LEE
CHILD
BELELE ŞI
GHINIOANE

LEE CHILD

BELELE ŞI GHINIOANE

LEE CHILD
Bad Luck and Trouble
Bantam Press, 2007

LEE CHILD s-a născut în l954 la Coventry, în Anglia. Urmează liceul la Birmingham (într-o venerabilă instituţie frecventată cândva de J.R.R. Tolkien) şi studiază dreptul la Sheffield. Lucrează cu jumătate de normă într-un teatru, apoi se angajează la studiourile de televiziune Granada din Manchester. Este concediat în l995, după optsprezece ani de muncă asiduă (şi o activitate sindicală deloc pe gustul patronilor). Cititor pasionat încă din copilărie, Child transformă criza în ocazie: îşi cumpără hârtie şi pixuri şi se apucă să scrie. Rezultatul: *Capcana Margrave (Killing Floor, l997)*, primul roman cu Jack Reacher, succes instantaneu în Marea Britanie şi SUA. Cele 17 romane care i-au urmat până acum au urcat, fără excepţie, pe primele locuri în clasamentele de vânzări şi au fost publicate în zeci de ţări.

Nu te pui cu detectivii speciali.

Acesta era mottoul după care funcţionau Jack Reacher şi echipa pe care o condusese cu ani în urmă, pe vremea când era considerată una dintre cele mai dure unităţi de elită ale armatei americane.

După câţiva ani, când belelele bat din nou la uşa lui Reacher, acesta dovedeşte că mottoul fostei sale echipe e mai adevărat decât oricând: nu te pui cu detectivii speciali.

Şi, mai presus de toate, nu te pui cu Jack Reacher.

Dintr-un elicopter, mult deasupra deşertului California, un bărbat este aruncat în noapte… iar Jack Reacher este aruncat în mijlocul unei conspiraţii, care îi ucide prieteni vechi.

Reacher nu are nici un telefon, nici adresă, nici conexiuni. Dar Frances L. Neagley, de la fosta sa unitate militară, îl găseşte folosind un sistem cunoscut numai de cei opt membri ai echipei lor de elita. Apoi, ea îi spune despre moartea brutală a unuia de-al lor. Curând ei află de dispariţia subită a altor doi camarazi. Însă Reacher nu va renunţa, pentru că într-o lume de ghinion şi probleme, atunci când cineva se leagă de Jack Reacher şi echipa sa, ar fi mai bine pregătiţi pentru ceea ce urmează.

CAPITOLUL UNU

Bărbatul se numea Calvin Franz, iar elicopterul era un Bell 222. Franz avea ambele picioare rupte, aşa că fură nevoiţi să-l urce la bord legat de o targă. Nu era o manevră prea dificilă. Elicopterul Bell era un aparat de zbor spaţios, bimotor, cu şapte locuri pentru pasageri. Uşile din spate, la fel de mari ca acelea de camionetă, se deschideau larg. Scaunele din mijloc fuseseră scoase. Era destul loc pe jos pentru Franz.

Elicopterul avea motoarele pornite. Doi oameni duceau targa. Curentul puternic de aer stârnit de elicea elicopterului îi făcu să se aplece şi să se grăbească, fiecare la câte un capăt al tărgii. Când ajunseră la uşile larg deschise ale elicopterului, cel ce mersese cu spatele puse unul dintre mânere pe cadru şi se retrase. Celălalt făcu un pas înainte şi împinse cu putere targa ce alunecă înăuntru. Durerile nu-l făcuseră pe Franz să leşine, aşa că încă simţea totul. Strigă de durere şi se zbătu puţin, dar nu reuşi să se mişte prea mult din pricina curelelor strâns legate peste piept şi peste coapse. Cei doi se urcară în elicopter lângă el, trântiră uşile şi se aşezară pe scaune.

Apoi aşteptară.

Pilotul aştepta şi el.

Un al treilea bărbat străbătu platforma de beton. Se aplecă sub paletele rotorului şi-şi puse o mână peste piept ca să oprească fluturarea cravatei. Se aşeză pe scaunul de lângă pilot.

— Dă-i drumul, spuse el, şi se aplecă să-şi pună centura de siguranţă.

Pilotul puse turbinele la treabă şi elicopterul se ridică imediat de la pământ, se roti uşor, roţile se retraseră şi apoi se înălţă la trei sute de metri în aer. Botul elicopterului se lăsă uşor în jos şi îşi începu călătoria spre

nord. Sub el, panourile metalice care acopereau laboratoarele de cercetare şi făbricuţele străluceau în lumina roşiatică a soarelui la apus. Bărbatul de pe scaunul din faţă întrebă:

— Ştii unde mergem?

Pilotul făcu semn că da şi nu mai scoase niciun cuvânt.

Elicopterul îşi continuă zborul spre nord-est, avântându-se în întuneric. Trecu pe deasupra unei autostrăzi, ce părea un râu de lumină, văzută de sus. Dealurile joase şi sterpe făcură loc unor munţi cu creste rotunjite. Bărbatul de pe scaunul din faţă se răsuci şi îl privi pe Franz. Îi zâmbi scurt şi spuse:

— Cam în douăzeci de minute, probabil.

Franz nu răspunse nimic. Trecea prin dureri prea mari.

După douăzeci de minute, elicopterul Bell străbătuse deja mai bine de optzeci de kilometri şi se afla acum deasupra unui deşert. Pilotul reduse puţin viteza. Bărbatul de pe scaunul din faţă privi spre pământ.

— Unde suntem? întrebă el

— Tot acolo unde am mai fost, răspunse pilotul.

— Înălţimea?

— Nouă sute de metri.

— Aerul cum e?

— Liniştit. Sunt câţiva curenţi, dar nu e vânt.

— Bun, hai s-o facem.

Pilotul încetini şi mai mult, până reuşi să menţină elicopterul în aer, fără să se mai deplaseze deloc. Bărbatul de pe scaunul din faţă le făcu semn celor doi din spate. Amândoi îşi scoaseră centurile de siguranţă. Unul se aplecă pe vine, în faţă, cu o mână se ţinu bine de centură şi cu cealaltă deschise uşa. Pilotul înclină puţin elicopterul pe o parte, astfel încât uşa să se deschidă complet sub propria ei greutate. Apoi începu să rotească uşor elicopterul în sensul acelor de ceasornic, astfel încât uşa să rămână deschisă. Celălalt ridică targa la unghi de patruzeci şi cinci de grade. Franz era un tip masiv şi hotărât Chiar dacă nu se putea ajuta de picioare, partea

de sus a corpului său era puternică şi se zbătea foarte tare. Îşi întorcea capul dintr-o parte în cealaltă, cu mişcări bruşte.

Primul tip scoase un cuţit şi tăie curelele care ţineau coapsele lui Franz. Tăie apoi şi cureaua de peste pieptul lui Franz, exact în acelaşi moment în care celălalt ridică targa în poziţie verticală. Involuntar, Franz făcu un pas înainte. Păşi cu dreptul, care era rupt. Apoi cu stângul, rupt şi el. Strigă scurt, bătu aerul cu mâinile şi, din cauza inerţiei, trupul i se aplecă din şale, iar asta îl aruncă direct afară pe uşa deschisă, în întunericul zgomotos, chiar în vârtejul de aer stârnit de paletele elicei elicopterului, în noapte.

CAPITOLUL DOI

Şaptesprezece zile mai târziu, Jack Reacher era în Portland, Oregon, aproape lefter. Era în Portland pentru că trebuia să se afle şi el undeva şi aici oprise autobuzul. Aproape lefter, pentru că într-un bar de poliţişti o întâlnise pe Samantha, asistenta unui procuror, şi o scosese la cină de două ori, înainte de a-şi petrece două nopţi cu ea. Acum ea se întorsese la treabă, iar el se îndrepta spre autogară, cu părul încă ud după duşul pe care-l făcuse acasă la ea, satisfăcut, relaxat, fără să aibă o destinaţie clară în minte şi cu doar câteva bancnote în buzunar.

Atacurile teroriste de la l1 septembrie 2001 îi schimbaseră viaţa lui Reacher în două privinţe. Mai întâi, în afară de periuţa pliabilă avea acum la el şi paşaportul. În noua eră, peste tot era nevoie de un act de identitate cu fotografie. Reacher era un rătăcitor, nu un pustnic, nu cunoştea odihna, dar funcţiona perfect în regulă, aşa că se conformase cu graţie.

În al doilea rând, îşi schimbase relaţiile cu băncile. Din pricina îngrijorărilor legate de finanţarea terorismului, operaţiunile bancare prin telefon fuseseră suspendate, aşa că Reacher îşi luase un card. Numărul său de identificare era 8197. Se considera un om cu puţine talente, dar cu destule abilităţi, majoritatea fiind legate de dimensiunea sa considerabilă şi de puterea ieşită din comun. În plus, ştia tot timpul exact ce oră e fără să se uite la ceas şi se pricepea foarte bine la aritmetică. De aceea alesese 8197. Îi plăcea 97 pentru că era ultimul număr prim format din două cifre, iar pe 81 îl adora pentru că era singurul număr a cărui rădăcină pătrată era şi suma cifrelor sale. Niciun alt număr din univers nu mai avea această minunată simetrie.

Abilităţile sale matematice şi cinismul cu care privea instituţiile bancare îl făceau să îşi verifice soldul de fiecare dată când scotea bani. Scădea comisionul pentru tranzacţiile la bancomat şi fiecare bănuţ pe care banca i-l trăgea din cont. În ciuda suspiciunilor sale, soldul era de fiecare dată exact atât cât prevăzuse el că va fi. Până în acea dimineaţă în Portland, când soldul său era mai mare cu o mie de dolari decât ar fi trebuit.

Avea în cont exact o mie treizeci de dolari în plus, după calculele personale ale lui Reacher. Evident, era o greşeală. O greşeală a băncii. Apăsă pe alt buton şi ceru o chitanţă. Bucăţica de hârtie ieşi dintr-o fantă. Pe ea erau imprimate ultimele cinci tranzacţii din contul lui. Trei dintre ele erau retrageri la bancomat. Una era ultimul comision retras de bancă. Ultima era o depunere făcută în urmă cu trei zile. Deci de-aici erau banii.

O mie treizeci de dolari. 1030.

Nu era neapărat un număr interesant, dar Reacher se uită lung la el preţ de un minut. Nu era un număr prim, evident. Niciun număr par mai mare decât doi nu putea fi prim. Rădăcina pătrată? 32 şi ceva. Rădăcina cubică? Zece şi ceva. Factori? Nu prea mulţi.

O greşeală. Probabil. Sau nu. Reacher scoase cincizeci de dolari de la bancomat şi căută în buzunar după mărunţiş

Găsi un telefon cu fise în autogară. Formă numărul băncii din memorie şi discută cu o funcţionară care fu uimită că un client sună să se intereseze de o eroare a băncii care era de fapt în favoarea lui.

— E posibil să nu fie o eroare, zise Reacher.

— Mai face cineva depuneri în contul dumneavoastră? întrebă funcţionara.

— Nu.

— Atunci probabil că, totuşi, este o eroare, nu credeţi?

— Trebuie să aflu cine a făcut depunerea.

— Pot să vă întreb de ce? zise femeia. Există câteva aspecte legate de confidenţialitate atunci când, dintr-o

eroare, afacerile unui client al băncii sunt dezvăluite altui client.

— E posibil să fie un mesaj de la cineva din trecutul meu, zise Reacher.

— Nu înţeleg.

— Am fost în poliţia militară. Dacă un poliţist are nevoie de ajutor din partea colegilor, trimite codul zece-treizeci prin radio. Dacă persoana care a făcut depunerea îmi este cunoscută, e posibil să fie un strigăt de ajutor.

— Totuşi, n-ar fi putut această persoană să vă dea un telefon?

— Nu am telefon.

— Atunci, să vă trimită un e-mail? Sau o telegramă? Sau o scrisoare clasică?

— Nu am nici adresă de mail, nici de poştă clasică.

— Şi-atunci noi cum vă contactăm, în mod normal?

— Nu mă contactaţi, zise Reacher.

— O depunere de bani în banca dumneavoastră ar fi o cale de comunicare dificilă. Ar însemna că e cineva care vă urmăreşte conturile.

— Da, exact asta spuneam şi eu. Pentru asta ar fi nevoie de o persoană foarte inteligentă şi cu multe relaţii. Şi dacă o astfel de persoană cere ajutor, înseamnă că se întâmplă ceva foarte grav pe undeva.

Funcţionara nu mai spuse nimic. Se făcu linişte. Se auzea doar ţăcănitul unei tastaturi.

Reacher întrebă:

— Verificaţi depunerea, da?

Femeia spuse:

— Chiar n-ar trebui să fac chestia asta.

— N-am să vă reclam.

Ţăcănitul tastaturii se opri.

— Va trebui să mă ajutaţi puţin. Daţi-mi nişte indicii, ca să nu vă spun eu chiar totul. Persoana ar putea fi bărbat sau femeie?

Reacher zâmbi scurt. Era o femeie. Trebuia să fie. O

femeie inteligentă şi cu multe relaţii, imaginativă şi capabilă să extrapoleze.

— Staţi, lăsaţi-mă să ghicesc. Depunerea a fost făcută la Chicago.

— Da, printr-un cec personal, dintr-o bancă din Chicago.

— Neagley.

— Acesta este numele pe care-l avem şi noi. Frances L. Neagley.

— Atunci, vă rog să uitaţi că am avut această conversaţie, zise Reacher.

Reacher fusese în armată vreme de treisprezece ani, toţi în serviciul poliţiei militare. O cunoştea pe Frances Neagley de zece ani, cât lucraseră împreună. Fusese sublocotenent, locotenent, căpitan şi apoi maior. Neagley refuzase cu îndârjire să fie promovată mai sus de gradul de sergent. Nici nu voia să se gândească la Şcoala de Subofiţeri. Reacher nu pricepea de ce. Dar erau multe lucruri pe care nu le ştia despre ea.

În aceeaşi măsură, erau şi o mulţime de alte lucruri pe care le ştia. Era inteligentă, tenace, avea iniţiativă. Era foarte dură. Şi, în mod ciudat, era foarte dezinhibată. Nu în relaţiile personale. Era foarte discretă şi refuza orice fel de apropiere, fie ea fizică sau emoţională. Dezinhibarea ei era profesională. Dacă simţea că are dreptate, nimic nu-i stătea în cale, nici politica, nici posibilităţile materiale, nici regulile de politeţe. Nici măcar ceea ce civilii numesc „lege“. Reacher o recrutase pentru o echipă specială de investigaţii. Cei mai mulţi considerau că succesele spectaculoase, dar întâmplătoare, ale echipei se datorau felului în care el o conducea, însă el ştia că succesele i se datorau acestei femei. Îl impresiona profund. Uneori, aproape că i se făcea frică de ea.

Lucra acum pentru o firmă particulară de securitate din Chicago. Atât ştia el. Cel puţin în urmă cu patru ani,

când luase legătura cu ea ultima oară, cu asta se ocupa. Ieşise din armată la un an după el şi se băgase în afaceri cu unul dintre cunoscuţii ei.

Băgă din nou mâna în buzunar şi mai scoase câteva fise. Sună la serviciul de informaţii interurbane. Ceru oraşul Chicago. Dădu numele companiei, aşa cum şi-l amintea şi vocea unui robot îi oferi numărul. Reacher întrerupse convorbirea şi formă din nou. Ceru cu Frances Neagley. O secretară îl puse pe linia de aşteptare.

În receptor se auzi apoi vocea unui bărbat:

— Biroul lui Frances Neagley. Cine o caută, vă rog?

— Jack Reacher.

— Bun. Vă mulţumim că ne-aţi contactat.

— Cine e la telefon?

— Sunt asistentul doamnei Neagley.

— Ea e la birou?

— E pe drum spre Los Angeles. Acum e în avion cred. A zis că vrea să vă vedeţi cât mai curând posibil.

— În Chicago?

— O să fie în L.A. câteva zile. Cred că ar trebui să vă duceţi acolo.

— Despre ce e vorba?

— Nu ştiu. Dar nu cred că are legătură cu serviciul, ar fi existat un dosar dacă ar fi fost o chestiune legată de firmă.

— Unde stă în L.A.?

— Nici asta nu ştiu. A zis că o găsiţi dumneavoastră.

Reacher întrebă:

— Ce-i asta? Un test?

— A zis că dacă nu o găsiţi atunci n-are nevoie de dumneavoastră. E îngrijorată de ceva, dar nu mi-a spus care anume e problema.

Reacher se întoarse şi se uită pe tabela de plecări.

— Pe cine a mai contactat?

— Am o listă întreagă. Dar dumneavoastră sunteţi primul care a sunat înapoi.

— O să vă sune când aterizează?

— Probabil.
— Spuneţi-i că sunt pe drum.

Luă un microbuz spre Aeroportul Internaţional din Portland şi cumpără un bilet (doar dus) la compania aeriană United, spre Los Angeles. Costul biletului fu scandalos. Cu Alaska Airlines ar fi costat mai puţin, dar aceştia îşi decoraseră tăvile cu citate din Biblie şi asta îi strica pofta de mâncare. Nu avea niciun fel de bagaj de mână, nu avea chei, nu avea telefon mobil, nici ceas, aşa că trecu prin detectorul de metale cam în treizeci de secunde. Se îndreptă apoi spre poarta de îmbarcare, gândindu-se la Neagley.

Nu avea de-a face cu firma. Deci era ceva personal. Dar din câte ştia el, Neagley nu avea propria sa afacere. Nu avea viaţă personală. Nu avusese niciodată. Deci ce problemă avea? Ceva din trecut, presupuse el, şi trecutul însemna ceva legat de armată.

O listă întreagă? Poate că păsările se întorceau la cuib. Lui Reacher, armata i se părea ceva din altă viaţă. O altă lume. Cu alte reguli. Poate vreo anchetă internă amânată îndelung fusese în cele din urmă deschisă. Echipa sa specială de investigaţii o luase pe multe scurtături şi spărsese multe capete. Unul dintre ei, poate chiar Neagley, inventase un fel de zicală: *Nu te pui cu detectivii speciali*. Propoziţia asta fusese rostită la infinit, ca o promisiune, ca un avertisment. Pe un ton impasibil, dar al dracului de serios.

Acum poate că *se pusese* cineva cu detectivii speciali. Poate că deja circulau citaţiile şi capetele de acuzare. Dar în acest caz, de ce l-ar contacta Neagley? Era aproape de negăsit, atât cât se poate în America.

Renunţă să se mai gândească la asta şi se urcă în avion, dar cât timp dură zborul încercă să-şi dea seama unde anume în L.A. şi-ar stabili ea cartierul general. Pe vremuri se pricepea destul de bine să găsească oameni. Succesul ţinea de empatie. Gândeşte ca ei, simte ca ei.

Fii ca ei.

Era mai simplu cu dezertorii, desigur. Lipsa lor de scop îi făcea să ia decizii aproape nevinovate. Ei tot timpul se îndepărtau de ceva. Neagley însă se îndrepta spre ceva. Era ceva personal şi el nu ştia ce anume. Aşa că judecă după principii. Ce ştia el despre ea? Era zgârcită. Nu înţelegea ce rost are să dea bani pe ceva de care nu avea prea multă nevoie. Nu avea nevoie nici de room-service, nici de papucii din partea casei şi nici de halatele pufoase.

Aşa că nu era în centru. Nici în Beverly Hills. Atunci unde ar fi putut fi?

Reacher se întrebă: „Eu unde m-aş duce?“

„La Hollywood”, îşi răspunse. Puţin la sud-est faţă de punctele de maxim interes. Pe partea mai puţin importantă a bulevardului Sunset. „Eu acolo m-aş duce“, îşi zise el. „Şi probabil că acolo am s-o găsesc şi pe ea.“

Avionul ateriză pe aeroportul din Los Angeles mult după ora prânzului şi îi era foame. Nu se opri să mănânce. Se îndreptă direct către taxiurile din parcare şi se urcă într-o Toyota condusă de un coreean. Se lăsă scăldat în lumina aurie a după-amiezii fierbinţi. Pe fereastră, vedea defilând şirurile de palmieri, panourile cu afişe şi benzile de circulaţie. Şi maşini, râuri de maşini, fluvii de maşini.

Şoferul o luă pe şoseaua 101 spre nord şi ieşi la doar o cotitură de bulevardul Sunset. Reacher coborî din maşină şi plăti. O luă apoi pe jos spre sud, făcu stânga şi se îndreptă spre est. Ştia că pe Sunset erau o mulţime de hoteluri ieftine, de ambele părţi ale bulevardului. Avea de „pieptănat” pe puţin douăsprezece. Pe dreapta văzu firma unui restaurant Denny. Făcea parte dintr-un lanţ de fast-fooduri. Se hotărî să mănânce ceva mai întâi. Traversă la întâmplare. Trecu pe lângă multe vitrine. Şi o văzu pe Frances Neagley în restaurant, stând singură într-un separeu.

Reacher rămase o vreme în parcare, privind-o pe Neagley prin fereastră. Nu se schimbase foarte mult în anii în care n-o văzuse. Se apropia probabil de patruzeci de ani, dar părul ei era încă lung, negru şi strălucitor. Ochii ei erau negri şi plini de viaţă. Era încă suplă şi graţioasă. Se vedea că se duce la sală destul de des. Asta era clar. Purta un tricou alb cu mânecă scurtă, mulat. Ar fi fost nevoie de un microscop electronic pentru a detecta o urmă de grăsime pe braţele ei.

Bronzul uşor al pielii dădea bine cu culoarea părului ei. Avea unghiile făcute. Tricoul părea să fie de bună calitate. Per total, părea mai înstărită decât îşi aducea el aminte. Arăta ca o femeie de succes, împăcată cu sine şi cu viaţa de civil. Pentru un scurt moment se simţi jenat de hainele lui ieftine şi de pantofii scâlciaţi, de freza neinspirată pe care şi-o făcuse la bărbier. Părea că ea se descurcase mai bine în viaţă decât el. Apoi, plăcerea de a vedea un prieten vechi îi şterse gândurile amare. Intră în restaurant şi se aşeză direct la masa ei.

Ea îşi ridică privirile şi-i zâmbi.

— Salut, zise ea.

— Salut şi ţie, îi răspunse.

— Mănânci ceva?

— Asta intenţionam.

— Hai să comandăm, acum că ai ajuns. N-ai întârziat foarte mult.

— Serios?

— Asistentul meu a reuşit să identifice telefonul de la care m-ai sunat. Ne-am dat seama că o să te duci direct la aeroport şi o să iei un avion United. Era clar că n-o să-ţi placă Alaska Airlines. Pe urmă trebuia să iei un taxi până aici. A fost destul de uşor să prevedem ora la care ajungi.

— Ştiai că o să vin aici? La restaurantul ăsta?

— Tu m-ai învăţat, zâmbi Neagley.

— Nu te-am învăţat nimic.

— Ba da. Gândeşte ca ei. *Fii* ca ei. Aşa că mi-am

închipuit că sunt tu, care-ţi închipuiai că eşti eu. Era clar că o să-ţi dai seama că o să mă îndrept spre Hollywood. Aşa că nu puteai începe căutările decât de-aici, de pe Sunset. Dar United nu oferă prânz pasagerilor, aşa că m-am gândit că probabil o să vrei să mănânci ceva înainte. Restaurantul ăsta are firma cea mai mare şi tu nu eşti vreun gurmand.

— Credeam că eu încerc să dau de tine. Stai aproape?

— În Beverly Hills. La Wilshire. Am ajuns aici acum zece minute.

— La Beverly Wilshire? Te-ai schimbat.

— Nu chiar. Lumea s-a schimbat. Am nevoie de acces la e-mail, internet şi poştă rapidă. Îmi trebuie centre de afaceri şi valeţi.

— Mă faci să mă simt de modă veche.

— Ei, lasă, că şi tu avansezi. Acum foloseşti bancomate.

— Asta a fost o mişcare bună. Mesajul prin intermediul băncii. Dar cam extravagantă suma. Zece dolari şi treizeci de cenţi ar fi fost de-ajuns.

Neagley spuse:

— M-am gândit că o să ai nevoie de bani pentru biletul de avion.

Reacher nu spuse nimic.

— Evident, ţi-am găsit contul. Ştiu că nu eşti bogat.

— Nu vreau să fiu bogat.

— N-am vrut să răspunzi la un cod zece-treizeci pe banii tăi.

Reacher o lăsă baltă. Adevărul e că era aproape sărac. Economiile sale se subţiaseră până într-atât încât deja îşi pusese problema să-şi găsească de lucru pe undeva cât mai curând. Chelneriţa le aduse meniurile. Neagley comandă fără să se mai uite la ele un cheeseburger şi o răcoritoare. Reacher comandă şi el un sendviş cu ton şi o cafea fierbinte. Apoi întrebă.

— Deci, mai exact, pentru ce ai transmis codul?

Neagley scoase un dosar negru din geantă şi i-l

întinse. Era copia unui raport de autopsie.

— Calvin Franz a murit. Cred că l-a aruncat cineva dintr-un avion.

Calvin Franz fusese şi el în poliţia militară. Intrase în armată în acelaşi timp cu Reacher şi îi fusese aproape egal în rang, în toţi cei treisprezece ani de serviciu militar. Se tot întâlniseră, aşa cum li se întâmplă de obicei camarazilor de arme. Cărările li se încrucişaseră de multe ori în diferite părţi ale lumii, pe unde îi purtau anchetele. Apoi făcuseră o chestie de pomină în Panama. Fusese o acţiune specială după care rămăseseră apropiaţi, mai degrabă ca fraţii decât ca nişte camarazi de arme.

Lui Reacher i se dăduse misiunea de a alcătui echipa specială de investigaţii, astfel că îşi petrecuseră doi ani împreună într-o casă conspirativă. Deveniseră prieteni. Apoi primiseră ordine noi şi echipa fusese dizolvată, iar de atunci Reacher nu-l mai văzuse pe Franz.

Până în acel moment, când îl revedea într-o fotografie prinsă în cercurile metalice ale unui dosar pus pe o masă laminată, lipicioasă, dintr-un restaurant de mâna a doua.

În viaţă, Franz fusese mai mărunt decât Reacher, dar mai înalt decât majoritatea celor din jur. Avea peste un metru optzeci, cântărea mai mult de nouăzeci de kilograme. Avea un corp musculos şi picioare scurte. Într-un fel, arăta cam primitiv, dar era destul de chipeş. Calm, hotărât, capabil, plăcut pentru cei din jur. În fotografie arăta groaznic, întins pe o masă de oţel, cu pielea uşor verzuie.

Reacher întrebă:

— Cum ai obţinut poza asta?

— De obicei fac rost de tot felul de lucruri, răspunse Neagley.

Reacher întoarse pagina. Cadavrul cântărea optzeci şi trei de kilograme. Cauza decesului: traumatism puternic din cauza căruia îi cedaseră toate organele. Avea

coastele rupte. Îi găsiseră o cantitate mare de histamine în sânge. Corpul îi era puternic deshidratat şi în stomac nu-i găsiseră decât mucus. Pe haine nu existau niciun fel de urme, cu excepţia unei pudre de oxid de fier, care n-ar fi avut ce căuta pe pantalonii săi.

Reacher întrebă:

— Unde l-au găsit?

— În deşert, cam la optzeci de kilometri spre nord-est, la vreo sută de metri de şosea. Nu era nicio urmă de paşi pe jos.

Chelneriţa le aduse mâncarea şi Reacher muşcă din sendviş.

Neagley spuse:

— Doi ofiţeri care treceau cu maşina prin zonă au văzut vulturii dând roată primprejur. S-au dus să vadă despre ce e vorba. Au zis că părea să fi căzut din cer. Anatomopatologul a fost de aceeaşi părere.

Reacher încuviinţă. Citea concluziile doctorului: o cădere liberă de la nouă sute de metri pe o suprafaţă dură, acoperită de nisip, ar fi putut provoca rănile interne, dacă Franz ar fi căzut pe spate. Asta s-ar fi întâmplat doar dacă era încă viu atunci când fusese aruncat din avion şi dăduse din braţe. Un cadavru ar fi aterizat direct în cap.

Neagley continuă:

— L-au identificat după amprente.

Reacher întrebă:

— Tu cum ai aflat?

— M-a sunat nevastă-sa. Acum trei zile. Se pare că avea numele noastre într-o agendă, la o pagină specială. Doar pe mine m-a găsit.

— Habar n-aveam că e însurat.

— Nu e însurat de mult. Au un copil de patru ani. Era detectiv particular aici în L.A. Făcea verificări de persoane şi baze de date, ceva de genul ăsta.

— Şi ce ţi-a zis nevastă-sa că vrea de la tine?

— Nimic. Doar m-a anunţat. Se ocupă deja poliţia.

Acolo unde a fost găsit nu este jurisdicţia departamentului de poliţie din L.A., aşa că e vorba de poliţia comunitară, de fapt. Se ocupă de treaba cu avionul. Ei spun că e posibil să fi venit dinspre Las Vegas. S-au mai confruntat cu aşa ceva.

Reacher spuse:

— Un avion zboară cu cel puţin o sută treizeci de kilometri pe oră. Ar fi căzut în plan orizontal, pe uşa avionului, iar curentul de aer l-ar fi zdrobit de aripi sau de coada avionului.

— Avea ambele picioare rupte.

— Şi sângele era plin de histamine. Asta este reacţia la durere foarte mare. Probabil picioarele îi erau rupte de ceva vreme. Ştii ce este oxidul de fier?

— Rugină, zise Neagley. Se găseşte pe fier.

Reacher aprobă.

— Cineva i-a rupt picioarele cu o bară de fier. Probabil l-a durut ca dracu'.

Neagley nu spuse nimic.

— Şi l-au şi înfometat. Nu i-au dat nici apă. A fost prizonier cel puţin două, trei zile. Poate şi mai mult. L-au torturat.

Neagley nu scoase niciun sunet.

— A fost un elicopter. Probabil s-a întâmplat noaptea. L-au ţinut în aer, au deschis uşa şi l-au aruncat.

Reacher închise ochii imaginându-şi-l pe vechiul său prieten rostogolindu-se în întuneric, dând neajutorat din mâini, fără să ştie unde e pământul. Fără să ştie cât mai avea până să se lovească de pământ.

— Nu cred că au venit din Las Vegas, zise el, deschizând ochii. Elicopterele nu pot zbura atât de departe. Trebuie să fi fost din L.A. Poliţiştii ăia aleargă după cai verzi pe pereţi.

Neagley stătea mută.

— Hrană pentru coioţi, continuă Reacher. Metoda perfectă de debarasare. Căderea curăţă cadavrul de fire de păr şi de fibre. N-ai ce urme să găseşti. De-aia l-au

aruncat viu. Nu se pot lua probe balistice.

Tăcu un timp, apoi închise dosarul.

— Dar deja ştiai toate astea, nu? Doar m-ai testat. Să vezi dacă îmi mai merge mintea.

Neagley nu spuse nimic.

Reacher zise:

— Cânţi la mine ca la vioară. De ce m-ai adus aici?

— Pentru că poliţiştii umblă după cai verzi pe pereţi. Trebuie să faci ceva.

— Am să fac. Oricine sunt cei ce au făcut treaba asta, sunt ca şi morţi. Nu-mi arunci prietenul din elicopter şi pe urmă mai apuci să şi povesteşti despre asta.

— Nu. Vreau altceva de la tine, zise Neagley. Vreau să pui din nou pe picioare vechea echipă.

CAPITOLUL TREI

Vechea echipă. Una dintre invenţiile tipice ale armatei americane. La vreo trei ani după ce devenise evident faptul că e nevoie de această echipă, Pentagonul începuse să se gândească să o formeze. După încă un an de comitete şi comiţii, şefii îşi dădură acordul. Era clar că niciun ofiţer superior nu avea chef să se bage în asta, aşa că echipa fusese formată din poliţişti militari de la secţia 110. Trebuia găsit şi-un ţap ispăşitor, în caz de eşec, aşa că se apucară să caute un paria destul de competent care să comande echipa.

Reacher fusese alegerea firească.

Răsplata lui fusese şansa de a face ceva aşa cum trebuie, măcar o dată în viaţă. În felul lui îşi închipuise că o echipă specială de investigaţii trebuia să fie tot ce avea mai bun de oferit armata şi ştia exact cine erau cei mai buni. Voia o echipă mică, în stare să se mişte repede şi să fie flexibilă; nu acceptase niciun fel de ajutor funcţionăresc, pentru a se feri de scurgerile de informaţii.

Până la urmă, alesese opt nume. Tony Swan, Jorge Sanchez, Calvin Franz, Frances Neagley, Stanley Lowrey, Manuel Orozco, David O’Donnell şi Karla Dixon. Neagley era singura care nu avea rang superior. Ceilalţi erau toţi căpitani sau maiori, dar Reacher ştia că nouă oameni care lucrează umăr la umăr pot funcţiona ca o echipă. Fără vedetisme, fără orgolii, sprijinindu-se reciproc şi, mai mult decât orice, extraordinar de eficienţi.

Reacher spuse:

— Asta a fost demult.

— Trebuie să facem ceva, răspunse Neagley. Toţi. La un loc. *Nu te pui* cu detectivii speciali. Ţi-aminteşti? Ne bazam pe asta.

— Asta era aşa, pentru moralul echipei. Era doar bravadă. Optimism incurabil.

— Ba a fost mai mult decât atât. Ne ţineam spatele unul altuia.

— Atunci.

— Şi acum, şi tot timpul. E o chestie care ţine de karma. Cineva l-a omorât pe Franz şi nu putem sta cu mâinile în sân. Tu cum te-ai simţi dacă ai fi în locul lui?

— Dacă aş fi în locul lui nu m-aş simţi nicicum. Aş fi mort.

— Lasă, că ştii tu ce vreau să zic.

Reacher închise ochii şi revăzu imaginea: Calvin Franz, rostogolindu-se în întuneric. Poate ţipând în cădere. Sau poate fără să ţipe.

— Eu pot să mă ocup de asta. Noi doi împreună ne putem descurca. Dar nu mai putem fi ce-am fost. Nu merge.

— Trebuie să fim ce-am fost. Ceilalţi au şi ei dreptul să participe. Şi l-au câştigat în doi ani foarte grei. Şi avem nevoie de ei. Franz era bun. La fel de bun ca mine, la fel de bun ca şi tine. Şi cu toate astea, cineva i-a rupt picioarele şi l-a aruncat dintr-un elicopter.

Reacher deschise ochii şi zise:

— Ceilalţi ar fi trebuit să fie mult mai uşor de găsit decât mine.

— N-am dat de niciunul dintre ei, zise Neagley.

— Ce ştii despre ăştia şase?

— Cinci, zise Neagley. Stan Lowrey e mort. A avut un accident de maşină în Montana. Sunt ani de zile de-atunci. Celălalt şofer era beat.

— Nu ştiam asta.

— Se întâmplă tot felul de lucruri rele.

— Da, chiar aşa, zise Reacher.

— Tony Swan este director adjunct al serviciului de pază la un fabricant de dispozitive de apărare, pe undeva prin sudul Californiei. E o firmă mică, e la ei de un an.

Reacher încuviinţă. Tony Swan, scund, lat, aproape

pătrat. Afabil. Inteligent.

Neagley continuă:

— Orozco şi Sanchez conduc o firmă de pază în Las Vegas, cu contracte prin cazinouri şi hoteluri. Dave O'Donnell este detectiv particular în Washington, iar Karla Dixon e în New York, în poliţia economică.

Reacher întrebă:

— Şi de ce nu dai de ei?

— Nu ştiu. Le-am trimis vorbă, dar nu mi-a răspuns nimeni.

— I-ai sunat în aceeaşi zi în care mi-ai pus mie banii în cont?

Neagley aprobă.

— Au trecut doar trei zile. Poate că sunt foarte ocupaţi. Noi doi putem să ne ocupăm de ce i s-a întâmplat lui Franz. Doar noi doi.

— Suntem o echipă bună. Ai fost cel mai bun comandant pe care l-a avut armata.

Reacher nu zise nimic.

Neagley îşi încrucişă braţele pe piept. I se citeau muşchii şi tendoanele, avea degete lungi şi arse de soare, iar unghiile erau date cu ojă.

— Am o singură întrebare, zise ea. Să presupunem că nu mă oboseam să încerc trucul cu banca. Să presupunem că peste câţiva ani ai fi aflat că Franz a fost omorât şi că noi şase ne am ocupat de asta fără tine. Cum te-ai simţi?

Reacher ridică din umeri, gândindu-se o clipă.

— Presupun că nu mi-ar pica bine. M-aş simţi trădat, probabil. Dat la o parte.

Neagley nu mai spuse nimic.

— Bine, o să-ncercăm să dăm de ei, dar n-o să aştept după ei o veşnicie.

Neagley avea în parcare o maşină închiriată. Plăti nota şi-l conduse pe Reacher afară. Urcară în Mustangul roşu, decapotabil. Neagley lăsă capota şi scoase o pereche de

ochelari de soare din bord. Ieşi din parcare şi se îndreptă spre Beverly Hills. Reacher stătea tăcut lângă ea, cu ochii mijiţi în lumina soarelui după-amiezii.

La vreo treizeci de metri de restaurant, dintr-un Ford Crown Victoria auriu îi privi îndepărtându-se un individ pe nume Thomas Brant. Acesta îşi scoase mobilul şi-i lăsă un mesaj şefului său.

La cinci maşini în spatele lui Brant se afla un Chrysler albastru-închis, în care stătea un bărbat într-un costum de aceeaşi culoare. Şi el îşi scoase mobilul, sună pe cineva şi spuse:

— Tocmai l-a luat pe primul cu ea.

Apoi ascultă răspunsul şefului său şi şi-l imagină îndreptându-şi cravata cu o mână, în timp ce cu cealaltă îşi ţinea telefonul la ureche.

Aşa cum sugera şi numele, hotelul Beverly Wilshire era pe bulevardul Wilshire, în centrul Beverly Hills-ului, vizavi de Rodeo Drive. Funcţiona în două clădiri uriaşe cu faţada zugrăvită, una veche şi ornamentată, cealaltă mai nouă şi mai simplă, separate de o parcare păzită. Neagley îşi înghesui Mustangul între câteva limuzine negre, iar Reacher zise:

— Nu-mi permit să stau aici.

— Deja ţi-am rezervat camera. Plătesc eu.

— N-am cum să-ţi dau banii înapoi.

— Hai, lasă. Poate o să dăm peste ceva pradă de război pe drum, dacă băieţii răi sunt bogaţi.

Neagley lăsă cheia în contact şi motorul pornit. Un valet veni în fugă şi îi dădu un tichet. Urcă scările spre hotel şi Reacher o urmă pe un coridor aglomerat, spre holul de dimensiunile unei săli de bal. Exista un birou pentru recepţie, unul pentru hamali şi încă unul pentru portar. Oaspeţi foarte eleganţi stăteau pe fotolii acoperite cu catifea de culoare deschisă.

Reacher spuse:

— Printre ăştia eu arăt ca un vagabond.

— Sau ca un milionar. E greu să-ţi dai seama, în zilele noastre.

Îi făcu cazarea. Îi rezervase camera sub numele de Thomas Shannon, basistul de pe vremuri al lui Stevie Ray Vaughan, unul dintre favoriţii lui Reacher. El îi zâmbi. Îi plăcea să evite urmele lăsate pe hârtie. Din simplu reflex.

— Tu cum îţi spui aici? întrebă el.

— A, folosesc numele meu real. E prea complicat acum să mă deghizez.

Recepţionerul le dădu cheile, iar Reacher şi-o puse în buzunar.

— Hai să ne-apucăm de treabă, zise el.

Merseră mai întâi în camera lui Neagley, care era de fapt un mic apartament cu un dormitor. Camera de zi era impunătoare şi fusese decorată în auriu şi albastru. Ar fi putut fi una dintre camerele Palatului Buckingham, atât de bine arăta. Pe un birou de la fereastră, erau puse cele două laptopuri ale lui Neagley şi cinci foi de hârtie tipărite. Nume, adrese, numere de telefon. Vechea echipă, minus cei doi morţi şi cei doi prezenţi.

Reacher zise:

— Mai povesteşte-mi despre Stan Lowrey.

— Nu e mare lucru de zis. S-a mutat în Montana şi l-a lovit un camion.

— Ce căuta în Montana?

— Creştea oi. Făcea unt. Aveau mult teren. Nu prea e nevoie de detectivi particulari prin Montana. Prietena lui era de-acolo.

Reacher dădu din cap.

— Şi de ceilalţi de ce nu reuşim să dăm? întrebă el.

— Nu ştiu, răspunse Neagley.

— La ce lucra Franz?

— Se pare că nu ştie nimeni.

— Nevastă-sa nu ţi-a zis nimic?

— Mi-a zis că soţul ei e mort, zise Neagley.

— Va trebui s-o întrebăm. E clar că trebuie să începem

cu ea.

— După ce mai încercăm o dată să dăm de ceilalţi.

Reacher luă cele cinci coli de hârtie şi îi dădu trei lui Neagley. Ea îşi folosi mobilul, iar el ridică receptorul telefonului din cameră. Avea numerele lui Dixon şi O'Donnell. La biroul fiecăruia dintre ei răspunseră doar roboţii telefonici. Le auzi vocile demult uitate. Le lăsă acelaşi mesaj amândurora.

— Sunt Jack Reacher, cod zece-treizeci de la Frances Neagley, din hotelul Beverly Wilshire din L.A. Sunaţi-o imediat.

Apoi închise.

— N-ai şi numerele lor de-acasă?

— Sunt la secret. Omul meu din Chicago încearcă să le afle, dar computerele companiilor de telefonie sunt din ce în ce mai bine protejate.

— Sigur au mobile. Pot să-şi verifice mesajele de la birou de pe mobil, de la distanţă, nu?

— Cu uşurinţă.

— Swan sigur are secretară. E director adjunct.

— Nu-mi spune decât că momentan lipseşte din birou.

— Lasă-mă să încerc şi eu.

Luă numărul lui Swan şi formă, auzi telefonul sunând în gol.

— Nu răspunde nimeni, zise el.

— Acum un minut a răspuns cineva. E linia lui directă.

Încercă din nou. Acelaşi rezultat.

— Ciudat, spuse el. Unde dracu' o fi?

Verifică hârtia. Nu scria nimic în dreptul adresei.

— Unde are sediul?

— Nu ştiu.

— Cum se cheamă firma?

— Sisteme de Apărare din Noua Generaţie. Aşa mi-au zis când au răspuns la telefon.

— Ce nume mai e şi ăsta? Adică te ucid cu blândeţe, sau cum?

Sună la informaţii. Nu exista nicio firmă cu acest nume

în întreaga Americă. Închise.

— E posibil ca şi numerele de telefon ale companiilor să fie la secret?

— Dacă lucrează în domeniul apărării, mai mult ca sigur, zise Neagley.

— Trebuie să-i găsim. Sigur au un birou pe undeva, ca să-şi primească cecurile de la Unchiul Sam.

Neagley îşi sună omul din Chicago şi-l puse să găsească adresa fizică a companiei Sisteme de Apărare din Noua Generaţie.

— Zi-i să găsească şi numerele de mobil ale celorlalţi, strigă Reacher.

Neagley închisese însă.

— Se ocupă de asta de trei zile. Acum nu putem decât să aşteptăm.

După doar douăzeci de minute, unul dintre laptopurile lui Neagley anunţă venirea unui e-mail. Conţinea adresa companiei Sisteme de Apărare din Noua Generaţie, graţie computerelor de la UPS. Sau mai bine zis, cele două adrese. Una în Colorado şi alta în Los Angeles, în zona de est.

Neagley deschise o hartă şi verifică adresa din estul Los Angeles-ului. Era dincolo de stadionul Dodger, undeva pe un teren viran între sudul Pasadenei şi estul propriu-zis al L.A.-ului.

— E departe, zise ea. E oră de vârf. Doamna Franz stă mai aproape.

— Unde e?

— Santa Monica.

— Franz locuia în Santa Monica?

— Nu chiar la ocean. Dar pun pariu că tot frumos e.

Chiar era frumos. Mult mai frumos decât îşi închipuiau. Era o vilişoară pe o străduţă, undeva între şoseaua 10 şi aeroportul din Santa Monica. La prima vedere nu era cine ştie ce locaţie. Dar casa era chiar frumoasă. Neagley trecu de două ori pe lângă ea, în căutarea unui loc de

parcare. Avea o structură simetrică. Două ferestre mari încadrau uşa de la intrare. Două balansoare pe terasă. Câteva pietre decorative. Câteva lucruri făcute manual. Câteva plăci de ceramică spaniolă. Dar se potriveau. Şi zugrăveala era perfectă. Ferestrele străluceau. Curtea era curată. Gazonul proaspăt tuns. Reacher simţi că recunoaşte tenacitatea şi personalitatea meticuloasă a prietenului său în această căsuţă. Parcară şi merseră pe jos până la uşa lui Franz. Aproape se înserase, dar încă era cald. Reacher simţi mirosul oceanului. Întrebă:

— Câte văduve am vizitat la viaţa noastră?

— Prea multe, răspunse Neagley.

— Cum o cheamă?

— Angela, spuse Neagley. Pe puşti îl cheamă Charlie.

— Bine.

Neagley găsi butonul soneriei şi apăsă uşor, ca şi cum circuitul electric ar fi simţit diferenţa. Reacher aşteptă. După vreun minut şi jumătate, uşa se deschise. Părea că se deschisese singură. Apoi Reacher se uită în jos şi văzu un băieţel atârnat de clanţă. Arcul clanţei îl obliga să stea pe vârfuri.

— Tu trebuie să fii Charlie, zise Reacher.

— Aşa e, spuse băiatul.

— Am fost prieten cu tăticul tău.

— Tăticul meu a murit.

— Ştiu şi îmi pare tare rău. Tu ai voie să deschizi uşa singur?

— Da, răspunse băiatul, am voie.

Semăna leit cu Calvin Franz. Asemănarea era de-a dreptul înspăimântătoare. Avea aceleaşi trăsături, aceeaşi formă a corpului: picioare scurte, braţe lungi. Până şi ochii erau leiţi cu ai lui Franz: întunecaţi, calmi, liniştitori.

Neagley întrebă:

— Charlie, mămica ta e acasă?

Băiatul făcu semn că da.

— E în spate, zise el.

Dădu drumul clanţei şi le făcu loc să intre. O sufragerie mică, o bucătărioară în spate. Totul era alb sau galben-pal. Flori în vaze. Ferestrele erau apărate de obloane albe de lemn. Reacher închise uşa şi zgomotul străzii dispăru. Liniştea cuprinse întreaga casă.

O femeie apăru din bucătărie. Părea ceva mai tânără decât Neagley. Era înaltă şi slabă, cu părul de un blond aproape alb, ca acela al suedezelor. Era machiată şi pieptănată. Părea să se stăpânească perfect, dar Reacher îi putea citi mirarea în ochi, ca o mască a fricii purtată pe sub piele.

O vreme păstrară o linişte stânjenitoare. Apoi Neagley făcu primul pas.

— Angela? Eu sunt Frances Neagley. Am vorbit la telefon.

Angela zâmbi automat şi întinse mâna. Neagley i-o strânse scurt. Reacher vorbi şi el.

— Eu sunt Jack Reacher. Îmi pare sincer rău pentru pierderea pe care aţi suferit-o.

Îi strânse şi el mâna rece şi fragilă.

— Cred că aţi spus cuvintele astea destul de des, zise ea.

— Da, mă tem că da, recunoscu Reacher.

— Eşti pe lista lui Calvin. Ai fost în Poliţia Militară, ca şi el.

— Nu ca şi el. N-am fost la fel de bun ca el. Îl admiram din toată inima.

— Mi-a povestit despre voi toţi. De multe ori. Câteodată mă simţeam ca o a doua soţie. Ca şi cum el ar fi fost însurat mai întâi cu voi toţi şi abia apoi cu mine.

— Armata ne-a fost ca un fel de familie. Celor mai norocoşi dintre noi. Cred însă că el a avut şi mai mult noroc după armată.

Angela zâmbi.

— Poate. Dar se pare că l-a cam părăsit norocul, nu?

— Putem să te ajutăm cu ceva? întrebă Reacher.

Charlie îi privea cu atenţie, în acelaşi fel ca şi Franz,

aproape printre pleoape, foarte atent. Angela îi întrebă:

— De ce aţi venit aici?

— Ca să ne prezentăm condoleanţele.

— Dar nu mă cunoşteaţi. Am apărut în viaţa lui mult mai târziu.

Angela se duse spre bucătărie. Apoi se răzgândi şi se aşeză. Îşi puse mâinile pe braţele fotoliului. Reacher o văzu mişcându-şi degetele uşor, ca o părere.

— Sunt aici, spuse el, pentru că şi Calvin ar fi venit, dacă eram eu în locul lui.

— Chiar crezi asta?

— Sunt convins.

— Dar renunţase la tot ce ţinea de armată. Nu pentru că am insistat eu, însă îşi dorea să fie tată. S-a lăsat de tot, nu se mai ocupa decât de chestiile uşoare, sigure.

— Nu prea cred. La ce lucra?

— Scuzaţi-mă, ar fi trebuit să vă invit să luaţi loc, zise Angela.

Nu era nicio canapea în cameră. Nu ar fi avut loc. Erau doar două fotolii, unul de fiecare parte a unui mic şemineu şi un balansoar mic de lemn pentru Charlie, în partea stângă a coşului. Balansoarul era inscripţionat cu numele lui, frumos caligrafiat. Fusese probabil un cadou din partea tatălui pentru fiul său. Reacher se aşeză în fotoliul din faţa Angelei, iar Neagley se sprijini de braţul fotoliului.

Charlie păşi peste picioarele lui Reacher şi se aşeză pe scăunelul lui.

— La ce lucra Calvin? întrebă din nou Reacher.

Angela Franz spuse:

— Charlie, hai, du-te la joacă.

Charlie răspunse:

— Mamă, vreau să stau aici.

Reacher insistă:

— Angela, la ce lucra Calvin?

— De când s-a născut Charlie, nu s-a mai ocupat decât de activităţi de verificare a trecutului diverselor

persoane. Asta e o afacere profitabilă pe aici. Nimeni nu vrea să angajeze un hoţ sau un drogat.

— Unde lucra?

— Avea un birou în Culver City. Cred că va trebui să-i aduc lucrurile acasă.

Neagley întrebă:

— Ne permiţi să îl cercetăm şi noi înainte de a-i strânge lucrurile?

— A fost deja cercetat de poliţiştii locali.

— Ar trebui să mai aruncăm şi noi o privire.

— De ce?

— Pentru că probabil se ocupa de ceva mai serios decât verificarea trecutului unor indivizi.

— Drogaţii ucid, nu-i aşa? Uneori şi hoţii comit crime, spuse Angela.

Reacher se uită la Charlie şi parcă-l văzu pe Franz întorcându-i privirea.

— Dar nu cred că asta s-a întâmplat şi de această dată.

— Bine, n-aveţi decât să-l cercetaţi.

Angela se ridică şi intră în bucătărie. Se întoarse cu două chei prinse pe un inel şi i le înmână lui Neagley.

— Aş vrea să mi le înapoiaţi. Ăsta e rândul lui de chei.

Reacher întrebă:

— Ţinea acasă ceva legat de muncă? Dosare, orice?

— Aici? A renunţat şi la maiouri ca să desfiinţăm sertarele.

— Ce s-a întâmplat ultima oară când l-aţi văzut?

— A plecat dimineaţa, ca de obicei.

— Vorbea vreodată cu tine despre munca lui?

Angela întrebă:

— Charlie, vrei un suc?

— Nu, mami, răspunse băiatul.

Reacher repetă:

— Calvin îţi povestea ceva despre munca lui?

— Nu prea multe. Uneori studiourile îl rugau să verifice trecutul câte unui actor şi-atunci îmi mai spunea şi mie

câte o bârfa.

— Pe vremea când l-am cunoscut era un tip foarte direct. Spunea exact ce gândea. Aşa că sper să nu te superi dacă am să fiu şi eu direct.

— Te rog.

— Cred că e ceva ce nu ne spui.

Angela se aşeză din nou.

— Ai impresia că vă ascund ceva?

— Te-am întrebat la ce lucra Calvin şi ne-ai invitat să luăm loc. Te-am mai întrebat o dată şi l-ai trimis pe Charlie la joacă. Nu ca să nu asiste el la discuţie, ci ca să câştigi puţin timp, să te hotărăşti că nu ai un răspuns la întrebarea mea.

Angela îl privi drept în ochi.

— Şi ce-ai să-mi faci acum? Ai să-mi rupi o mână? Calvin mi-a spus că te-a văzut rupând mâna unuia la un interogatoriu. Sau o fi fost O'Donnell?

— Probabil că eu eram. O'Donnell le rupea de obicei picioarele.

— Pe cuvânt că habar n-am la ce lucra Calvin.

Reacher o privi în ochii ei mari şi uimiţi. Ascundea ceva, dar nu era neapărat ceva legat de Calvin Franz.

— Bine, spuse el. Îmi cer scuze.

Reacher şi Neagley plecară după încă două-trei fraze de condoleanţe, gata să se îndrepte spre biroul lui Franz din Culver City.

Thomas Brant îi privi îndepărtându-se. Era la douăzeci de metri de automobilul său Crown Victoria, parcat cam la patruzeci de metri de casa lui Franz. Tocmai ieşise dintr-o cârciumioară cu o cafea în mână. Îşi încetini ritmul paşilor şi, folosind o singură mână, îşi sună şeful, pe Curtis Mauney.

În acelaşi moment, un bărbat îmbrăcat într-un costum albastru-închis se îndrepta spre Chryslerul său albastru-închis din parcarea de la Beverly Wilshire. Era mai sărac cu cincizeci de dolari, exact suma pe care o acceptase ca

mită recepţionerul, dar de banii ăştia aflase nişte informaţii noi. Îşi sună şi el şeful pe mobil şi spuse:

— Cei de la hotel mi-au spus că numele celui înalt e Thomas Shannon, dar nu era niciun Shannon pe lista noastră.

Şeful îi răspunse:

— Cred că putem presupune fără să greşim prea mult că Thomas Shannon e un nume fals. Ţine-te după ei.

Reacher aşteptă până cotiră şi ieşiră de pe strada lui Franz, apoi spuse:

— Ai văzut o Crown Victoria aurie?

— Da, era parcată acolo, răspunse Neagley. La patruzeci de metri de casă spre vest, pe trotuarul celălalt. Model 2002.

— Cred că am văzut aceeaşi maşină şi în faţă la Denny, unde am mâncat noi.

— Eşti sigur? Crown Vic-urile astea sunt destul de multe pe străzi, răspunse Neagley. Şi nici nu era nimeni în ea.

— În faţă la Denny nu era goală. Era un tip la volan.

— Dacă era aceeaşi maşină. Vrei să ne întoarcem?

Reacher tăcu o secundă.

— Nu, probabil mi s-a părut.

Autostrada 10 era aglomerată pe sensul spre est. Niciunul dintre ei nu cunoştea L.A.-ul destul de bine ca să se aventureze pe străduţe, aşa că primii opt kilometri spre Culver City îi parcurseră mai încet decât dacă ar fi mers pe jos. Firma lui Franz era la parterul unei clădiri de birouri, la intersecţia dintre bulevardul Venice şi La Cienega. Uşa de sticlă şi fereastra sediului fuseseră vopsite pe dinăuntru cu auriu şi bordate cu o dungă neagră. Pe uşă scria cu aceleaşi culori *Biroul de Investigaţii Discrete Calvin Franz* şi un număr de telefon.

— Trist, spuse Reacher. De la „maşinăria verde” să ajungi la asta?

— A fost alegerea lui. Asta îşi dorea acum, spuse

Neagley.

— Dar presupun că biroul tău din Chicago nu arată la fel.

— Nu, n-arată la fel.

Neagley scoase cheile din buzunar şi descuie uşa. Dar nu intră.

Pentru că tot biroul fusese întors cu fundul în sus. Computerele, telefoanele, toate celelalte echipamente dispăruseră de mult. Masa de lucru şi fişetele fuseseră distruse cu un ciocan, în căutarea vreunei ascunzători. Scaunul fusese făcut bucăţi, pereţii sparţi, cablurile tăiate. Tavanul mai avea puţin şi se prăbuşea. Parchetul fusese smuls de pe podea şi-n locul lui rămăsese o gaură de vreo jumătate de metru.

Reacher spuse:

— Cred că poliţia comunitară din L.A. n-ar fi fost atât de meticuloasă.

— Nicio şansă să fie mâna lor. Pe-aici au trecut băieţii cei răi, veniţi să-şi termine treaba cu câteva zile înainte. Să recupereze informaţiile pe care le descoperise Franz despre ei.

Reacher ieşi pe trotuar şi se uită la literele elegante şi aurii: *Biroul de Investigaţii Discrete Calvin Franz.* Încercă să-şi şteargă din minte numele vechiului său prieten şi să-l înlocuiască în gând cu cel al lui *David O'Donnell. Sanchez & Orozco. Karla Dixon.*

— Tare mi-aş dori să răspundă dracului la telefon oamenii ăştia.

— Nu cred că povestea asta are de-a face cu grupul nostru, zise Neagley. N-are cum. Au trecut deja şaptesprezece zile şi n-a venit nimeni după mine până acum.

— Nici după mine, zise Reacher. Dar dacă Franz avea necazuri pe cine ar fi sunat? Pe tine nu, pentru că tu acum ai ajuns prea sus şi eşti prea ocupată. Şi nici pe mine, pentru că nimeni în afară de tine n-a fost în stare să mă găsească. Dar să presupunem că de toţi ceilalţi ar

fi putut da. Să presupunem că au dat toţi fuga să-l ajute? Dacă şi lor le-au făcut felul?

— Dar ce anume poate să le vină de hac la şase dintre ai noştri?

— Nici nu vreau să mă gândesc, zise Reacher şi apoi tăcu. Pe vremuri, oamenii lui s-ar fi putut lua în piept cu oricine.

Neagley zise:

— N-are sens să mai stăm aici. Pierdem vremea. Putem presupune că au găsit ce căutau.

Însă Reacher fu de altă părere.

— Ba eu zic că putem presupune că n-au găsit. În mod normal, când găseşti ceea ce cauţi, te opreşti din căutări. Dar ăştia nu par să se fi oprit.

— Atunci, unde poate fi ceea ce căutau ei?

— Nu ştiu. Ce ar putea fi?

— O dischetă. Un CD, ceva de genul ăsta. Nu l-a dus acasă. Cred că nu ducea acasă chestii de la serviciu.

Gândeşte ca ei. Fii ca ei. Reacher se sprijini cu spatele de uşa lui Franz, ca şi cum abia ar fi ieşit din birou. Îşi făcu palma căuş şi se uită la ea. Nu folosise niciodată o dischetă, nici nu scrisese vreodată un CD. Dar ştia ce este un CD.

Neagley spuse:

— Poate e în maşină. În schimbătorul automat de CD-uri pentru maşină. Ştii tu, poate o fi al patrulea CD, după ăla cu John Coltrane.

— Ba după cel cu Miles Davis, zise Reacher. Nu-l asculta pe Coltrane decât dacă era pe un album cu Miles Davis. Dar cei care au fost atât de meticuloşi cu biroul sigur au verificat şi maşina.

— Atunci unde să fie? Într-o cutie de valori, în vreun seif?

— Nu văd nicio bancă prin zonă. Şi nu cred că s-ar fi dus prea departe. Nu cu traficul ăsta. Şi în niciun caz dacă ar fi fost vreo situaţie de urgenţă.

— Sunt două chei pe inel, spuse Neagley. Deşi e

posibil ca asta mai mică să fi fost de la biroul lui.

Reacher îşi privi din nou palma goală.

— Este un fişier de computer, zise el. Trebuie să fie. Pentru că au ştiut unde să-l caute. Probabil că mai întâi i-au luat computerul, zise el. Este posibil să fi găsit ceva ce i-a făcut să-şi dea seama că el avea copii după fişiere. E ceva obişnuit să păstrezi copii, nu? Dar poate că de-asta i-au rupt picioarele. Franz nu a vrut să le spună unde sunt copiile.

— Deci unde sunt?

— În niciun caz sub vreo piatră. Eu aş căuta ceva mult mai bine organizat. Poate undeva într-un loc păzit. Fiindcă asta e o chestie care se face cu regularitate. Nu-i aşa? Nu asta fac oamenii la computer? Copii de rezervă ale fişierelor, în fiecare seară? Deci ar fi trebuit să fie o chestie de rutină. În fiecare seară, ar fi avut nevoie de ceva sigur şi accesibil în permanenţă.

— Eu îmi trimit pe e-mail anumite chestii de care am nevoie, spuse Neagley.

— Crezi că asta a făcut şi Franz?

— Nici vorbă. Băieţii răi s-ar fi ocupat să-i spargă parola de e-mail în loc să-i distrugă biroul.

— Deci, ce-a făcut?

Reacher se întoarse şi privi magazinele din jur. O curăţătorie, un salon de manichiură, o farmacie. Şi o poştă.

— Nu cred că-şi trimitea e-mailuri, zise el. Cred că-şi trimitea scrisori obişnuite. Asta făcea. Făcea copii după dosare şi în fiecare seară le punea într-un plic, apoi şi le trimitea lui însuşi. La căsuţa poştală, pentru că de-acolo îşi lua poşta. N-are fantă pentru scrisori în uşă. Cum lăsa plicul din mâini, era în siguranţă, în sistem. Probabil că folosea trei sau patru discuri. Nu e uşor să spargi o cutie poştală. Birocraţia de la Poşta Americană e aproape la fel de sigură ca o bancă elveţiană.

— Cheia mică. Nu e de la birou. Nu e de la o cutie de valori.

Reacher aprobă.
— E cheia de la cutia lui poştală.

CAPITOLUL PATRU

Dar birocraţia de la Poşta Americană avea două tăişuri. Ora era destul de înaintată. Curăţătoria era încă deschisă. Salonul de manichiură era deschis. Farmacia era deschisă. Dar poşta era închisă.

— Venim mâine, spuse Neagley. Şi-aşa o să fim pe drumuri toată ziua. Trebuie să mergem şi la Swan. Asta dacă nu vrei să ne despărţim.

— E nevoie de amândoi aici, zise Reacher. Dar poate mai apare vreunul din vechea echipă şi ne mai preia din sarcini.

— Ar fi bine să vină. Şi nu pentru că sunt eu leneşă.

Într-o doară, îşi scoase mobilul şi verifică încă o dată ecranul. Nu primise niciun mesaj.

Nici la recepţia hotelului nu îi aştepta niciun mesaj. Nici pe laptop nu primise vreun e-mail. Neagley amestecă toate cele cinci pagini cu date de contact ca pe un pachet de cărţi de joc şi le împărţi. Lui Reacher îi dădu paginile cu datele lui Tony Swan şi Karla Dixon. Acesta luă telefonul fix şi sună mai întâi la Swan. Lăsă să sune de treizeci, patruzeci de ori şi abia apoi închise. Nu-i răspunsese nimeni. Apoi încercă la numărul din New York al lui Dixon. Sună de şase ori şi apoi intră robotul. Lăsă acelaşi mesaj pe care îl lăsase şi mai devreme şi adăugă:

— Te rog, Karla. Trebuie neapărat să luăm legătura cu tine.

Apoi închise. Neagley îşi închidea şi ea mobilul.

— Nu e bine deloc, zise ea.

— Poate că sunt toţi plecaţi în concediu.

— Toţi deodată?

— Poate-s toţi la închisoare. Eram destul de neastâmpăraţi pe vremuri.

— Acolo am verificat de la bun început. Nu-s la

închisoare.

— Poate-s plecaţi în interes de afaceri? întrebă Reacher. E vreun motiv pentru care ar avea de ce să nu poată fi contactaţi câteva zile la rând?

— Presupun că O'Donnell ar putea fi undeva în afara ţării sau peste ocean. Se ocupă cu destul de multe lucruri. Chestiile care ţin de mariaj te pot duce oriunde. Poate se ocupă de vreo răpire de copii sau de ceva procese de custodie. Ar putea exista o mulţime de motive.

— Dar?

— Ar trebui să mă conving mai întâi pe mine că-s reale şi nu prea îmi vine să cred.

— Şi Karla?

— Ea ar putea fi pe undeva prin Cayman, investigând probabil conturile vreunuia. Dar banii în sine n-au cum să fie *în Cayman.* Iar Sanchez şi Orozco n-ar avea de ce să părăsească Las Vegas-ul. Nu pe motive profesionale.

Reacher se uită pe fereastră. Se întuneca. Zise:

— Franz nu se ducea la birou în dimineaţa în care a dispărut. Angela avea rândul lui de chei. Se ducea în altă parte.

Neagley nu răspunse.

— Iar proprietarul speluncii unde-şi avea biroul sigur i-a văzut pe băieţii răi. Broasca de la uşa biroului lui Franz nu era spartă, deci au obţinut o cheie de la proprietar. Aşa că mâine trebuie să dăm de el, pe lângă toate celelalte.

— Franz ar fi trebuit să mă sune, zise Neagley. Aş fi lăsat baltă tot, să-l ajut.

Luară cina la restaurantul de la parter, la care o sticlă de apă plată norvegiană costa opt dolari. Apoi îşi spuseră noapte bună şi fiecare se duse în camera lui. A lui Reacher era un cub colorat, două etaje mai jos de apartamentul lui Neagley. Se dezbrăcă, făcu un duş şi îşi puse hainele frumos împăturite la presat, sub saltea. Se aşeză pe pat şi rămase cu ochii în tavan. Preţ de câteva

minute, se gândi la Calvin Franz. Îi veneau în minte frânturi de amintiri, dar în toate Franz se mişca, vorbea, râdea, era plin de avânt şi energie. Apoi Karla Dixon se alătură paradei amintirilor, mititică, întunecată, sardonică, foarte drăguţă, râzând împreună cu Franz. Şi-l aminti şi pe Dave O'Donnell, înalt, blond, chipeş, ca un agent de bursă înarmat cu un briceag. Apoi Jorge Sanchez, om de bază, cu ochii mijiţi şi o urmă de zâmbet ce-i dezvelea un dinte de aur. Şi Tony Swan, şi Manuel Orozco. Chiar şi Stan Lowrey, bătând darabana pe masă, într-un ritm numai de el ştiut.

Apoi Reacher alungă toate amintirile, închise ochii şi adormi. La zece şi treizeci de minute seara, după o zi foarte lungă.

Zece şi treizeci de minute, în Los Angeles, însemna unu şi jumătate a doua zi dimineaţa, în New York, şi ultima cursă British Airways dinspre Londra, care tocmai ateriza, cu întârziere, pe aeroportul JFK.

Pasagerii traversară giganticul Terminal 4 – Sosiri. Al treilea aşezat la coada vizitatorilor era un pasager de la clasa întâi ce moţăise pe locul 2K aproape toată durata călătoriei. Era de înălţime medie, avea o greutate medie şi purta un costum scump. Radia un soi de politeţe şi comunicativitate, tipice pentru cei conştienţi de faptul că-s foarte norocoşi să fi fost bogaţi întreaga lor viaţă. Avea spre patruzeci de ani. Părul îi era negru la culoare şi foarte des, strălucitor şi frumos tuns. Judecând după tenul său aproape măsliniu şi trăsăturile obişnuite ai fi zis că e ori indian, ori iranian, sirian, algerian, poate chiar evreu sau italian. Paşaportul său britanic trecu fără probleme de verificarea agentului de la vamă, ca şi degetele îngrijite ale deţinătorului lor prin aparatul de citire a amprentelor. La şaptesprezece minute după ce îşi scosese centura de siguranţă, individul se pierdea în strălucitoarea noapte newyorkeză.

A doua zi dimineaţă, Neagley şi Reacher îşi parcară Mustangul în faţa biroului devastat al lui Franz şi o luară pe jos pe lângă curăţătorie, salonul de manichiură şi farmacie. Poşta se deschisese deja de treizeci de minute şi, oricât de aglomerată ar fi fost la prima oră, acum era pustie.

— Nu putem să facem chestia asta dacă nu e nimeni înăuntru, zise Reacher.

— Atunci hai să-l găsim pe proprietarul clădirii, răspunse Neagley.

Întrebară la farmacie. Un bătrân din spatele tejghelei le spuse că patronul curăţătoriei era proprietarul clădirii. Reacher şi Neagley se strecurară la curăţătorie şi îl găsiră imediat pe tip. Reacher trecu direct la subiect.

— Când l-ai văzut ultima oară pe Calvin Franz?

— Acum trei sau patru săptămâni, cred.

— Chiar înainte să vină nişte tipi care ţi-au cerut cheia de la biroul lui.

Proprietarul ridică din umeri.

— Nu-mi amintesc de niciun tip.

— Ţi-au făcut praf clădirea, zise Reacher. Oricât te-ar fi plătit pentru cheia aia, n-o să-ţi acoperi pagubele.

— Asta e problema mea. E clădirea mea, fac ce vreau.

— Da? Şi dacă în loc de clădire te-ai trezi cu o grămadă de moloz fumegândă? Dacă mă întorc în seara asta şi îi dau foc?

— Te bagă ăştia la puşcărie.

— Nu cred. Unul cu o memorie atât slabă ca tine n-ar avea nimic de declarat la poliţie.

Proprietarul îşi plecă uşor capul.

— Erau doi bărbaţi albi. Îmbrăcaţi în costume închise la culoare. Aveau o maşină nouă. N-aveau semne particulare. Dar nu erau poliţai. Erau prea curaţi şi prea bogaţi ca să fie poliţai.

Se întoarseră la poştă. Era un spaţiu mic şi prăfuit, nu foarte aglomerat. Era un singur funcţionar şi doar câteva

persoane la rând. Neagley îi dădu lui Reacher cheile lui Franz şi se aşeză la coadă. Reacher se duse la o masă mai retrasă, luă un pix şi se prefăcu a completa un formular. Aruncă o privire spre rândul de cutii poştale dispuse pe un întreg perete. Şase rânduri de cutii mici, sub ele patru rânduri de cutii medii şi trei rânduri de cutii mari. În total trei sute treizeci de cutii. Care era a lui Franz?

Cu siguranţă, una dintre cele mari. Franz primea cu siguranţă o mulţime de plicuri în interes de afaceri. Dar care dintre cutiile mari? Erau cincizeci şi patru.

N-avea cum să-şi dea seama doar din ochi.

O auzi pe Neagley spunând:

— Bună dimineaţa.

Aruncă o privire scurtă spre stânga şi o văzu sprijinită de tejghea, aplecată înainte, solicitând atenţia funcţionarului. Acesta îşi ridică ochii spre ea. Reacher lăsă pixul şi scoase cheia lui Franz din buzunar. Încercă să deschidă prima cutie. Nu reuşi.

Scoase cheia din broască şi o încercă pe cea de dedesubt. Nu se descuie. Încă un rând mai jos. Nimic.

Neagley punea nişte întrebări complicate despre poşta „par avion“. Se mută spre dreapta, sări un rând. Încercase patru cutii, mai avea cincizeci. Pierduse deja douăsprezece secunde, dar şansele lui erau acum de doi la sută. Încercă încă o cutie de pe rândul de mai jos. Eşec. Se lăsă pe vine, să ajungă la ultimul rând de cutii. Eşec.

Mai la dreapta. Începu următoarea coloană de jos în sus. Ghinion. Ghinion. Ghinion. Încercase nouă cutii, trecuseră douăzeci şi cinci de secunde.

Neagley încă vorbea. Apoi Reacher îşi dădu seama că avea în stânga o femeie. Aceasta îşi deschise cutia şi din ea căzură o mulţime de prospecte şi reclame mototolite. *Mişcă-te,* o imploră Reacher în gând. *Du-le la gunoi.* Femeia se dădu la o parte. Reacher păşi spre dreapta. Cheia nu se potrivi nici la cutia cea mai de sus, nici la

mijloc, nici la cea mai de jos. Verificase douăsprezece. Şansele erau acum de unu la patruzeci şi doi. Cheia nu se potrivi la niciuna dintre cutiile din al cincilea rând. Nici din al şaselea. O treime fuseseră deja verificate. Creşteau şansele. Încă o auzea pe Neagley vorbind. Oamenii probabil începeau să-şi piardă răbdarea şi să privească în jur.

Începu să verifice cutiile de pe rândul şapte, de la prima de sus. Nu mergea. O încercă pe cea din mijloc. Funcţionarul explica, Neagley se prefăcea că nu înţelege. Reacher se mută mai spre dreapta. Cheia nu se potrivi nici în cutia de sus. În încăpere se făcu linişte. Reacher se simţi privit, îşi lăsă mâna mai jos şi încercă discret cutia din mijloc. Sunetul metalic răsună puternic. Eşec.

Reacher se ghemui din nou şi încercă să descuie cutia cea mai de jos. Uşa se deschise. Trase de ea. Cutia era plină. Plicuri mari, maronii, scrisori, cataloage, reviste.

Reacher o auzi pe Neagley spunând:

— Vă mulţumesc foarte mult pentru ajutor.

Îi auzi paşii pe gresie. Strânse toate plicurile într-o grămadă şi o propti bine sub braţ. Încuie cutia şi se îndepărtă de lângă ea, ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

Neagley îl aştepta în maşină, puţin mai jos pe stradă.

Bărbatul îmbrăcat în costum albastru-închis îi privi îndepărtându-se.

Neagley conectă primul stick de memorie într-unul din porturile laterale ale laptopului ei. Nu se întâmplă nimic preţ de o secundă, dar apoi apăru pe ecran o iconiţă argintie. Purta inscripţia „fără nume“. Neagley dădu două clicuri pe iconiţă şi aceasta se transformă într-o fereastră cât tot ecranul care cerea parola.

— La naiba, zise ea. Cred că trebuie să găsim parola din trei încercări. Ai vreo idee?

Reacher mai spărsese parole de computer pe vremuri. Ca de obicei, tehnica era să te gândeşti mai întâi la

persoana a cărei parolă vrei s-o spargi. Franz era un tip relaxat, un bun vorbitor, era entuziast, afectuos şi loial. Reacher spuse:

— Angela, Charlie, Miles Davies, Dodgers, Koufax, Panama, Pfeiffer, Brooklyn, Heidi sau Jennifer.

Neagley le notă pe toate într-un carneţel cu spirală.

— De unde până unde Panama? întrebă ea.

— A fost trimis în misiune acolo la sfârşitul lui 1989. Cred că a fost misiunea în care s-a simţit împlinit din punct de vedere profesional. Parolele se bazează pe chestii profunde.

— Pfeiffer de la Michelle Pfeiffer?

— E actriţa lui preferată. Miles Davies e cântăreţul lui preferat, Dodgers e echipa lui preferată şi Sandy Koufax era jucătorul lui favorit.

— Brooklyn?

— Acolo s-a născut. S-au mutat în Vest când era mic.

— Heidi?

— Prima lui prietenă adevărată. Era grozavă la pat.

— Are doar cinci litere. Cele mai multe programe cer o parolă formată din cel puţin şase litere. Şi acum era mult prea ataşat de Angela. E valabil şi pentru Michelle Pfeiffer. Cine era Jennifer?

— Jennifer e numele câinelui pe care l-a avut în copilărie, răspunse Reacher.

— Asta ar fi o posibilitate. Dar nu avem decât trei încercări.

— Avem douăsprezece încercări. Sunt patru plicuri cu patru stick-uri de memorie. Ne permitem să le distrugem pe primele trei. Oricum sunt informaţii vechi.

Neagley conectă cel mai vechi stick la laptop şi aşteptă să apară iconiţa. O accesă şi puse cursorul în câmpul pentru parolă.

— Avem vreo ordine de priorităţi?

— Încearcă mai întâi numele persoanelor.

— Bine. O să începem cu muzica.

Scrise *MilesDavies* şi apăsă pe *enter.* După o pauză

scurtă, ecranul reapăru cu mesajul: *Prima dumneavoastră încercare a fost incorectă.*

— Asta a căzut. Să trecem la sport.

Încercă Dodgers. *Incorect.*

— Am ratat două.

Scrise *Koufax.*

Hard-ul laptopului cârâi şi apoi ecranul se înnegri complet.

— Ce se întâmplă? întrebă Reacher.

— Şterge datele, zise ea. Trei încercări s-au dus.

Scoase primul stick şi îl conecta pe al doilea. Scrise *Jennifer. Incorect.* Încercă *Panama. Incorect.*

Încercă *Brooklyn.* Ecranul se întunecă şi hard-ul începu să cârâie.

— Nu e nici locul său de baştină. 0 la 6, Reacher, zise ea şi conectă al treilea stick. Mai ai vreo idee?

— E rândul tău. Eu se pare că mi-am pierdut talentul. Probabil e ceva care să-i poarte noroc, ceva care i-ar încălzi inima.

— Poate fi: „Nu te pui cu detectivii speciali”?

— Ar fi o parolă prea lungă, zise Reacher. „Nu te pui“ – şapte litere.

Neagley încercă „nutepui“. Apăsă *enter. Incorect.*

— La naiba, zise ea.

Încercă „detectivispeciali“. Stătu cu degetul deasupra tastei *enter.*

— Apăs sau nu?

— Încearcă.

Incorect. Neagley amuţi.

Printre gândurile lui Reacher mai era Charlie. Şi scaunul lui cel mititel, cu litere caligrafiate.

— Încearcă Charlie.

Neagley ridică din umeri şi scrise *Charlie.* Apăsă pe *enter. Incorect.*

Hard diskul se trezi la viaţă şi datele se şterseră automat de pe stick.

— S-au dus nouă încercări, zise Neagley.

Conectă al patrulea stick. Ultimul.

— Mai avem trei.

Reacher întrebă:

— Pe cine a iubit el înainte de Charlie?

— Pe Angela, zise Neagley. Dar e mult prea la mintea cocoşului.

— Încearcă.

— Eşti sigur?

— Îmi place să risc.

Scrise *Angela.* Apăsă pe *enter. Incorect.*

— Ce-ar fi să încercăm Angela Franz?

— Asta e şi mai penibilă.

— Dar numele ei de fată?

— Nu ştiu cum o chema înainte de căsătorie.

— Sun-o şi întreab-o.

Neagley îi găsi numărul şi o sună de pe mobil. Schimbă câteva amabilităţi şi apoi o întrebă. Reacher o văzu că face ochii mari, ceea ce la Neagley era echivalentul unei căderi la podea în urma unui şoc. Închise.

— O chema Pfeiffer, zise ea.

— Interesant. E rudă cu Michelle Pfeiffer?

— N-a precizat.

— Încearcă. Împuşca doi iepuri dintr-o lovitură. Parola asta i-ar fi fost de două ori dragă.

Neagley scrise *Pfeiffer.* Apăsă pe *enter. Incorect.*

Camera era încinsă şi aerul devenise înăbuşitor. Parcă intrase la apă dintr-odată.

— Cred c-ar trebui să facem o pauză, să mergem să-l căutăm pe Swan, spuse Reacher. Dacă-l găsim, poate are el vreo idee. Dacă nu, măcar luăm o gură de aer şi ne-apucăm iar de treabă.

O luară prin Parcul MacArthur. Apoi spre nord-est pe autostrada Pasadena. Intrară într-un labirint de străzi mărginite de campusuri, zone de afaceri şi clădiri de birouri ale căror parcări erau înţesate de maşini. Era o aglomeraţie infernală, în orice direcţie ai fi privit, şiruri

lungi de maşini se mişcau cu încetinitorul. Cerul era întunecat. Neagley avea o hartă simplă în torpedoul Mustangului. Reacher încercă să găsească drumul pe hartă, urmând liniile trasate cu gri-pal şi ţinând degetul mare pe locul unde ar fi trebuit să fie sediul companiei New Age.

Când ajunseră acolo văzură firma săpată în granit şi o clădire uriaşă, în formă de cub, cu aspect prosper, placată cu oglinzi, plantată în mijlocul unei grădini imense pline de copaci rari. Poarta principală era larg deschisă şi Neagley opri puţin maşina, astfel încât să poată ieşi un camion din curte. Apoi trase Mustangul în parcarea pentru vizitatori. Ieşiră din maşină.

Intrarea în clădire avea o treaptă înaltă şi uşi de sticlă ce se deschideau automat şi dădeau într-un hol în formă de pătrat, cu podele acoperite cu gresie şi pereţi placaţi cu aluminiu. În hol erau câteva fotolii de piele şi un birou lung de primire. În spatele recepţiei se afla o blondă de vreo treizeci de ani, îmbrăcată într-un tricou polo, brodat cu sigla companiei.

— Bună ziua, cu ce vă pot fi de folos? întrebă ea.

— Am venit la Tony Swan, zise Reacher. Suntem Jack Reacher şi Frances Neagley, vechi camarazi de arme.

— Luaţi loc, vă rog.

Femeia ridică receptorul telefonului, în timp ce Reacher şi Neagley se aşezară pe fotolii. După vreo patru minute, Reacher auzi zgomotul de tocuri pe gresie venind dinspre un coridor din spatele recepţiei şi în curând văzură o femeie. Avea în jur de patruzeci de ani, era suplă, cu părul castaniu tuns elegant. Era îmbrăcată într-un costum negru ce-i venea ca turnat şi o cămaşă albă. Le întinse mâna şi spuse:

— Eu sunt Margaret Berenson.

Neagley şi Reacher se prezentară şi îi strânseră mâna. Privind-o de-aproape, văzură că sub machiajul perfect femeia avea urmele unui vechi accident de maşină întipărite pe faţă. Nu purta verighetă.

— Îl căutăm pe Tony Swan, zise Reacher.

— Ştiu, spuse femeia. Haideţi să mergem undeva să stăm de vorbă.

Unul dintre panourile de aluminiu de pe perete era de fapt o uşă care dădea într-o mică sală de şedinţe. Peretele de sticlă dădea spre parcare. Bara din faţă a Mustangului lui Neagley era la doar câţiva centimetri distanţă de geam.

— Sunt directorul de personal de la New Age. Am să intru direct în subiect şi am să vă spun că domnul Swan nu mai lucrează pentru noi.

Reacher întrebă:

— De când?

— De vreo trei săptămâni doar. Mi-ar fi mai uşor să stau de vorbă cu dumneavoastră dacă aş şti cu siguranţă că sunteţi într-adevăr cunoştinţe de-ale domnului Swan.

— Nu ştiu exact cum v-am putea demonstra asta.

Berenson zâmbi.

— Dacă v-aş spune că folosea o piatră ca prespapier, mi-aţi putea spune de unde provine?

— Din Zidul Berlinului, spuse Reacher. Era în Germania când a căzut Zidul Berlinului. S-a dus cu trenul până la Berlin să-şi ia un suvenir. Şi să ştiţi că nu e piatră, ci beton. E şi o urmă de graffiti pe el.

Berenson încuviinţă.

— Da, exact povestea asta o ştiam şi eu.

— Deci ce s-a întâmplat? întrebă Reacher. Şi-a dat demisia?

— Nu chiar, răspunse Berenson. Trebuie să înţelegeţi că suntem o companie tânără. Viitorul nostru nu este sigur şi nici prezentul nostru nu e chiar ceea ce am fi dorit să fie. Politica noastră este „ultimul venit, primul plecat” şi a trebuit, pur şi simplu, să renunţăm la toţi directorii adjuncţi. Până şi eu mi-am pierdut şefa de cabinet. Dacă situaţia se va îmbunătăţi, probabil că o să-l rugăm pe Swan să se întoarcă. Dar sunt convinsă că-şi va găsi ceva mai bun până atunci.

Reacher se uită pe fereastră la parcarea pe jumătate goală. Liniştea părea să stăpânească întreaga clădire.

— Bine, zise el.

— Ba nu e bine, interveni Neagley. Am tot sunat la biroul lui şi de fiecare dată mi s-a spus că tocmai a ieşit pentru un minut.

Berenson încuviinţă.

— E vorba doar de politeţe profesională, asupra căreia eu insist, în special în cazul oamenilor de acest calibru. Sper că înţelegeţi asta. Măcar atât să fac. Domnul Swan are şanse mult mai mari să-şi găsească de lucru dacă abordează un nou angajator aparent din proprie voinţă şi nu forţat de împrejurări.

Reacher spuse:

— Dar l-am sunat pe Swan şi nu răspunde nimeni pe niciun număr.

— A trebuit să renunţăm şi la câteva secretare. Cele care ne-au rămas nu prea reuşesc să răspundă la toate telefoanele care sună.

Reacher întrebă:

— Dar ce se întâmplă cu afacerea dumneavoastră?

— Nu prea pot să vorbesc despre asta. Dar aţi fost în armată. Ştiţi cum unele sisteme de apărare merg din prima. Al nostru are nevoie de ceva mai mult timp decât am fi sperat noi.

— Unde e fabricat?

— Chiar aici.

— Nu cred. Aveţi un gard prin care poate trece şi-un ţânc de trei ani, n-aveţi gheretă pentru paznic şi nici holul nu e păzit. Swan n-ar fi permis aşa ceva dacă într-adevăr se petrec lucruri delicate aici. Cine era şeful lui?

— Adică directorul de securitate? Un fost locotenent din poliţia locală L.A.

— Politica ultimului venit nu v-a avantajat de data asta.

— Toţi sunt oameni deosebiţi. Nu i-am concediat cu plăcere.

Două minute mai târziu, Reacher şi Neagley erau din nou în maşină.

— Nici că putea să fie mai prost momentul, zise Reacher. Din senin, Swan e pe drumuri. Franz îl sună că are o problemă. Ce poate să facă Swan? Dă fuga, evident.

— S-ar fi dus şi dacă era încă angajat.

— Toţi s-ar fi dus. Şi bănuiesc că de fapt au şi făcut-o.

— Deci sunt morţi toţi? *Toţi*, până la ultimul? Nu pot să cred aşa ceva.

— Speră să fie cât mai bine, dar pregăteşte-te pentru ce e mai rău. Cineva o să plătească pentru asta.

— Crezi? N-avem nicio pistă. Mai avem o singură şansă cu parola aia. Şansă pe care probabil îmi va fi teamă să mi-o asum.

Îşi refăcură traseul pe străduţe. Reacher şi-l imagină pe Swan mergând pe acelaşi drum în urmă cu trei săptămâni. Poate cu o cutie în care-şi luase toate lucrurile din biroul lui de la New Age şi bucăţica de beton sovietic. Se îndrepta spre prietenul lui vechi, să-l ajute. Sanchez şi Orozco, alergând pe autostrada 15. O'Donnell şi Dixon coborând din avioane. Întâlnindu-se şi salutându-se. Şi apoi izbindu-se de un zid.

Neagley lăsă valetul să parcheze maşina şi intrară în holul hotelului Beverly Wilshire pe uşa din spate. Urcară cu liftul în linişte. Neagley descuie uşa cu cheia.

Apoi îngheţă. Pentru că pe scaunul ei de la fereastră stătea un bărbat îmbrăcat în costum şi ţinea în mână raportul autopsiei lui Franz. Înalt, blond, cu un aer aristocratic, relaxat.

David O'Donnell.

CAPITOLUL CINCI

O’Donnell îşi ridică privirile, sobru.

— Mă pregăteam să cer socoteală pentru mesajele nepoliticoase pe care mi le-aţi lăsat pe robot.

Apoi ridică raportul.

— Dar acum înţeleg.

Neagley întrebă:

— Cum ai intrat în cameră?

O’Donnell răspunse scurt:

— Te rog…

— Unde dracu’ ai fost? întrebă Reacher.

— În New Jersey. Soră-mea a fost foarte bolnavă.

— A murit?

— Nu, şi-a revenit.

— Atunci trebuia să fii aici de câteva zile.

— Îţi mulţumesc pentru grijă.

— Am fost îngrijoraţi, spuse Neagley. Am crezut că ţi-au venit şi ţie de hac.

O’Donnell încuviinţă.

— Ai şi de ce să fii îngrijorată. Situaţia e albastră. A trebuit să aştept un loc la avion. Am folosit timpul ăsta ca să dau telefoane. Franz nu mi-a răspuns, evident. N-au răspuns nici Swan, nici Dixon, nici Orozco, nici Sanchez. Concluzia mea a fost că unul dintre ei i-a adunat pe toţi ceilalţi şi împreună au dat de dracu’. Tu şi Reacher, clar, n-aţi fi fost cu ei, pentru că tu acum eşti prea sus-pusă, iar de Reacher cine să dea? Pe mine nu m-au găsit acolo unde sunt de obicei.

— Până la urmă, faptul că soră-ta a fost bolnavă ne-a purtat noroc.

— Pentru ea n-a fost un noroc.

— Nu te mai smiorcăi, zise Reacher. E vie, nu?

— Şi eu mă bucur să te văd, zise O'Donnell. După atâţia ani.

— *Cum* ai intrat în cameră, totuşi? întrebă Neagley.

O'Donnell scoase din buzunar un briceag şi o rozetă de autoapărare pentru mână.

— Cine e-n stare să treacă de paza aeroportului cu astea n-are probleme să deschidă o uşă de hotel, crede-mă.

— Cum ai trecut de paza aeroportului cu astea?

— Sunt din ceramică, zise Reacher. Nu se mai fabrică.

— Corect. Briceagul are un arc de oţel, dar e foarte mic.

— Mă bucur să te revăd, David, spuse Reacher.

— Şi eu. Dar mi-aş fi dorit să ne vedem în circumstanţe ceva mai vesele.

— Circumstanţele s-au mai înveselit acum, că suntem trei.

— Ce aţi aflat?

— Foarte puţine. În afară de raportul de autopsie, ştim că doi bărbaţi albi, fără semne particulare, i-au devastat biroul. I-am găsit cutia poştală şi patru stick-uri de memorie. Mai avem o singură încercare ca să-i spargem parola.

O'Donnell trase aer în piept şi îşi ţinu respiraţia ceva mai mult decât părea omeneşte posibil. Apoi expiră, uşor.

— Zi-mi ce-aţi încercat până acum.

Neagley îi întinse carneţelul. Reacher îl privi cum citeşte. Nu se schimbase foarte mult în unsprezece ani. Firele cărunte nu se vedeau în părul lui blond, de culoarea porumbului. Avea un trup atletic pe care nicio urmă de grăsime nu s-ar vedea. Costumul era croit superb. Ca şi Neagley, părea un om aşezat, de succes.

— Koufax n-a mers? întrebă el.

Neagley dădu din cap.

— A fost a treia încercare.

— Ar fi trebuit să fie prima. Franz ţinea la zei, la

performanţele pe care le idolatriza. Koufax e singurul care se potriveşte profilului.

— Şi-atunci, tu ce crezi că e? întrebă Neagley.

— E greu de spus, dintr-o singură încercare. Ce-o să găsim pe stick-ul ăsta, până la urmă?

— Ceva pentru care i-au rupt picioarele, zise Reacher. N-a spus nimic. I-a înnebunit de furie.

— Care este scopul nostru final?

— Să-i găsim şi să-i distrugem. Ţi-e de-ajuns?

O'Donnell clătină din cap.

— Nu, zise el. Vreau să mă piş pe mormântul înaintaşilor lor.

— Nu te-ai schimbat.

— Sunt mai rău ca-nainte. Tu te-ai schimbat?

— Chiar dacă m-am schimbat, sunt gata să-mi revin în fire.

O'Donnell zâmbi sec.

— Neagley, cu cine nu te pui?

Neagley răspunse:

— Nu te pui cu detectivii speciali.

— Corect. Nu te pui. Putem să cerem o cafea la room-service?

Băură cafea tare şi nu rostiră prea multe cuvinte, fiecare dintre ei învârtindu-se în acelaşi cerc în mintea lui, încercând să găsească o ieşire. În cele din urmă, O'Donnell îşi puse ceaşca jos şi spuse:

— Acum ori niciodată.

Reacher spuse:

— Fă-o tu, Dave.

O'Donnell se ridică de pe scaun, se aşeză în faţa laptopului şi scrise şapte litere în chenarul de pe ecran.

Inspiră şi reţinu aerul. Se opri. Aşteptă. Apoi apăsă *enter.*

Imaginea de pe ecranul laptopului se schimbă. Apăru un director cu fişiere. Un tabel de conţinut, mare, plin cu fişiere. O'Donnell expiră.

Scrisese *Reacher.*

Reacher se trase înapoi de la computer, ca şi cum ar fi fost lovit în plină faţă, şi spuse:

— Nu-i cinstit.

— Te admira, spuse O'Donnell.

— E ca o voce de dincolo de mormânt. Ca şi cum m-ar striga.

— Eşti aici, nu?

— Dar aşa e mult mai greu. Acum nu-mi permit să-l dezamăgesc. E prea mare presiunea.

— Nu există „presiune prea mare". Noi ne hrănim cu presiunea şi înflorim sub presiune.

Neagley era la computer, cu ochii lipiţi de monitor.

— Sunt opt fişiere diferite, spuse ea. Şapte sunt o adunătură de numere, iar a opta, o listă cu nume.

— Arată-mi numerele, spuse O'Donnell.

Neagley apăsă pe o iconiţă şi se deschise un procesor de text. Conţinea o listă de nume puse unul sub altul. În capul listei, subliniat şi îngroşat, scria: *Azhari Mahmoud.* Apoi *Adrian Mount, Alan Mason, Andrew MacBride şi Anthony Matthews.*

— Primul e arab, zise O'Donnell.

— Sirian, spuse Neagley. Eu aşa cred.

— Ultimele patru nume par englezeşti sau scoţiene, interveni Reacher.

— Semnificaţia? întrebă O'Donnell.

Reacher spuse:

— La prima vedere aş zice că una dintre cercetările lui Franz a avut ca rezultat un sirian cu patru identităţi false cunoscute. Iar numele britanice false în acte britanice false pot trece de birocraţia americană.

— E posibil, răspunse O'Donnell.

Reacher spuse:

— Arată-mi numerele.

Neagley deschise primul dintre cele şapte tabele. O listă de fracţii. La începutul listei, *10/12.* La sfârşitul listei *11/12.* Între ele, douăzeci şi ceva de numere similare.

— Următorul, spuse Reacher.

Următorul tabel era aproape identic, începând cu *13/14* şi terminându-se cu *8/9.* Douăzeci şi ceva de numere asemănătoare între ele. Al treilea tabel arăta la fel.

— Ce-s astea? îl întrebă O'Donnell pe Reacher. Fracţii?

— Nu chiar. Zece pe doisprezece ar fi cinci pe şase.

— Să fie scoruri sau statistici?

Al patrulea tabel era completat cu aproximativ aceiaşi numitori: doisprezece, zece, treisprezece. Dar numărătorii (cei care se află deasupra liniei de fracţie) erau mult mai mici. Era chiar şi un *5/14.*

— Dacă astea sunt scoruri, cineva se cam duce la fund, spuse Reacher.

Tendinţa era aceeaşi. Pe al cincilea tabel găsiră un *3/12.* Cea mai bună însemnare era *6/11.* În al şaselea tabel avea cel mai bun scor *5/13* şi cel mai mic scor *3/13.* Ultimul tabel era cam la fel.

Neagley se uită la Reacher.

— Tu le ai cu cifrele, spuse ea.

— Poţi să mi le tipăreşti? Nu pot să gândesc dacă nu le văd pe hârtie.

— Pot să încerc jos, la centrul de afaceri.

Neagley redeschise procesorul de texte. *Azhari Mahmoud, Adrian Mount, Alan Mason, Andrew MacBride, Anthony Matthews.*

— Şi până la urmă astă cine e? întrebă Reacher.

În New York, bărbatul brunet de aproximativ patruzeci de ani, care ar fi putut fi indian, iranian, sirian, algerian, evreu sau italian, stătea ghemuit în baia unei camere de hotel scump, de pe Madison Avenue. Uşa era închisă. În baie nu exista detector de fum, doar un ventilator mic. Paşaportul britanic eliberat pe numele Adrian Mount ardea deasupra vasului de toaletă. Ca de obicei, paginile interioare se făcură scrum rapid. Copertele roşii însă ardeau mai încet. Pagina 31 era cea cu poză, laminată. Aceasta a ars cel mai greu dintre toate. Bărbatul se folosi

de uscătorul de păr agăţat de peretele băii pentru a înteţi flăcările.

Cinci minute mai târziu, Adrian Mount se dusese la canal şi Alan Mason era în lift, gata să iasă pe stradă.

Neagley trecu mai întâi pe la centrul de afaceri de la Beverly Wilshire şi tipări toate cele opt fişiere ale lui Franz. Apoi luă masa de prânz cu O'Donnell şi Reacher, în restaurantul de la parterul hotelului.

Sala elegantă şi slab luminată era plină de oameni care ar fi putut fi directori de companie sau agenţi de casting. Neagley şi O'Donnell nu făceau notă discordantă în peisaj. Neagley purta nişte pantaloni negri cu talie înaltă şi un tricou de bumbac care i se mulase pe trup ca un al doilea rând de piele. Costumul lui O'Donnell era gri, uşor strălucitor, iar cămaşa era albă şi apretată, deşi probabil o îmbrăcase într-o cameră aflată acum la cinci mii de kilometri depărtare. Purta o cravată cu dungi, ce avea un nod perfect.

Reacher purta un tricou mai mic cu un număr decât ar fi trebuit, cu o mânecă găurită. Avea părul prea lung şi o pereche de pantaloni vechi, pantofii îi erau scâlciaţi şi nu şi-ar fi putut permite să plătească mâncarea pe care o comandase.

Trist, îşi spusese el despre Franz, când văzuse sediul din clădirea de birouri. *De la „maşinăria verde" să ajungi la asta.* Oare ce gândeau despre el O'Donnell şi Neagley?

— Arată-mi foile cu numerele, zise el.

Neagley i le întinse peste masă. Le numerotase cu creionul. Reacher le privi pe toate, de la unu la şapte, încercând să-şi facă o imagine generală.

Erau 183 de fracţii. Numărătorul era întotdeauna mai mic decât numitorul. Deci *10/12* şi *8/10* însemna de fapt că de zece ori din douăsprezece sau de opt ori din zece ceva se întâmplase. Sau nu se întâmplase.

Erau douăzeci şi şase de scoruri pe fiecare pagină, cu excepţia celei de-a patra, pe care erau douăzeci şi şapte.

Dacă le lua ca pe un procentaj de câştig, oscilau între un onorabil 0,870 şi un excelent 0,907 pe trei dintre tabele, iar apoi pe al patrulea scădeau dramatic până la 0,574. Al cincilea, al şaselea şi al şaptelea tabel arătau din ce în ce mai rău, atingând 0,368, 0,308 şi un 0,307.

— Te-ai prins până la urmă ce e cu numerele? îl întrebă Neagley pe Reacher.

— Habar n-am. Tare-aş vrea să fie Franz aici să ne explice.

— Dacă Franz ar fi aici, n-am mai fi noi.

— De ce nu? Ce, nu ne puteam întâlni din când în când?

— Ca un fel de reuniune de clasă?

O'Donnell ridică paharul şi spuse:

— Pentru prietenii absenţi.

Băură în amintirea prietenilor pe care presupuneau că nu-i vor mai vedea niciodată. Dar se înşelau.

Un chelner le aduse mâncarea. Somon pentru Neagley, pui pentru Reacher, ton pentru O'Donnell. Acesta din urmă spuse:

— Bănuiesc că aţi fost deja acasă la Franz.

— Ieri, răspunse Neagley. În Santa Monica.

— Aţi găsit ceva acolo?

— O văduvă şi un orfan. Nimic altceva.

— Ar trebui să mergem acasă la Swan.

— N-avem adresa lui, spuse Neagley. Doamna de la compania New Age nu ne-ar fi dat-o. Era foarte strictă.

Reacher interveni.

— Am putea încerca din nou şmecheria cu UPS-ul.

— Bine.

Neagley sună de pe mobil la Chicago, chiar în momentul acela, semănând tot mai mult cu unul dintre directorii caselor de filme ce se perindau prin hotel. Ascultă ce i se spunea la telefon şi îşi notă ceva pe o foiţă de hârtie.

— Santa Ana, lângă grădina zoologică.

O'Donnell spuse:

— Să mergem.

Luară maşina lui, cu patru uşi şi sistem de navigaţie prin satelit, şi porniră în ritm de melc spre sud-est, spre autostrada 5.

Thomas Brant îi privi cum pleacă. Îşi parcase Crown Vic-ul pe strada următoare. Îşi scoase mobilul şi-l sună pe Curtis Mauney, şeful lui.

La vreo treizeci de metri mai încolo, bărbatul îmbrăcat în costum albastru-închis, afundat în scaunul Chryslerului său albastru-închis, parcat în faţa coaforului de la Wilshire, îşi sună şi el şeful.

La cinci mii de kilometri depărtare, în New York, brunetul de patruzeci de ani era în birourile reprezentanţei unei linii aeriene de la intersecţia dintre străzile Park şi 42. Tocmai îşi cumpăra un bilet dus-întors spre Denver, cu data de întoarcere deschisă. Îl plătea cu un card Visa pe numele Alan Mason.

Santa Ana era departe în sud-est, după Anaheim, în Orange County. Oraşul cu acelaşi nume se afla la treizeci de kilometri de Muntele Santa Ana, dinspre care băteau vânturi năprasnice. Dar în acea zi, nu se mişca nicio frunză. Cerul era acoperit de nori grei şi întunecaţi. Sistemul GPS din maşina închiriată de O’Donnell avea o voce feminină politicoasă, dar insistentă, care îi conduse la sud de grădina zoologică, pe străzi largi, pe lângă Muzeul de Artă din Orange County, după care îi sfătui să facă la stânga şi apoi la dreapta şi din nou la stânga, pentru ca în final să le spună că au ajuns la destinaţie.

Ceea ce era adevărat. O’Donnell parcă lângă o cutie poştală în formă de lebădă, pictată într-un alb strălucitor. În spatele cutiei, o alee betonată ducea spre o poartă. Pe ambele părţi ale porţii scria mare: „Atenţie, câine rău.“ Garajul era lipit de zidul casei tencuite cu stuc şi acoperiş

de tablă ondulată. Locul era liniştit, părea că nu se mişcă nimic.

— Pare părăsită, zise Neagley. Ai zice că nu-i nimeni acasă.

Reacher o aprobă.

— Hai să verificăm.

Ieşiră din maşină şi intrară pe poartă. Nu era încuiată şi nu avea nici lanţ. Merseră până în faţa uşii. Reacher apăsă pe sonerie. Aşteptară. Niciun răspuns. O potecă pietruită ducea spre garaj. Şi garajul era încuiat. Uşa din spatele casei, de la bucătărie, era şi ea încuiată. Prin geamul ferestrei se vedea o bucătărioară micuţă, de modă veche. O masă mică şi două scaune. Castronul de apă şi cel de mâncare pentru căţei, goale, aşezate cu grijă unul lângă altul pe podeaua acoperită cu linoleum verde.

Dar un zumzet abia auzit îi atrase atenţia lui Reacher.

— Uşa de la bucătărie? întrebă O'Donnell.

Reacher făcu semn că da. O'Donnell băgă mâna în buzunar şi-şi scoase boxul. Era un box din ceramică, făcut dintr-o pudră minerală complexă, modelată la presiuni şi temperaturi ridicate şi întărită cu adezivi epoxidici. O'Donnell îşi puse dispozitivul pe mână, strânse pumnul şi ciocăni uşor geamul. Un triunghi de sticlă căzu pe podeaua bucătăriei. Mai ciocăni încă de două ori geamul, apoi îşi scoase boxul şi descuie uşa pe dinăuntru. Nu porni nicio alarmă.

Reacher intră primul. Făcu doi paşi şi se opri. Zumzetul era din ce în ce mai puternic. Şi mai era şi un miros ciudat. Ambele erau inconfundabile. Zumzetul era făcut de un milion de muşte ce zburau înnebunite. Mirosul era de carne putredă.

Neagley şi O'Donnell se repeziră după el.

— Ne aşteptam la asta, îşi zise O'Donnell, parcă mai mult pentru el decât pentru ceilalţi. Nu e un şoc.

— Ba este un şoc, răspunse Neagley. Şi sper că întotdeauna aşa ceva va fi un şoc.

Îşi acoperi gura şi nasul. Reacher păşi în hol. Câteva muşte rătăcite zburau prin aer, mari, albastre şi strălucitoare, vânturându-se printr-o uşă întredeschisă.

— La baie, zise Reacher.

Mirosul se răspândise în toată casa. Aerul era încins şi fetid. Nu se auzea niciun alt sunet, cu excepţia zgomotului făcut de muşte.

— Staţi acolo, zise Reacher.

Străbătu holul. Împinse uşa băii cu piciorul. Goni muştele cu mâna şi încercă să privească printre ele. Pe podea zăcea un câine. Fusese un ciobănesc german de talie mare. Zăcea pe o parte. Blana îi era încâlcită. Reacher intră în baie. Toată apa din vasul de toaletă dispăruse.

— Câinele lui e mort, zise el. Verificaţi celelalte camere şi garajul.

Nu era nimic în celelalte camere şi nici în garaj. Niciun semn de deranj sau de luptă, nici urmă de Swan. Se regrupară în holul casei.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă Neagley.

— Câinele a murit de sete, spuse Reacher. Toaleta e uscată. Probabil că i-a ajuns cam o săptămână apa din vasul de toaletă.

— Îngrozitor, spuse Neagley.

— Chiar este, răspunse Reacher. Îmi plac câinii. Dacă aş fi avut şi eu o casă pe undeva, mi-aş fi luat trei sau patru câini. O să închiriem un elicopter şi-o să-i aruncăm pe nemernicii ăştia după ce îi facem bucăţi-bucăţele.

Îşi băgară în nări bucăţele de hârtie şi se apucară de o cercetare amănunţită a casei. Nu găsiră nimic care să aibă vreo importanţă. În frigider era mâncare, iar găleata de gunoi era plină. Mai avea un birou, un fişet şi un perete întreg acoperit cu rafturi.

Începură cu biroul. Nu găsiră nimic. Fişetul era plin de hârţoagele obişnuite. Taxe, asigurări, facturi, ordine de plată, chitanţe. Mai erau şi nişte hârtii de la veterinar. Pe câine îl chemase Maisi. Erau şi nişte pliante de la o

organizaţie numită „Pentru tratamentul etic al animalelor”. Swan fusese unul dintre contribuabili.

Verificară rafturile. Găsiră o cutie de pantofi plină cu fotografii din viaţa lui Swan. În unele dintre ele apărea şi Maisi. Reacher, Neagley şi O’Donnell erau şi ei în câteva fotografii, ca şi Franz şi Karla Dixon, Sanchez, Orozco şi Stan Lowrey. Toate fotografiile fuseseră făcute demult, când erau mult mai tineri şi atât de diferiţi, mustind de tinereţe şi vigoare, plini de planuri măreţe.

Reacher se apropie de birou şi ridică receptorul telefonului. Apăsă pe butonul care forma ultimul număr apelat. Telefonul cântă o vreme şi apoi sună liniştit. La celălalt capăt al liniei răspunse Angela Franz. Închise.

— Ultima persoană pe care a sunat-o a fost Franz, în Santa Monica.

— Se prezenta la datorie, spuse O’Donnell. Nu ne ajută.

— Nimic din ce e aici nu ne ajută, adăugă Neagley.

— Dar ceea ce nu e aici ne-ar putea ajuta, spuse Reacher. Piatra lui din Zidul Berlinului nu e aici. Nu e nicio cutie cu lucrurile lui din biroul de la New Age.

— Şi cu ce ne ajută asta?

— Habar nu am, răspunse Reacher. Dar cu cât vom şti mai multe, cu atât vom fi mai norocoşi.

Ieşiră prin bucătărie şi urmară poteca pietruită spre alee. Se îndreptară spre maşină. Era o străduţă liniştită. Nimic nu se mişca. Reacher căută îndelung vreun vecin curios, dar nu văzu pe nimeni. Văzu însă o Crown Victoria aurie. Şi un tip la volan, cu faţa spre ei. Atunci le zise celorlalţi:

— Continuaţi să mergeţi, opriţi-vă ca din întâmplare şi întoarceţi-vă ca şi cum aţi vrea să mai aruncaţi o ultimă privire casei. Faceţi conversaţie.

O’Donnell se întoarse.

— Arată ca şi căminele de familişti de la Fort Hood, zise el.

— Mai puţin cutia poştală, completă Reacher.

Neagley se întoarse şi ea.

— Mie îmi place cutia poştală, zise.

Apoi Reacher spuse:

— E o maşină Crown Victoria parcată lângă trotuar, la patruzeci de metri spre vest. Ne urmăreşte. Mai bine zis, o urmăreşte pe Neagley. Am văzut-o şi când m-am întâlnit prima oară cu ea pe bulevardul Sunset şi era şi lângă casa lui Franz. Cred că a sosit momentul să aflăm cine e.

— Ca pe vremuri? întrebă O'Donnell.

Reacher făcu semn că da.

— Exact ca pe vremuri. Conduc eu.

Mai aruncară o privire spre casa lui Swan şi se urcară în maşina închiriată de O'Donnell. Nu-şi puseră centurile de siguranţă. Reacher porni motorul şi privi înainte pe stradă, apoi în spate, prin oglinda retrovizoare. Nu se vedea nicio maşină venind din vreun sens.

Răsuci volanul, apăsă pe ambreiaj, întoarse pe loc şi acceleră preţ de vreo treizeci de metri. Apoi frână brusc şi O'Donnell sări drept în faţa maşinii Crown Victoria. Reacher opri maşina chiar lângă portiera şoferului. O'Donnell era deja la portiera din dreapta. Reacher sări din maşină. O'Donnell sparse geamul cu boxul şi goni şoferul drept în braţele lui Reacher. Acesta îi trase un pumn în stomac şi încă unul în nas. Rapid şi puternic. Tipul se lovi de propria sa maşină, apoi căzu pe o parte, încet, ca un copac retezat. Întins pe spate, inconştient, cu nasul sângerându-i.

— Se pare că încă funcţionează, zise O'Donnell

Neagley căută un buzunar la haina sport a tipului. Se opri brusc.

Purta un harnaşament de armă din piele neagră. În tocul armei era un Glock 17. La centură avea un buzunar pentru un încărcător de rezervă, iar la spate ţinea cătuşe din oţel inoxidabil. Reacher aruncă o privire în maşină. Pe bord avea o staţie de emisie-recepţie.

— Tocmai am pus la pământ un poliţai.

Reacher se lăsă pe vine şi-şi lipi degetele de gâtul tipului. Îi simţi pulsul, puternic şi regulat. Respira.

— De ce l-ai lovit atât de tare? întrebă Neagley.

— Eram supărat din cauza câinelui.

— Nu el e responsabil de moartea câinelui.

— Da, acum ştiu asta.

Neagley îl căută prin buzunare şi scoase o legitimaţie învelită în piele. Lângă ferestruica de plastic mătuit ce proteja legitimaţia era o insignă cromată prinsă în piele.

— Îl cheamă Thomas Brant, zise ea. E poliţist în Los Angeles.

— Suntem în ţinutul Orange, zise O'Donnell. Nu ne aflăm în jurisdicţia lui. Nici bulevardul Sunset, nici Santa Monica nu sunt în jurisdicţia lui.

— Crezi că asta ne va fi de folos?

— Nu prea mult. Bănuiesc că lucrează la cazul lui Franz.

Reacher zise:

— Hai să-l aşezăm comod şi s-o tăiem de-aici.

O'Donnell îl apucă pe Brant de picioare, iar Reacher îl luă de umeri şi îl puseră pe bancheta din spate a propriei sale maşini, într-o poziţie pe care doctorii o numesc „de recuperare": pe o parte, cu un picior ridicat, ca să nu se sufoce. Prin fereastra spartă intra destul aer proaspăt.

Se urcară în maşina închiriată a lui O'Donnell. Vocea politicoasă a aparatului GPS începu să îi ghideze înapoi spre autostradă.

— Ar trebui să înapoiem maşina asta, zise Neagley. Chiar acum. Şi pe urmă o să ducem înapoi şi Mustangul meu. Probabil ne-a luat numerele la ambele maşini.

— Şi cum mai circulăm? întrebă Reacher.

— E rândul tău să închiriezi o maşină.

— N-am carnet de conducere.

— Atunci va trebui să luăm taxiuri. Schimbăm hotelul. Asta e.

Aeroportul din Los Angeles era o adevărată debandadă. Mereu terminat doar pe jumătate. O'Donnell

se strecură printre zonele în construcţie şi pe străduţe pentru a ajunge la garajul companiei Hertz. Parcă maşina şi un tip ce purta o jachetă cu sigla companiei scană un cod de bare de pe fereastra din spate. Asta era tot. Scăpaseră de maşina închiriată.

— Şi-acum ce facem? întrebă O'Donnell.

Neagley îi răspunse.

— Acum o să luăm autobuzul spre terminalul de sosiri şi de-acolo o să luăm un taxi. Mergem la hotel, eliberăm camerele şi ne întoarcem cu Mustangul meu. Între timp, Reacher va găsi alt hotel la care să ne cazăm. E bine aşa?

Dar Reacher nu răspunse. Se uita spre celălalt capăt al parcării, prin fereastra biroului de închirieri. Zâmbea.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă Neagley. Reacher, acum ce mai e?

— Uită-te-năuntru, zise Reacher. A patra de la coadă. O vezi?

— Pe cine?

— O tipă minionă, brunetă? Sunt aproape sigur că e Karla Dixon.

Reacher, Neagley şi O'Donnell tăiară în grabă parcarea, cu fiecare pas din ce în ce mai siguri că ea era. Când mai aveau doar vreo doi metri până la fereastra biroului de închirieri erau absolut siguri. Era Karla Dixon. Brunetă, drăguţă şi mititică, era chiar acolo, a treia de la coadă. Ca de obicei, părea foarte relaxată, dar de fapt nu avea stare, deborda de energie. Purta jeanşi negri şi o jachetă de piele neagră. Părul ei negru şi des era tuns scurt.

Apoi, ca şi când le-ar fi simţit privirile intense în ceafa, se întoarse şi se uită fix la ei, fără să trădeze niciun fel de emoţie pe chip, de parcă nu-i mai văzuse de doar câteva minute, nu de ani buni. Le zâmbi scurt. Zâmbetul ei era puţin trist, de parcă ar fi ştiut deja ce se întâmplă. Reacher ridică patru degete, indicându-i să ia o maşină cu patru locuri. Ea încuviinţă şi se întoarse să-şi aştepte

rândul.

Într-un final, primi un plic galben burduşit cu hârtii şi o cheie, îşi apucă în grabă servieta de piele neagră şi valiza. Ieşi pe trotuar şi îi privi pe rând pe toţi.

— Îmi pare rău că am întârziat la petrecere. Dar nu prea e cine ştie ce petrecere, nu-i aşa?

— Ce ştii până acum? o întrebă Reacher.

Dixon răspunse:

— Abia v-am primit mesajele. Primul zbor încoace era prin Vegas, aşa că am apucat să fac ceva cercetări. Şi am aflat că Sanchez şi Orozco nu-s acasă. Se pare că de vreo trei săptămâni au dispărut de pe faţa pământului.

CAPITOLUL ŞASE

Dixon primise un Ford 500 de la compania Hertz, un Sedan destul de încăpător cu patru locuri. Îşi puse bagajele în spate şi se urcă la volan. Neagley se aşează în dreapta ei, iar Reacher şi O'Donnell urcară pe locurile din spate. Dixon îşi ridică privirile spre şosea şi ieşi din aeroport îndreptându-se spre nord pe strada Sepulveda. Vorbi numai ea preţ de vreo cinci minute. Proaspăt angajată la o companie de pe Wall Street, lucrase sub acoperire, ceea ce însemna că nu-şi permisese niciun fel de legătură cu viaţa ei obişnuită, dar în cele din urmă îşi verificase mesajele de la un telefon cu cartelă şi apelurile disperate de cod 10-30 ajunseseră la ea. Aşa că lăsase totul baltă şi se dusese direct spre aeroportul JFK. Când îi sunase pe Sanchez şi Orozco din aeroportul din Las Vegas, căsuţele lor vocale nu mai puteau înregistra alte mesaje, aşa că luase un taxi până la birourile lor şi le găsise goale, cu scrisori vechi de câteva săptămâni la uşă. Vecinii nu-i mai văzuseră de mult timp.

— Deci asta e, zise Reacher. N-am mai rămas decât noi patru.

Apoi Neagley o puse la curent cu toate informaţiile pe care le aveau şi cu toate speculaţiile pe care le făcuseră de la primul telefon al Angelei Franz. Raportul de autopsie, căsuţa din Santa Monica, biroul devastat din Culver City, stick-urile de memorie, clădirea companiei New Age, câinele mort şi nefericitul atac asupra unui poliţist comunitar din L.A.

— Care sunt concluziile? întrebă Reacher.

— Păi, una singură e relevantă, zise Dixon. Nu cred că Franz i-a sunat doar pe unii dintre noi deoarece a presupus că restul sunt ocupaţi. Uită-te la cine mai e pe aici şi cine nu. Cred că Franz i-a sunat doar pe cei ce

puteau ajunge cu adevărat repede la el. Swan, Sanchez şi Orozco. Aşa că a fost o situaţie de urgenţă, de panică, a fost ceva ce necesita o reacţie rapidă.

Pentru o clipă se făcu linişte în maşină. Traficul nu era foarte aglomerat. Dixon o luă pe drumul 405, spre nord.

— Unde mergem? întrebă ea.

Neagley răspunse:

— Hai să mergem la Chateau Marmont. E retras şi discret.

— Şi foarte scump, adăugă Reacher.

Ceva din tonul vocii lui o făcu pe Dixon să-şi ia ochii de la drum şi să arunce o privire în spate. Neagley o lămuri:

— Reacher e lefter.

— Nu mă miră, răspunse Dixon. N-a mai muncit de nouă ani.

— Nu făcea el prea multe nici când era în armată. De ce şi-ar schimba obiceiurile? spuse O'Donnell.

— Se simte nasol când plătesc alţii pentru el, adăugă Neagley.

— Bietul copil, îl căină Dixon.

Reacher răspunse:

— Doar încerc să fiu politicos.

Dixon rămase pe drumul 405 până ajunse la bulevardul Santa Monica. Apoi viră brusc spre nord-est.

— Deviza noastră, zise ea: Nu te pui cu detectivii speciali. Trebuie să ne ţinem de deviza asta, măcar noi patru. În numele celorlalţi patru dintre noi care nu sunt aici. Aşa că avem nevoie de o structură de comandă, de un plan şi de un buget.

Neagley răspunse:

— De buget mă ocup eu. Anul ăsta Departamentul de Securitate are un buget de vreo şapte miliarde de dolari şi o parte din suma asta ajunge la firma mea din Chicago.

— Deci eşti bogată?

— Mai bogată decât pe vremea când eram sergent.

— Suntem toţi de-acord să se ocupe Neagley de

buget? întrebă Dixon.

— Da’ ce-i aici, democraţie? spuse Reacher.

— Pentru moment. Deci suntem de-acord?

Patru mâini votară pentru. Doi maiori şi un căpitan lăsau un sergent să plătească nota.

— Aşa, acum structura de comandă, continuă Dixon. Îl propun pe Reacher pe post de comandant.

— Şi eu, spuse O’Donnell.

— Cum a fost tot timpul, spuse Neagley.

— Nu pot, spuse Reacher. Am lovit un poliţist. Dacă se ajunge la arestări, va trebui să mă predau. Nu puteţi avea un comandant în această poziţie.

O’Donnell spuse:

— Dacă se ajunge acolo, pleci din oraş.

— Atunci vă vor lua pe tine şi pe Neagley pe post de complici.

Nimeni nu mai spuse nimic.

Reacher sparse tăcerea.

— Neagley ar trebui să fie comandant.

— Refuz, spuse Neagley.

Dixon hotărî:

— Rămâne Reacher, până-l bagă la închisoare. Apoi Neagley preia atribuţiile. E cineva împotrivă?

Trei votară pentru.

— O să regretaţi asta, spuse Reacher. O să am eu grijă.

— Deci, şefu’, care-i planu’? întrebă Dixon, făcându-l pe Reacher să se simtă ca în urmă cu nouă ani, când auzise această întrebare pentru ultima oară.

— Ca de obicei, spuse el. Îi găsim, îi prindem şi pe urmă ne pişăm pe mormântul înaintaşilor lor.

Chateau Marmont era o vilă boemă de pe bulevardul Sunset, chiar la poalele canionului Laurel. Tot felul de actori celebri şi faimoşi cântăreţi de rock locuiseră aici. Fotografiile lor erau atârnate pe pereţi. Clark Gable, Greta Garbo, James Dean, John Lennon, Bob Dylan, Jim

Morisson. John Belushi murise aici, din cauza unei supradoze de heroină şi cocaină. Aveau şi fotografii cu el.

Recepţionerul le ceruse actele, aşa că toţi se cazară cu propriile lor nume. N-avuseseră de ales. Apoi tipul le spuse că nu avea decât trei camere libere. Neagley trebuia să stea singură în cameră, aşa că Reacher şi O'Donnell luară o cameră împreună. Apoi O'Donnell o duse pe Neagley cu maşina lui Dixon să îşi ia bagajele şi să înapoieze Mustangul la aeroport. Asta avea să dureze cam trei ore. Reacher şi Dixon puteau lucra la descifrarea numerelor.

Se apucară de treabă în camera lui Dixon. Reacher puse cele şapte tabele unul lângă altul pe pat şi o privi pe Dixon, care le analiza.

— Sunt două aspecte-cheie aici, zise ea imediat. Nu sunt procente. Şi primele trei tabele au douăzeci şi şase de numere, al patrulea are douăzeci şi şapte, iar ultimele trei au din nou douăzeci şi şase.

— Şi-asta ce înseamnă?

— Nu ştiu. Dar niciunul dintre tabele nu e complet. De aceea diferenţa asta între douăzeci şi şase şi douăzeci şi şapte trebuie să însemne ceva. Sunt şapte categorii separate şi cifrele sunt din ce în ce mai rele, brusc.

— Dar ce poate fi măsurat în maniera asta repetitivă?

— Orice, presupun. Ar putea fi erori înregistrate, ceea ce înseamnă că numerele arată de fapt o îmbunătăţire a situaţiei, nu o înrăutăţire a ei, zise Dixon ridicând din umeri.

Se duse la fereastră şi trase draperia deoparte, apoi privi spre dealuri.

— Îmi place Los Angeles-ul, zise ea.

— Şi mie, răspunse Reacher.

— New York-ul îmi place mai mult. Dar contrastul e plăcut.

— Probabil.

— Circumstanţele nu-s tocmai fericite, dar mă bucur să te revăd, Reacher. Chiar mă bucur.

Reacher o aprobă.

— Şi eu mă bucur să te văd. Ne-am închipuit că te-am pierdut şi pe tine. N-a fost prea plăcut.

— Pot să te iau în braţe?

— Vrei să mă iei în braţe?

— Îmi venea să vă iau pe toţi în braţe, la biroul de închirieri. Dar n-am făcut-o pentru că nu i-ar fi convenit lui Neagley.

— I-a strâns mâna Angelei Franz. Şi zgripţuroaicei de la New Age.

— E un pas înainte, spuse Dixon.

— Un pas mic, spuse Reacher.

— A fost abuzată în trecut. Întotdeauna am bănuit asta.

— Nu cred că ar vorbi despre asta, spuse Reacher.

— E trist.

— Da, chiar e.

Se întoarse spre el şi Reacher o cuprinse cu braţele şi o strânse la piept. Mirosea bine. Şi părul îi mirosea a şampon. O ridică de la podea şi o învârti uşor. Purta o cămaşă neagră de mătase şi pe sub ea îi simţea pielea caldă. O lăsă jos. Ea se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz.

— Mi-a fost dor de tine, spuse ea. De voi toţi mi-a fost dor.

— Şi mie, spuse el. Nici nu mi-am dat seama cât de mult mi-aţi lipsit.

— Îţi place viaţa în civilie? întrebă ea.

— Merge.

— Mie nu-mi place. Dar poate tu faci faţă mai bine decât mine.

— Nu ştiu dacă fac faţă. Mă uit la voi trei şi am impresia că bat apa-n piuă.

— Chiar eşti lefter?

— N-am nicio leţcaie.

— Nici eu, zise ea. Fac trei sute de mii pe ani şi trăiesc de pe-o zi pe alta. Asta-i viaţa. Trece pe lângă tine.

— Aşa mă simt şi eu de obicei. Până mă cam ia pe sus. Neagley mi-a băgat o mie treizeci de dolari în cont.

— Ca un cod 10-30? Deşteaptă fată.

— Şi ca să am bani de avion. Dacă nu-mi băga banii ăia în cont, făceam autostopul.

— Nu cred că te-ar fi luat nimeni în maşină.

Reacher se uită la propria sa imagine reflectată într-o oglindă plină de puncte negre. Un metru nouăzeci, o sută de kilograme, mâini uriaşe cât nişte lopeţi, părul vâlvoi, barba nerasă, tricoul rupt cu mânecile suflecate până la cot, arăta ca un fel de Frankenstein. Un vagabond. *De la maşinăria verde la asta.*

— Pot să-ţi pun o întrebare? zise Dixon.

— Dă-i drumu'.

— Tot timpul mi-am dorit să fim ceva mai mult decât colegi de serviciu.

— Cine?

— Noi doi. N-ai simţit şi tu asta?

— Sincer? Ba da, şi eu aş fi vrut.

— Şi-atunci de ce nu am făcut mai mult decât să muncim împreună?

— Am fi stricat echipa. Ceilalţi ar fi fost geloşi.

— Am fi putut păstra secretul.

Reacher râse.

— Poate-n visele tale.

— Am putea păstra secretul acum. Avem trei ore la dispoziţie.

Reacher nu spuse nimic. Dixon se simţi datoare să explice:

— Îmi pare rău. Cu toate nenorocirile astea care ni se întâmplă, am senzaţia acută că viaţa e prea scurtă.

— N-ai pe nimeni acasă?

— În momentul ăsta, nu.

Reacher păşi înapoi, spre pat. Karla Dixon se apropie de el şi rămase în picioare. Foile de hârtie încă erau întinse pe pat.

— Vrei să ne mai uităm la tabelele astea? întrebă

Reacher.

— În momentul ăsta, nu, răspunse Dixon.

— Nici eu.

Reacher adună foile şi le puse pe noptieră.

Mai rămaseră întinşi o vreme în pat, unul lângă altul, până când Dixon spuse:

— Ar trebui să trecem la treabă.

Reacher se întoarse să ia foile de pe noptieră, dar Dixon zise:

— Nu. Hai să o facem din memorie. Aşa o să înţelegem mai mult. Avem un total de o sută optzeci şi trei de numere, spuse ea. Ce ştii despre numărul o sută optzeci şi trei?

— Dacă îl înmulţeşti cu doi, obţii trei sute şaizeci şi şase, ceea ce înseamnă numărul zilelor dintr-un an bisect.

— Deci ar putea fi o jumătate de an bisect?

— Nu pe şapte tabele diferite, spuse Reacher. O jumătate din orice fel de an ar fi şase tabele pe şase foi.

Dixon rămase tăcută.

Reacher gândi: *O jumătate de an. Jumătate. Douăzeci şi şase, douăzeci şi şapte.*

Întrebă:

— Câte săptămâni sunt într-un an?

— Cincizeci şi două.

— Câte zile de lucru?

— Două sute şaizeci, dacă săptămâna de lucru e de cinci zile. Trei sute douăsprezece, dacă săptămâna de lucru e de şase zile.

— Deci câte zile ar fi în şapte luni, dacă săptămâna de lucru ar fi de şase zile?

Dixon cugetă o secundă.

— Depinde ce luni alegi în cele şapte. Depinde în ce zile ale lunii cade duminica. Depinde în ce zi a săptămânii a fost 1 ianuarie.

— Fă socoteala, Karla. Sunt doar două răspunsuri

posibile.

Dixon îşi ţinu respiraţia.

— O sută optzeci şi doi sau o sută optzeci şi trei.

— Exact, spuse Reacher. Deci aceste şapte tabele reprezintă şapte luni, cu câte şase zile lucrătoare pe săptămână.

Dixon ieşi de sub cearceaf şi se duse goală până la servieta ei, din care scoase o agendă de piele. O deschise pe pat şi puse hârtiile una sub alta.

— E vorba de anul ăsta, spuse ea. Sunt ultimele şapte luni din calendar. Până la sfârşitul lunii trecute.

— Ai văzut? spuse Reacher. Statistica a ceva ce se întâmpla şase zile pe săptămână a fost din ce în ce mai proastă în ultimele şapte luni.

— Şi-acum, zi-mi ce reprezintă cifrele.

— Habar n-am, spuse Reacher.

— Nici eu, răspunse Dixon.

— Ar trebui să facem un duş şi să ne îmbrăcăm.

— După.

— După ce?

Dixon îl pironi pe pernă şi-l sărută din nou.

La vreo trei mii de kilometri pe orizontală şi unsprezece kilometri pe verticală, brunetul de aproximativ patruzeci de ani ce-şi spunea Alan Mason se afla la bordul unui Boeing 757 al companiei United Airlines, în zbor spre Denver. Stătea pe locul 3A, cu un pahar de apă minerală lângă el, în suportul special de pe mânerul fotoliului, şi cu un ziar deschis în poală. Dar se uita pe fereastră la norii albi şi pufoşi de sub el.

La doisprezece kilometri mai la sud, bărbatul în costum albastru-închis din Chryslerul albastru-închis se ţinea după O’Donnell şi Neagley, de la aeroportul din L.A. până la hotel. Raportă:

— S-au mutat la Chateau Marmont. Şi-acum sunt patru. A apărut şi Karla Dixon. Aşa că-s toţi prezenţi la apel.

O’Donnell spuse:

— Suntem total pe-alături.

Neagley adăugă:

— N-avem nicio urmă şi practic nu ştim nimic.

Erau în camera Karlei Dixon. Patul era întins. Reacher şi Dixon făcuseră duş şi părul li se uscase.

Cele şapte foi de hârtie erau întinse pe măsuţa de toaletă, cu agenda lângă ele. Nimeni nu contrazisese ideea că reprezentau ultimele şapte luni din calendar. Dar nimeni nu-şi dădea seama la ce folosea această informaţie.

Dixon se uita la Reacher.

— Ce vrei să facem acum, şefu’?

— O să luăm o pauză, spuse Reacher. Deja nu mai gândim cum trebuie.

— Pe vremuri nu luam pauze.

— Pe vremuri mai aveam cinci perechi de ochi în plus.

Reacher plecă să se plimbe pe Sunset, spre vest, singur. Singurătatea încă era starea lui naturală. Îşi scoase banii din buzunar şi-i numără. Nu erau prea mulţi. Intră într-un magazin de suvenire şi găsi un raft cu cămăşi la preţ redus. Spre capătul raftului era un teanc de cămăşi albastre cu model alb, strălucitoare. Păreau să fie lucrate manual. O alese pe cea mai largă, găsi o oglindă şi-şi puse umeraşul sub bărbie. Cămaşa era destul de lată în umeri, iar mânecile scurte erau numai bune pentru braţele sale. Avea nişte braţe ca de gorilă, doar ceva mai lungi şi mai groase.

Cămaşa costa aproape douăzeci şi unu de dolari. Reacher plăti la casă.

— E vreo frizerie prin zonă? întrebă el.

— Două străzi mai încolo, spuse vânzătorul. Cum urci dealul. Chiar lângă băcănie e o frizerie. Îţi face şi pantofii.

La băcănie găsi şi bere, şi cafea. Reacher îşi luă o cafea fără zahăr şi se-ndreptă spre frizerie. Scaunul de

frizer era de modă veche, îmbrăcat în plastic roşu. Un tip slăbuţ stătea pe el. Avea urme de ace pe tot braţul.

— Stai, nu-mi spune. Barba şi un tuns.

Treizeci de minute mai târziu, Reacher nu mai avea decât un dolar, dar faţa îi era netedă şi ţeasta aproape la fel.

Reacher se uită din nou la braţele frizerului şi-l întrebă.

— De unde pot să fac şi eu rost de nişte marfa pe-aici?

— Nu pari să fii consumator.

— E pentru un prieten.

Tipul ridică din umeri.

— Sunt unii lângă muzeul figurilor de ceară.

Reacher se întoarse la hotel pe străduţele joase din canion. Pe drum trecu pe lângă un Chrysler albastru-închis 300C, tras lângă bordură. Un tip în costum albastru-închis stătea la volan. Costumul se asorta perfect la culoarea maşinii. Motorul era oprit, iar Reacher presupuse că era o maşină închiriată cu şofer. Îşi imagină că vreun patron de firmă de închirieri de maşini îşi echipase şoferii cu costume asortate la culoarea maşinii, aşa, ca un moft. L.A. era o piaţă dificilă în domeniul închirierilor de limuzine. Citise pe undeva despre asta.

Dixon şi Neagley nu scoaseră un cuvânt despre noua lui cămaşă, dar O’Donnell se amuză copios. Toţi râseră de tunsoarea lui. Dar nu-i păsa. Trebuia să recunoască şi el că se tunsese cam scurt. Aproape bec. Dar nu-l deranja să mai detensioneze puţin atmosfera, chiar pe socoteala lui. Era clar că nu aveau să mai găsească motive de râs prea curând.

Mai apăruse o pagină pe lângă cele şapte foi, acoperită cu scrisul de mână al lui Dixon. Extrapolase numerele la trei sute paisprezece zile şi 3 766 evenimente într-un an întreg. Dar restul paginii rămăsese gol. Nimeni nu reuşise să mai vină cu nicio altă idee.

— Sigur mai există şi alte informaţii în afară de asta, spuse O’Donnell.

Reacher îl aprobă:

— Nu prea mai ai ce să scoţi. Tipii cei răi i-au luat computerul şi agenda de telefoane. Noi n-am găsit decât vârful aisbergului. Cioburi. Ca la descoperirile arheologice. Dar altceva nu cred că mai găsim.

— Şi-acum ce facem?

— Trebuie să vă lăsaţi de obiceiul ăsta prost.

— Care obicei?

— De a mă întreba pe mine ce să faceţi. Bănuiesc că ofiţerii ăia îşi fac vânt încoace, aşa că mâine s-ar putea să nu mai fiu pe aici.

— Până mâine, ce facem?

— Mai luăm o pauză şi pe urmă mergem să mâncăm ceva. Fac cinste. Ne vedem în hol într-o oră.

Reacher ceru Fordul lui Dixon de la portar şi o luă spre est, pe bulevardul Hollywood, până ajunse la două străzi de intersecţia Hollywood cu Vine, zonă care dintotdeauna fusese rău famată. Acum părea că zona se extinsese, ceea ce era perfect normal.

Parcă lângă bordură. Aleea lată din spatele Muzeului figurilor de ceară fusese transformată de vânzătorii de droguri ce-o colonizaseră într-un soi de magazin cu servire la maşină. Operaţiunea era organizată după clasica metodă a triunghiului. Cumpărătorul venea cu maşina şi încetinea. Un puşti, nu mai răsărit de unsprezece ani, se apropia de maşină. Şoferul comanda marfa şi-i dădea banii. Puştiul alerga cu banii la omul cu punga şi continua să fugă până la „furnizor”, de unde lua marfa. Între timp, cumpărătorul dădea ture cu maşina, cu viteză mică, gata să se reîntâlnească în cealaltă parte a parcării cu puştiul care îi înmâna marfa. Apoi şoferul pleca.

Era un sistem inteligent. Reacher îl mai văzuse pus în aplicare şi altă dată.

Reacher aşteptă.

Un Mercedes ML negru intră în parcare. Puştiul alergă şi luă un teanc de bancnote împăturite. Mercedesul o luă

uşor înainte, iar puştiul alergă spre omul cu punga. Banii fură puşi în pungă şi copilul o luă la fugă spre cel cu marfa.

Reacher băgă Fordul în viteză, apăsă pe acceleraţie şi trase puternic de volan. Intră direct în parcare, chiar în mijlocul ei. Se-ndrepta cu viteză chiar spre „casier". Acesta îngheţă.

Cu vreo trei metri înainte de a-l pocni, Reacher făcu trei lucruri. Întoarse volanul. Apăsă pe frână. Deschise uşa. Maşina viră la dreapta, roţile alunecară pe pietricele, apoi uşa se deschise brusc şi-l lovi pe tip drept în figură. Se prăbuşi pe spate. Apoi maşina îngheţă pe loc. Reacher se aplecă şi luă de pe jos cu mâna stângă geanta de vinil. O aruncă pe locul din dreapta şi demară în viteză. Trase uşa cu putere, să se închidă. Ieşi rapid din parcare şi, sărind peste bordură, se topi în noapte spre Highland. În oglinda retrovizoare văzu praful plutind prin aer şi pe tipul cu geanta încă trântit pe spate. Doi tipi fugind. Apoi intră în zona luminată de pe bulevardul Hollywood.

Totul durase doar douăsprezece secunde.

Nicio reacţie. Niciun foc de armă. Nicio urmărire.

Reacher încetini maşina şi-şi trase sufletul, apoi conduse în direcţia opusă acelor de ceasornic. Nu-l urmărea nimeni. Se opri pe un refugiu pustiu, mult mai încolo, şi goli geanta. Două revolvere AMT Hardballer din oţel, copii de Colt M1911.45 automat. Apoi numără banii. Aproape nouă sute de dolari. Destui pentru a plăti o cină. Îi rămânea chiar şi de bacşiş.

Până la urmă, cina îl costă pe Reacher mult mai puţin de nouă sute de dolari. Ceilalţi aleseseră un fast-food gălăgios de pe bulevardul Sunset, fie pentru că aşa avuseseră chef, fie din consideraţie pentru starea lui materială. Comandară berea casei, servită la halbă, şi hamburgeri groşi şi zemoşi. Se aşezară la o masă rotundă şi vorbiră încontinuu, aruncând vorba de la unul

la altul. După treizeci de minute de depănat amintiri şi de pus la curent cu ultimele evenimente din viaţa fiecăruia, discuţia reveni la Franz.

O'Donnell spuse:

— Dacă e să ne luăm după nevastă-sa, se lăsase de toate, ocupându-se doar de verificări de rutină prin baze de date. De ce s-ar fi băgat dintr-odată într-o chestie atât de serioasă?

Dixon răspunse:

— Pentru că l-a rugat cineva să o facă.

— Exact, aprobă O'Donnell. Chestia asta a început din cauza unui client. Deci, cine era clientul? Pentru că Franz a depăşit limita cu chestia asta. Şi-a încălcat promisiunea făcută soţiei şi copilului.

Neagley spuse:

— Ar fi putut fi un client foarte bogat, dispus să plătească bine.

— Sau cineva căruia îi era obligat în vreun fel, spuse Dixon.

Reacher asculta. Ceva nu-i dădea pace. Ceva ce spusese Dixon, cu câteva ore în urmă, în maşină, chiar când ieşeau din aeroport. Închise ochii, dar nu reuşi să-şi amintească.

— Ar trebui s-o întrebăm pe Angela dacă avea vreun client mare, pe termen lung.

— Mi-ar plăcea să-l cunosc şi eu pe Charlie, spuse O'Donnell.

— Mergem mâine, zise Reacher. Dacă nu vin să mă aresteze.

Se întoarseră pe jos la hotel şi se despărţiră în hol. Aveau să se culce devreme ca să se apuce dis-de-dimineaţă de treabă. Reacher şi O'Donnell urcară împreună. Nu vorbiră prea mult pe drum.

Reacher se trezi la şapte dimineaţa. Lumina soarelui invadase încăperea. Pe uşă se năpustea David O'Donnell, cu câte o cafea în fiecare mână.

— Am fost la o plimbare, zise el. Şi… se pare că ai

probleme. Ofiţerul ăla. E parcat la câteva zeci de metri de-aici.

— Acelaşi tip? Stă acolo, pur şi simplu?

— Parcă ar aştepta ceva. Are nasul în atele metalice şi o bucată de plastic în locul geamului de la portieră.

Comandară micul dejun în camera lui Dixon. Regula numărul unu o învăţaseră cu mult timp în urmă: mănâncă atunci când ai ocazia, mai ales când eşti pe punctul de a dispărea în sistem. Reacher se îndopă cu omletă, costiţă şi pâine şi turnă pe gât şi o tonă de cafea.

— Cum ne-au găsit atât de repede? întrebă Dixon.

— Din cauza computerelor, răspunse Neagley. Departamentul de Securitate se foloseşte de noile legi. Acum au voie să controleze computerele hotelurilor când li se năzare. E un stat poliţienesc.

— Acum mi-aş dori să mai fi fost şi noi în rândurile poliţiei, spuse O'Donnell. Nu ne-am fi omorât prea tare muncind.

— Voi plecaţi, spuse Reacher. Nu vreau să vă târăsc după mine, aşa că încercaţi să nu vă vadă ofiţerul ăla. Porniţi la vânătoare. Eu o să mă întorc când pot.

Se îndreptă spre camera lui. Îşi puse periuţa de dinţi pliantă în buzunar. Paşaportul, cardul şi cei opt sute de dolari îi puse în folia protectoare pentru costum a lui O'Donnell. Pentru că anumite lucruri pot să dispară în cursul unei arestări. Apoi luă liftul până la parter. N-avea rost să facă vreo scenă, cu urmăriri pe holurile hotelului. Pentru că a doua regulă pe care o învăţase într-o viaţă plină de ghinioane şi belele era: păstrează-ţi demnitatea.

Se aşeză într-un fotoliu şi aşteptă.

Treizeci de minute. O oră. În hol erau trei ziare de dimineaţă, pe care le citise deja din scoarţă în scoarţă. Fiecare cuvinţel. Pagina de sport, reportajele, editorialele, ştirile interne, ştirile externe, pagina economică. Nouăzeci de minute.

Nu se întâmplă nimic.

Când trecură fix două ore, Reacher puse la loc ziarele.

Merse la uşă şi privi afară. Era o zi frumoasă. A nouăsprezecea zi pe care Calvin Franz nu mai apucase s-o vadă. La fel şi Tony Swan, Jorge Sanchez şi Manuel Orozco, probabil.

Sunt ca şi morţi. Nu mi-arunci prietenii din elicopter şi pe urmă mai apuci să te lauzi cu asta.

Reacher ieşi din hotel. Trotuarul era pustiu. Nu era nicio maşină parcată. Nicio cameră de supraveghere. O luă la stânga pe Sunset. Făcu din nou stânga pe bulevardul Laurel Canyon. Se ţinu aproape de gardul viu de pe marginea drumului. Apoi făcu iarăşi stânga, urmând strada şerpuită.

Crown Victoria aurie era chiar în faţa lui. Parcată lângă bordură, la vreo sută de metri în faţă. Stătea pe loc, nemişcată, cu motorul oprit. Exact cum spusese O'Donnell, geamul spart era acoperit cu un sac negru de plastic. Şoferul nu făcea nicio mişcare. Doar capul şi-l întorcea în mod regulat. Se uita în oglinda retrovizoare. Apoi drept înainte. Apoi în oglinda laterală. Reacher prinse o strălucire fugară în oglindă, probabil de la atela metalică.

Stă şi aşteaptă. Dar ce aşteaptă?

Reacher se întoarse şi-o luă înapoi spre holul hotelului. Se aşeză din nou în fotoliu, cu o nouă teorie încolţindu-i în minte. *M-a sunat nevastă-sa. Ea mi-a spus. Pur şi simplu,* zisese Neagley.

Apoi, când Reacher îl întrebase pe Charlie: *Dar tu ai voie să deschizi singur uşa?* Băieţelul răspunsese: *Da, am voie.* Şi-apoi: *Charlie, du-te pe-afară şi joacă-te.*

Reacher rămase aşezat în fotoliul îmbrăcat în catifea, gândindu-se, aşteptând ca teoria să-i fie confirmată sau infirmată, de oricine vor fi fost cei ce aveau să intre primii pe uşa din faţă: vechea lui echipă sau o trupă de ofiţeri de poliţie din LA., furioşi.

Vechea lui echipă intră prima pe uşă. De fapt, ce mai rămăsese din ea. Repeziţi şi neliniştiţi, se opriră şocaţi de

surpriza de a-l vedea.

— Tot aici eşti, spuse O’Donnell.

— Nu, sunt o iluzie optică.

— Extraordinară iluzie.

— Ce-a zis Angela Franz?

— Nimic. Nu ştie nimic despre clienţii soţului ei.

— De ce eşti încă aici? întrebă Dixon.

— Asta este o întrebare foarte bună, răspunse Reacher. Ofiţerul mai e afară?

Dixon îi confirmă.

— L-am văzut de la capătul străzii.

Urcară în camera lui Reacher şi O’Donnell. Primul lucru pe care îl făcu Reacher fu să-şi ia înapoi banii, paşaportul şi cardul.

— Se pare că mai rămâi puţin printre noi, zise O’Donnell.

— Cred că da, spuse Reacher.

— De ce?

— Pentru că Charlie ne-a deschis uşa singurel.

— Şi asta ce înseamnă?

— Mie mi se pare că Angela e o mamă destul de bună. Normală, în cel mai rău caz. Cu toate astea, şi-a lăsat puştiul să deschidă uşa unor străini. Nu-l mai are decât pe Charlie şi, cu toate astea, i-a zis să se ducă pe-afară, să se joace. Într-o curte, pe o stradă aglomerată. De ce ar face ea una ca asta?

— Nu ştiu, spuse Dixon.

— Pentru că ştia că un ofiţer supraveghează casa.

— Crezi?

— De ce a aşteptat două săptămâni până a sunat-o pe Neagley?

— A avut treabă, spuse Dixon.

— E posibil, răspunse Reacher. Dar poate că nici nu avea de gând să ne sune. Noi facem parte din trecutul îndepărtat. Suntem tipii cei răi, durii, periculoşii, necioplţii. Dar din punctul de vedere al ofiţerilor, se schimbă viziunea. Găsesc un mort în deşert, îl identifică

şi nu reuşesc să dea de capăt cazului. N-au niciun indiciu, nicio urmă după care să se ia. După două săptămâni de frustrare le vine o idee. Angela le-a povestit despre echipă, despre loialitate şi despre vechiul slogan, aşa că au pus-o să ne cheme. Pentru că ştiu că asta e ca şi cum ar întoarce cheiţa „Iepuraşului Duracell“. Ştiu că pot să stea în umbră şi să se uite la noi cum căutăm răspunsuri.

— E ridicol, spuse O’Donnell.

— Eu cred că exact asta s-a întâmplat, spuse Reacher. Facem munca poliţiştilor, în locul lor. Asta nu ne-a spus Angela. Şi de-asta sunt încă aici. Şi-au zis că probabil un nas spart intră în costul afacerii. Faceţi o plimbare până la colţ şi vorbiţi cu ofiţerul.

— Crezi că e cazul?

— Cred că ar trebui să meargă Dixon. Nu era cu noi în Santa Ana. Aşa că, dacă mă-nşel, probabil că pe ea n-o s-o împuşte.

CAPITOLUL ŞAPTE

Dixon se execută. Ieşi din cameră fără niciun cuvânt. O'Donnell spuse:

— Nu cred că azi ne ascundea ceva Angela. Deci nu cred nici că Franz avea vreun client special.

— Cât de tare ai presat-o? întrebă Reacher.

— N-a fost nevoie să o presăm deloc. Era totul în regulă acolo. Nu avea nimic să ne spună. E de neconceput ca el să fi avut un client atât de mare, fără ca Angela să-i fi auzit măcar numele.

Reacher zâmbi scurt. Îi plăcea vechea lui echipă. Se putea baza pe ei. Fără urmă de îndoială.

Neagley întrebă:

— Acum ce facem?

— Hai să discutăm mai întâi cu poliţiştii, spuse Reacher.

Dixon se întoarse.

— Nu m-a împuşcat, zise ea.

— Asta e bine, răspunse Reacher. E supărat pentru chestia cu nasul?

— E vânăt de furie.

— Deci care-i treaba? A mărturisit ceva?

— Şi-a sunat şeful. Unul, Curtis Mauney. Vor să ne vedem aici într-o oră.

— Bine, spuse Reacher. Să vedem ce cărţi are tipul în mână.

Aşteptară în hol. Fără să se enerveze, fără să se impacienteze. Serviciul militar te învaţă să aştepţi. O'Donnell se aşează pe o canapea şi îşi curăţă unghiile cu briceagul. Dixon se uită din nou peste tabele. Neagley se aşează mai la o parte, pe un scaun lipit de perete. Reacher luă loc sub o fotografie veche de-a lui Raquel Welch. Fotografia fusese făcută în faţa hotelului, într-o

după-amiază târzie şi lumina ce-o înconjura pe actriţă era la fel de aurie ca şi pielea ei.

Brunetul de aproximativ patruzeci de ani ce-şi zicea Alan Mason aştepta şi el. Aştepta să înceapă o întrunire clandestină în camera lui de hotel din centrul oraşului Denver. Era mai nervos decât de obicei şi părea că ceva-l scoate din sărite. Avea o valiză trântită lângă perete. Era un Samsonite gri-închis, din plastic dur, scump, dar nu ostentativ. Avea acolo acţiuni la purtător, diamante şlefuite şi coduri de acces pentru conturi elveţiene în valoare de şaizeci şi cinci de milioane de dolari, iar oamenii cu care se întâlnea nu erau genul pe care o persoană prudentă i-ar fi lăsat nesupravegheaţi lângă asemenea bunuri mobile, greu de detectat.

Primul care trecu pragul hotelului Chateau Marmont fu chiar ofiţerul lovit, Thomas Brant. Avea o vânătaie foarte vizibilă pe frunte, iar atela metalică îi era atât de bine lipită pe faţă, încât pielea din jurul ochilor era încreţită de strânsoare.

Mergea ca şi cum încă l-ar fi durut tot trupul. Era urmat de un tip mai în vârstă, care trebuia să fi fost şeful lui. Curtis Mauney părea să se apropie de cincizeci de ani. Era scund şi solid şi avea aerul obosit al unui tip ce îşi petrecuse prea mulţi ani făcând aceeaşi slujbă. Avea părul vopsit într-un negru-închis ce nu se potrivea deloc cu sprâncenele sale cărunte. Purta o servietă ponosită. Întrebă:

— Care dintre voi, nenorociţilor, mi-a lovit omul?

— Contează? întrebă Reacher.

— Nu-i frumos să vii aici şi să-ncepi să baţi poliţişti.

Reacher spuse:

— Nu eram în zona lui. Şi se purta suspect. A căutat-o cu lumânarea.

— Şi până la urmă, ce căutaţi aici?

— Am venit la înmormântarea prietenului nostru.

— Cadavrul nu a fost încă eliberat.

— O să aşteptăm.

— Tu l-ai pocnit pe omul meu?

Reacher recunoscu.

— Îmi cer scuze. Dar nu trebuia decât să ne cereţi ajutorul.

Mauney îl privi ca şi cum ar fi fost de pe altă lume.

— Crezi că v-am adus aici ca să ne ajutaţi? V-am adus aici ca momeală.

Se aşeză şi-şi puse servieta între picioare.

— Hai să punem la punct nişte lucruri. Nu suntem nişte ţărani proşti, dacă asta vă închipuiaţi. Am aflat în doar douăsprezece ore că Franz era unul dintre cei opt supravieţuitori ai unei unităţi militare de elită. Şi-n douăzeci şi patru de ore ştiam că şi alţi trei membri ai acestei unităţi dispăruseră.

Reacher spuse:

— Deci teoria ta ar fi că e cineva care ne vânează pe toţi?

— Nu ştiu care e teoria mea. Dar e posibil şi asta. De aceea, îmi convenea de minune să vă găsesc din pământ, din iarbă verde.

— De unde ştii că şi cei doi din Vegas au dispărut?

— Am dat nişte telefoane, răspunse Mauney. Lucrăm cu Poliţia Statală din Nevada foarte des, iar ei lucrează mult cu poliţia din Las Vegas. Amicii voştri Sanchez şi Orozco au dispărut de trei săptămâni şi apartamentele lor au fost devastate ca la carte.

— La fel de rău ca şi biroul lui Franz?

— E aceeaşi mână.

— Le-a scăpat ceva?

— Dar la Franz le-a scăpat ceva? Nouă ne-a scăpat ceva?

Mauney era un poliţist bun, dar părea uşor de dus de nas, aşa că Reacher spuse:

— Franz îşi trimitea prin poştă nişte fişiere din calculator, ca măsură de precauţie. Le avem.

— Din cutia lui poştală? Ăsta e un delict federal, vă trebuia mandat.

— N-aveam de unde să iau mandat, zise Reacher. Am ieşit la pensie. Deci ce le-a scăpat în Las Vegas?

— Facem schimb?

Reacher dădu din cap.

— Dar tu spui primul.

— Bine. Le-a scăpat un şerveţel pe care era scris ceva. Era mototolit şi aruncat în coşul lui Sanchez. Era genul de şerveţel pe care îl primeşti când comanzi mâncare chinezească. Şi se pare că ăsta a fost ultimul lucru pe care l-a făcut Sanchez în Las Vegas.

— Ce scria pe şerveţel?

Mauney îşi trase servieta pe genunchi şi apăsă pe clapete. O deschise. Scoase din ea o învelitoare de plastic transparent în care avea o copie color ce reproducea fidel petele de grăsime, cutele şi textura hârtiei. Şi o jumătate de rând, mâzgălit cu pix, cu scrisul apăsat al lui Sanchez: *650 la 100 000 USD bucata.*

Mauney întrebă:

— Ce înseamnă asta?

Reacher spuse:

— Şi eu ştiu tot cât ştii şi tu.

— Eu cred că e o ofertă de preţ sau o licitaţie, zise Mauney.

— Ori rezultatul unei analize de piaţă, spuse O’Donnell.

— Ce-aţi scos din cutia poştală a lui Franz? întrebă Mauney.

— Un stick de memorie, spuse Reacher. De-ăla ce se bagă în computer. N-am reuşit să spargem parola.

— Am putea încerca noi, spuse Mauney. Avem un laborator cu care colaborăm.

— Ştiu şi eu… mai avem o singură încercare.

— Dacă stai bine să te gândeşti, e probă într-un caz de crimă, deci ne aparţine.

— Ne daţi şi nouă informaţiile, când le aflaţi?

Mauney făcu semn că da.

— Din câte văd eu, schimbul de informaţii e în plin proces.

— Bine, atunci. Succes.

Reacher îi făcu semn lui Neagley. Ea-şi băgă mâna în geantă şi scoase stick-ul în carcasă de plastic argintiu. I-l întinse lui Mauney.

— Aveţi vreun indiciu? întrebă Mauney.

— Trebuie să fie ceva cu numere. Franz se pricepea la numere.

— Bine.

— Ştii că nu din avion l-au aruncat, nu?

— Ştiu, spuse Mauney. Ai idee câte elicoptere private pot ajunge în zona în care l-am găsit? Peste nouă mii.

— Ai verificat şi biroul lui Swan?

— A fost concediat. Nu mai are birou.

— I-ai verificat casa?

— Ne-am uitat pe geam. Părea că toate sunt la locul lor.

— Atunci de ce nu ne-ai verificat şi pe noi?

— Pentru că în acel moment mă ocupam de ceea ce deja aveam pe cap: Franz, Swan, Sanchez şi Orozco. Îi am pe toţi patru înregistraţi pe video. Filmări cu camera de supraveghere, făcute cu o noapte înainte ca Franz să plece de-acasă şi să nu se mai întoarcă.

Mauney deschise din nou servieta şi scoase o altă învelitoare de plastic, în ea era copia unui stop-cadru în alb-negru. Patru bărbaţi, umăr la umăr, la o tejghea. Spuse:

— I-am identificat comparând cu fotografiile dintr-o cutie de pantofi pe care am găsit-o în şifonierul din dormitorul lui Franz.

Îi dădu fotografia lui Neagley, care le-o întinse celorlalţi, în sens invers acelor de ceasornic: Dixon, O’Donnell şi Reacher.

Manuel Orozco era în stânga, cu privirea îndreptată spre dreapta, surprins de cameră în obişnuita lui stare de agitaţie. Apoi era Calvin Franz, cu mâinile în buzunare şi

o expresie răbdătoare pe chip. Apoi Toni Swan, privind drept înainte. În dreapta se afla Jorge Sanchez, îmbrăcat într-o cămaşă încheiată până la ultimul nasture, fără cravată.

Toţi arătau mai bătrâni decât şi-i aminteau. Orozco încărunţise pe la tâmple şi avea o privire obosită. Franz parcă slăbise. Swan, la fel de lat în umeri ca întotdeauna, părea că mai pusese câteva kilograme pe talie. Încruntarea permanentă a lui Sanchez îi lăsase urme pe frunte. Păreau mai bătrâni, dar poate arătau şi ceva mai înţelepţi. Oamenii din această fotografie aveau multă experienţă şi erau foarte capabili. Patru tipi duri. După părerea lui Reacher, patru dintre cei mai buni opt oameni din lume.

Cine sau ce îi învinsese?

În spatele lor, dincolo de bătaia camerei, se vedeau rafturi de magazin ce păreau cunoscute.

— Unde au fost filmaţi? întrebă Reacher.

Mauney răspunse:

— La farmacia de lângă biroul lui Franz. Swan cumpăra aspirină pentru artrita câinelui său. Îi dădea un sfert de pastilă în fiecare zi.

— Câtă aspirină a cumpărat?

— A luat flaconul economic. Nouăzeci şi şase de pastile.

— La un sfert de pastilă pe zi, asta înseamnă o rezervă pentru un an şi nouăsprezece zile, calculă Reacher. Pot să păstrez poza?

Mauney îi făcu semn că da.

— Păstreaz-o, e doar o copie.

— Şi-acum ce facem?

— Staţi la vedere, spuse Mauney, închizând clapetele servietei. Şi sunaţi-mă dacă vedeţi că vă dă cineva târcoale. Nu mai lucraţi pe cont propriu, clar?

— Suntem aici doar pentru înmormântare, repetă Reacher.

Când se ridică, privi reflexia din geam şi-i văzu pe

ceilalţi trei în spatele lui, şi ei în picioare.

Mauney o luă spre uşă, iar Neagley, O'Donnell şi Dixon porniră spre camerele lor. Dar Thomas Brant porni în altă direcţie.

Reacher nu-şi luă ochii de la imaginea reflectată în geam. Îşi dădu pe loc seama ce urma. Brant se apropiase. Cu stânga încerca să-l apuce pe nevăzute, în timp ce dreapta i se strânsese în pumn. Îl bătu uşor pe Reacher pe umăr. Reacher se întoarse rapid şi-i prinse dreapta în mâna stângă, chiar înainte de a fi pocnit drept în faţă.

Ceea ce urmă ţinea de o capacitate supraomenească de autostăpânire. Reacher îl privi pe Brant în ochi, expiră şi apoi clătină din cap.

— Mi-am cerut deja scuze, zise el. Şi dacă e nevoie, îmi mai cer scuze încă o dată. Dacă asta nu ţi-e de-ajuns, ai răbdare până se termină povestea asta şi pe urmă n-ai decât să sari pe mine. Cheamă-ţi şi vreo doi amici. Bine?

— Poate că aşa o să fac, mârâi Brant.

Mauney se apropie de ei şi spuse:

— Nu vă bateţi. Nici acum, nici altă dată.

Îl trase deoparte pe Brant de guler. Reacher aşteptă până când amândoi ieşiră pe uşă, făcu o grimasă de durere şi-şi scutură stânga.

— Cam doare, spuse el.

— Bag-o la gheaţă, îi recomandă Neagley.

— Sau mai bine ţine o cutie de bere rece în mână, spuse O'Donnell.

— Hai, lăsaţi asta, mai bine vă povestesc ce e cu alea şase sute cincizeci, spuse Dixon.

Urcară în camera lui Dixon şi ea întinse ordonat tabelele pe pat. Apoi spuse:

— Aşa. Ce avem aici este o analiză a performanţei. Ca să fie mai simplu, hai să zicem că e o listă de succese şi eşecuri în a atinge o ţintă. Primele trei luni situaţia e relativ bună. Apoi totul se duce de râpă.

— Asta ştiam deja, spuse Neagley.

— De dragul demonstraţiei, hai să luăm primele trei luni drept etalon. Ştim că pot atinge ţinta cam în nouăzeci la sută din cazuri, mai mult sau mai puţin. Să zicem că ar fi putut s-o ţină aşa cu nivelul de performanţă la nesfârşit, dar nu s-a întâmplat asta. Care este urmarea?

Neagley răspunse:

— Tot mai multe ratări, pe măsură ce trece timpul.

— Dacă şi-ar fi menţinut rata de succes până la finalul celei de-a patra luni, n-ar mai fi ratat de exact şase sute cincizeci de ori, spuse Dixon.

— Serios?

— Serios. Şase sute cincizeci.

Reacher clătină din cap.

— Tare-aş vrea să ştiu la ce ne uităm.

— La un sabotaj, spuse O'Donnell. Cineva a fost plătit să saboteze ceva.

— La o sută de mii de dolari acţiunea de sabotaj sau cum? întrebă Neagley.

— Dar se leagă. Nu-i aşa? întrebă Dixon. E clar că există o relaţie matematică între ceea ce ştia Franz şi ceea ce ştia Sanchez.

Reacher se duse la fereastra lui Dixon şi privi afară.

— Presupunând că Orozco ştia şi el ceea ce ştia Sanchez, mai trebuie să aflăm ce ştia Swan. De la el nu avem nimic.

— Casa lui era curată. Nu era nimic acolo.

— La fel şi biroul lui.

— Nu avea birou. Fusese concediat.

— Dar fusese concediat recent. Deci biroul lui e acum sigilat şi pus la naftalină. Compania concediază, nu angajează oameni noi. Cred că trebuie să ne mai întâlnim o dată cu zgripţuroaica aia.

Bărbatul în costum albastru-închis din Chryslerul albastru-închis se ţinu după ei pe bulevardul Sunset, spre

est, până la şoseaua 101. Chiar lângă studiourile KTLA, înainte de intrarea pe autostradă, îşi sună şeful. Acesta îi spuse:

— Eu sunt încă în Colorado. Fii cu ochii pe ei.

Dixon intră pe poarta deschisă de la New Age şi parcă exact lângă clădirea în formă de cub strălucitor. Parcarea era încă pe jumătate goală. Aceeaşi recepţioneră era de serviciu.

— Pot să vă ajut? întrebă ea.

— Trebuie să stăm din nou de vorbă cu doamna Berenson, zise Reacher.

— Staţi să văd dacă e disponibilă, spuse recepţioneră.

Când apăru Berenson, le strânse tuturor mâna şi deschise uşa metalică. Toţi se strecurară pe lângă ea în sala de conferinţe.

— Cu ce vă pot fi de folos astăzi? întrebă ea.

În voce i se simţea o uşoară notă de iritare.

— Tony Swan a dispărut, spuse Reacher.

— Cum adică a dispărut? Nu-nţeleg.

— Nu e chiar aşa greu de-nţeles.

— Dar ar putea fi oriunde. Poate are o slujbă nouă în alt stat. Sau o fi plecat în vacanţă. Oamenii în situaţia domnului Swan îşi mai iau câte o vacanţă. Trag linie şi o iau de la capăt cu bateriile încărcate.

O’Donnell spuse:

— Câinele lui a murit de sete încuiat în casă. Nu cred că-i vorba de încărcat baterii aici. Oriunde s-ar fi dus Swan, nu avea în plan nicio călătorie.

— Câinele lui? Cumplit, spuse Berenson. Domnul Swan nu mai lucrează la noi de mai bine de trei săptămâni. Poate ar trebui să anunţăm poliţia.

— Se ocupă deja de asta, spuse Reacher. Şi noi ne ocupăm, la rândul nostru.

— Dar nu înţeleg cu ce vă pot fi de folos.

— Am vrea să ne uităm puţin prin biroul lui. Şi la computerul lui. Ar putea fi nişte notiţe sau însemnări în

vederea unor întâlniri sau ceva informaţii.

— Nu există niciun fel de note aici, nu folosim deloc hârtie. Nici pixuri sau creioane. Este un mediu complet lipsit de hârtie. E o regulă interioară, o regulă de bază în securitate. Totul se face pe computer. Avem o reţea internă apărată de programe de protecţie şi monitorizăm aleator toate informaţiile din computerele noastre.

— Am putea să ne uităm puţin în computerul lui, în acest caz? întrebă Neagley.

— Când cineva părăseşte compania, spuse Berenson, cam într-o jumătate de oră hard diskul pe care l-a folosit este distrus. La propriu. E o altă regulă de securitate. Altfel datele din acel computer ar putea fi extrase de terţi.

— Deci n-a rămas nicio urmă de-a lui?

— Mă tem că nu.

— Aveţi reguli foarte stricte.

— Ştiu. Domnul Swan însuşi a făcut regulile. A fost prima lui contribuţie. A trebuit să facă pe poliţistul aici, ca să se simtă prezenţa lui.

— Dar şeful lui? întrebă O’Donnell. Cum se numeşte?

— Asta nu vă pot spune.

— Sunteţi foarte discretă.

— Domnul Swan a insistat asupra discreţiei. Regulile sale încă sunt aplicate în companie.

— În săptămâna în care a plecat vi s-a părut că e supărat sau îngrijorat de ceva?

— Nu, din câte am văzut eu, nu.

— Ce credeţi că ar fi putut să se întâmple cu el?

— Eu? întrebă Berenson. Chiar n-am idee. L-am condus la maşină şi atunci l-am văzut ultima oară.

Se întoarseră în maşina lui Dixon şi se îndepărtară de fereastra cu oglindă.

O’Donnell spuse:

— S-au folosit de el. I-au stors creierii un an de zile şi pe urmă s-au descotorosit de el.

— Aşa pare, spuse Neagley.

— Nu fabrică nimic aici. E o clădire nesecurizată.

— Evident. Probabil au halele de producţie în altă parte.

— Tare-aş vrea să ştiu exact ce produc.

— Atunci află, spuse Reacher.

— Nu ştiu pe cine să întreb.

— Ştiu eu, zise Neagley. Cunosc un tip de la departamentul de achiziţii al Pentagonului.

În camera lui din hotelul din Denver, bărbatul brunet de patruzeci de ani ce-şi spunea Alan Mason tocmai îşi încheia întâlnirea. Oaspetele său venise la timp şi însoţit de o singură gardă de corp. Mason aprecia punctualitatea în afaceri. Şi să fii depăşit numeric doar cu unul era un lux.

Aşa că întâlnirea începuse bine. Şi continuase bine. Fără scuze penibile în privinţa întârzierii livrării sau a numerelor din ce în ce mai scăzute. Încheiaseră afacerea aşa cum hotărâseră dinainte, şase sute cincizeci de bucăţi, o sută de mii de dolari fiecare.

Mason îşi deschisese valiza, iar clientul începuse procesul îndelungat de adunare a tuturor bunurilor din interior. Balanţa conturilor elveţiene şi acţiunile la purtător nu puteau fi suspectate. Aveau o valoare sigură, la vedere. Diamantele ar fi putut prezenta probleme, desigur, dar oaspetele lui Mason se declară pe deplin satisfăcut.

În acel moment, Mason primi o cheie şi o bucată de hârtie. Cheia era mică, veche, zgâriată şi tocită. Era de la un lacăt pus pe un container ce se afla pe cheiul de încărcare al unui port din Los Angeles. Bucata de hârtie era un aviz de însoţire a mărfurilor, în care se specifica faptul că în container erau şase sute cincizeci de aparate DVD.

Oaspetele lui Mason şi garda sa de corp plecară, iar Mason intră în baie, unde dădu foc paşaportului, deasupra vasului de toaletă. O jumătate de oră mai

târziu, Andrew MacBride ieşi din hotel şi se îndreptă spre aeroport.

Frances Neagley sună la Chicago din maşina lui Dixon. Îi spuse asistentului său să îi trimită un e-mail persoanei de contact de la Pentagon şi să îi explice că nu se afla lângă nicio linie securizată de telefon şi ar fi avut nevoie să afle ce producea compania New Age. Ştia că amicului ei i-ar fi fost mai la îndemână să răspundă la un e-mail decât să vorbească la telefon pe o linie nesecurizată.

O'Donnell întrebă:

— Cine e tipul?

— Un tip, zise Neagley. Îmi e dator vândut.

— Îndeajuns cât să te servească?

— Acum şi-n vecii vecilor.

Dixon ieşi de pe şoseaua 101 la intersecţia cu Sunset şi o luă spre vest, către hotel. Traficul era aglomerat. Aveau de mers mai puţin de cinci kilometri, distanţă pe care un om alergând lejer ar fi putut s-o străbată mai repede decât se mişcau ei. Când ajunseră, în cele din urmă, găsiră o Crown Victoria aşteptându-i în faţă. Nu a lui Thomas Brant.

Curtis Mauney ieşi din maşină imediat ce Dixon parcă. Veni la ei, scund, solid, ponosit, obosit. Întrebă:

— Avea vreunul dintre prietenii voştri un tatuaj pe spate?

Vocea lui sunase blând. Aproape şoptit. Plină de empatie.

Manuel Orozco îşi făcuse facultatea pe banii armatei şi presupusese tot timpul că va deveni ofiţer de infanterie combatant. Sora lui mai mică se temuse tot timpul că va cădea la datorie şi va muri din cauza unor răni ce l-ar fi făcut de nerecunoscut, iar ea n-o să afle niciodată ce i se întâmplase de fapt. El îi povestise despre plăcuţele de identificare pe care le poartă toţi soldaţii la gât. Ea îi spusese că alea se pot pierde într-o explozie. El îi

spusese că identificarea se poate face şi după amprenta dentară. Ea îi spusese că e posibil să-i explodeze şi fălcile. Mult mai târziu îşi dăduse el seama că temerile ei erau mult mai adânci, iar atunci ajunsese la concluzia că soluţia cea mai potrivită ca s-o liniştească era să-şi tatueze cu litere mari, negre, pe umeri *Orozco, M.* Şi numărul lui de identificare dedesubt. Se întorsese mândru acasă şi îşi scosese triumfător tricoul. Rămăsese cu gura căscată când fetiţa începu să plângă chiar mai tare decât înainte.

În cele din urmă devenise membru al brigăzii de poliţie militară 110 şi Reacher îl rebotezase „Raniţă“, pentru că spatele lui lat şi maroniu semăna perfect cu o raniţă soldăţească inscripţionată cu numele soldatului. Acum, după cincisprezece ani, în parcarea scăldată de soare de la Chateau Marmont, Reacher zise:

— Aţi mai găsit un cadavru.

— Mă tem că da, îi răspunse Mauney. În aceeaşi zonă. Într-o râpă.

— E Orozco, spuse Reacher.

— Aşa scrie pe spate. Cine e cea mai apropiată rudă?

— Are pe undeva o soră mai mică.

— Atunci ar trebui să-l identificaţi voi. Dacă vreţi.

Se urcară din nou în maşină şi-l urmară pe Mauney la o morgă, la nord de Glendale. Nimeni nu scoase niciun cuvânt. Reacher stătea în spate şi cu ochii minţii revedea tot felul de întâmplări cu Orozco. Tipul fusese un adevărat comic, uneori neintenţionat. Li se adresa tuturor cu „amice“. Avea aptitudini de comandant, dar nu dăduse niciodată ordine. Aştepta până când un ofiţer mai tânăr sau chiar un soldat simplu reuşea să tragă concluzia şi apoi spunea: „Dacă nu te superi, amice, te-aş ruga…”

O’Donnell zise:

— Ştiam că e mort. Nu e o surpriză.

Nimeni nu-i răspunse.

Sediul morgii se afla într-un spital nou-nouţ, ce primea cadavre din orăşelele ce nu aveau propria lor morgă. Parcară şi ieşiră. Mauney îi conduse spre un lift al personalului şi apăsă pe patru.

La etajul patru era frig ca în congelator. Mauney trecu de zona pentru public şi se îndreptă spre frigidere. Pe trei pereţi erau o mulţime de sertare metalice speciale. Aerul era încărcat cu miasme grele. Mauney trase un sertar. Acesta ieşi uşor, alunecând pe role. Ieşi complet.

În sertar era un cadavru îngheţat. Bărbat. Hispanic. Cu gleznele legate cu o sfoară aspră ce-i intrase adânc în piele. Mâinile îi erau legate la spate. Avea răni serioase la cap şi pe umeri.

— A căzut în cap, zise Reacher încet. Nici n-avea cum să cadă altfel, legat în felul ăsta. Dacă a fost aruncat din elicopter.

— Nu era nicio urmă pe jos.

Alte detalii medicale erau greu de stabilit. Stadiul de descompunere era avansat şi cadavrul începuse să se micşoreze, aproape distrus şi cu pielea zbârcită. Mauney întrebă:

— Îl recunoşti?

— Nu chiar, spuse Reacher.

— Verifică-i tatuajul.

Reacher nu făcu nicio mişcare.

Mauney clătină din cap, puse o mână sub umărul îngheţat al cadavrului şi îl ridică. Corpul se rostogoli ciudat, ca şi cum ar fi fost făcut dintr-o singură bucată. Se opri cu faţa în jos. Tatuajul era zdrenţuit şi aproape şters, dar nu putea fi confundat: *Orozco, M.* Şi un număr de identificare.

— El este, spuse Reacher. E Manuel Orozco.

Mauney spuse:

— Îmi pare foarte rău.

Se lăsă liniştea. Apoi Reacher întrebă:

— Mai controlaţi zona unde l-aţi găsit?

— În momentul ăsta nu. Doar nu e vorba de un copil

rătăcit.

— Şi Franz e aici? Într-unul din sertarele astea blestemate?

— Vrei să-l vezi? întrebă Mauney.

— Nu.

Reacher se întoarse spre Orozco.

— Când îi faceţi autopsia?

— În curând.

— I-aţi estimat data morţii?

— Înainte de Franz, credem noi. Dar nu se ştie niciodată.

— O să aflăm noi, spuse Reacher. O să-l întreb pe cel care a făcut-o. Şi-o să-mi spună. Până ajung la întrebarea asta, o să mă implore să-mi spună.

— Parcă v-am zis să nu lucraţi pe cont propriu.

— Poate în visele tale.

Mauney rămase să întocmească actele. Reacher, Neagley, Dixon şi O'Donnell luară liftul şi ieşiră la căldură, la soare. Rămaseră în parcare fără să scoată o vorbă. Fără să facă niciun gest. Doar tremurând şi pufnind de furie suprimată. Era ceva normal pentru un soldat să dea ochii cu moartea. Trăiau cu gândul morţii şi se aşteptau să moară. Unii dintre ei chiar îşi doreau să moară. Dar în adâncul sufletului îşi doreau o moarte cinstită. Voiau să moară pentru un scop. Un soldat mort cu braţele legate la spate era o imagine de nesuportat. Le transmitea faptul că murise fără să se poată împotrivi, supus şi abuzat. Era vorba de lipsă totală de putere. Le spulbera toate iluziile.

— Hai să mergem, spuse Dixon. Pierdem vremea.

Se întoarseră în camera lui Dixon. Nu mai ştiau încotro s-o apuce. Nu aveau nimic de făcut. Sentimentul de neputinţă nu dispăru când se mutară în camera lui Neagley şi găsiră un e-mail de la amicul ei de la Pentagon. „N-am cum, îmi pare rău. E informaţie clasificată."

— Până la urmă, omul nu ţi-e chiar atât de îndatorat, zise O’Donnell.

— Ba da, spuse Neagley. Mai mult decât îţi poţi închipui.

Continuă să caute în căsuţa poştală. Mai era un mesaj de la acelaşi tip. O altă versiune a numelui său, de la o altă adresă.

— Ăsta e un mesaj trimis de la o adresă temporară, gratuită. Mesajul spunea:

Frances, mă bucur să am veşti de la tine. Ar trebui să ne mai vedem. Ce zici, te scot la un restaurant, vedem şi-un film? Şi trebuie să-ţi înapoiez şi CD-urile cu Hendrix. Îţi mulţumesc foarte mult pentru ele. Mi-au plăcut mult, toate. A şasea piesă de pe al doilea album este dinamică şi briliantă. Anunţă-mă când ajungi la Washington. Sună cât mai curând.

Reacher întrebă:

— I-ai împrumutat CD-urile tale personale?

— Nu, răspunse Neagley. N-am niciun CD cu Jimi Hendrix. Nu-mi place.

O’Donnell interveni:

— Deci te confundă cu altă femeie.

— Puţin probabil, spuse Reacher.

— E un mesaj codificat, spuse Neagley. Asta este. E răspunsul la întrebarea mea. E ceva legat de a şasea piesă de pe al doilea album.

Reacher întrebă:

— Care a fost al doilea album al lui Hendrix?

O’Donnell răspunse:

— *Electric Ladyland.*

— Ăsta a apărut mai târziu, zise Dixon.

Reacher spuse:

— *Axis: Bold as Love* a fost al doilea album.

— Şi a şasea piesă care era? întrebă Dixon.

— Habar n-am.

O’Donnell spuse:

— Mergem la cumpărături.

O luară pe jos pe bulevardul Sunset şi ajunseră la un magazin de muzică. Intrară şi găsiră înăuntru o grămadă de tineri ce ascultau muzică foarte tare; în cele din urmă identificară şi raftul cu H de la secţiunea de rock/pop. Erau o mulţime de CD-uri cu Jimi Hendrix. *Axis: Bold as Love* era chiar acolo, în trei exemplare. Reacher luă unul de pe raft. Era învelit în plastic şi eticheta era lipită exact peste a doua jumătate a listei cu piesele. La fel şi pe al doilea exemplar. Şi pe al treilea.

— Rupe-i ambalajul, spuse O'Donnell.

— N-am cum să-l rup, nu e plătit.

— A, să pocneşti poliţişti nu e nicio problemă, dar un ambalaj nu-l rupi.

— E altceva. În maşini există CD-player, nu?

— Da, de vreo sută de ani încoace, spuse Dixon.

Reacher luă CD-ul şi se aşeză la coadă, în spatele unei fete ce-şi băgase mai mult metal prin pielea feţei decât victimele unui atac cu grenadă. Scoase treisprezece din cei opt sute de dolari pe care-i mai avea şi, pentru prima oară în viaţa lui, deveni proprietarul unui produs digital.

Era sigilat zdravăn în plastic. Reacher îşi folosi unghiile ca să smulgă un colţişor din ambalaj, apoi rupse plasticul cu dinţii. Urmări lista cu degetul şi spuse:

— Little Wing.

O'Donnell ridică din umeri. Neagley privea în gol.

— Nu ne-ajută, spuse Dixon.

— Ştiu cântecul, spuse Reacher.

— Te rog eu, nu-l cânta, spuse Neagley.

— Deci ce înseamnă? întrebă O'Donnell.

— Înseamnă că New Age produce o armă numită Little Wing. Sună a imitaţie de telefon mobil sau cam aşa ceva.

Încercă să deschidă carcasa CD-ului, dar fu obligat să dezlipească eticheta care se fărâmiţă în nenumărate bucăţele lipicioase.

— Nici nu-i de mirare că industria muzicală are probleme, zise el.

Dixon spuse:

— Şi-acum ce facem?

— Ce zicea e-mailul ăla?

— Ştii bine ce zicea. Găseşte a şasea piesă de pe al doilea album al lui Hendrix.

— Şi?

— Şi-atât.

— Nu, mai zicea să suni cât mai curând.

— E ridicol, zise Neagley. Dacă nu-mi spune în e-mail, de ce mi-ar spune la telefon?

— N-a zis „te rog, sună-mă“. Probabil e cineva pe care ştie că-l cunoşti şi te poate ajuta. Probabil cineva din Washington, dacă tot punem preţ pe fiecare cuvânt.

Neagley deschise gura, gata să spună că nu cunoaşte pe nimeni. Dar făcu o pauză.

— E o tipă, Diana Bond. O cunoaştem amândoi. E în echipa unuia din Comitetul de Apărare Internă.

— Ai văzut? Cine e tipul?

Neagley pronunţă un nume familiar, dar deloc plăcut.

— E şeful ei. El semnează cecurile, deci probabil că a fost informat cu privire la ce semnează şi dacă el ştie, ştie şi ea. Dar n-o să-mi spună.

— Ba da. Pentru că o să o suni şi o să-i spui că s-a aflat de Little Wing şi că mai ai puţin şi suni la ziare să le spui că informaţia s-a scurs din biroul şefului ei. Şi că preţul tăcerii tale este tot ce ştie ea despre Little Wing.

— Asta e o mârşăvie.

— Se cheamă politică. Nu cred că e străină de procesul ăsta.

— Chiar trebuie să facem asta? N-aş vrea s-o amestec.

— Amicul tău de la Pentagon vrea s-o amesteci, spuse O’Donnell. Ar fi putut să spună pur şi simplu că a şasea piesă e grozavă. Sau uimitoare. Dar a zis dinamică şi briliantă, *d* şi *b.* Ca şi iniţialele Dianei Bond.

CAPITOLUL OPT

Neagley insistase să o sune pe Diana Bond când nu era nimeni de faţă. Când se întoarseră la hotel, se retrase într-un colţ îndepărtat al holului şi formă câteva numere unul după altul. Apoi discută pe un ton foarte serios cu cineva. Se întoarse după vreo douăzeci de minute.

— Nu e foarte departe, zise ea. E la baza militară a aviaţiei din Edwards pentru câteva zile. Se pare că are loc o mare prezentare.

O'Donnell zise:

— De-aia ţi-a zis amicul s-o suni cât mai curând.

— Ce-a zis? întrebă Reacher.

— A zis că vine încoace, răspunse Neagley. Imediat ce poate să scape. Little Wing trebuie să fie ceva cu adevărat important.

— Îţi pare rău că ai sunat-o?

Neagley făcu semn că da.

— Îmi pare rău pentru toată povestea asta.

Urcară în camera ei şi se uitară pe hartă, pentru a încerca să estimeze când avea să ajungă Diana Bond la ei. Edwards era la vreo sută de kilometri de cealaltă parte a munţilor San Gabriel. Aveau de aşteptat cel puţin două ore.

— Eu o să ies la o plimbare, spuse Reacher.

O'Donnell zise:

— Merg şi eu cu tine.

O luară spre est, pe bulevardul Sunset. Era după-amiaza devreme şi Reacher simţea că-l bate soarele în cap, mai acut acum, că era aproape ras.

— Ar trebui să-mi cumpăr o şapcă, zise el.

— Ar trebui să-ţi cumperi şi altă cămaşă, spuse O'Donnell.

— Poate c-o să-mi cumpăr.

Văzură un magazin cu articole de bumbac, pantaloni de stofă, jeanşi şi cămăşi. Şi şepci de baseball. Erau nou-nouţe, dar arătau de parcă fuseseră deja spălate şi purtate de mii de ori. Reacher luă una şi o încercă.

— Ce părere ai? întrebă.

O'Donnell spuse:

— Caută o oglindă.

— N-are importanţă ce văd eu. Tu eşti ăla care râde de cum arăt.

— E o şapcă frumoasă.

Reacher o păstră şi înaintă spre o masă pe care erau tricouri şi un manechin care etala două dintre ele. Cel de dedesubt era vizibil doar la tiv, la gât şi la mâneci.

Lua două tricouri mărimea XXL, îşi scoase şapca de pe cap şi se duse cu cele trei articole la casă. Refuză punga, rupse eticheta cu dinţii şi-şi scoase cămaşa chiar acolo în magazin, o aruncă la gunoi şi-şi puse tricourile cele noi. Îşi îndesă şapca pe cap şi se îndreptă spre ieşire.

O'Donnell îl întrebă:

— De ce anume fugi?

— Nu fug de nimic.

— Puteai să păstrezi cămaşa.

— Nu vreau s-apuc pe drumul ăsta, spuse Reacher. Dacă încep să mă plimb cu o cămaşă de schimb după mine, pe urmă mă trezesc şi cu pantaloni de rezervă. Apoi o să am nevoie de valiză. Şi-uite-aşa mă trezesc că am şi casă şi maşină şi un plan de economii şi că tot completez o mulţime de formulare.

— Da, aşa se face.

— Eu nu fac aşa.

— Deci, cum spuneam, de ce anume fugi?

— Nu vreau să fiu ca ceilalţi, cred. Nu vreau să fiu altfel decât eram pe vremuri.

— Toţi suntem altfel decât eram pe vremuri.

— Dar nu înseamnă că trebuie să ne convină tuturor chestia asta.

— Nici mie nu-mi convine, zise O’Donnell. Dar mă descurc.

Reacher încuviinţă.

— Te descurci foarte bine, Dave. Serios. De mine îmi fac griji. M-am tot uitat la tine, la Neagley şi la Karla şi mă simt ca un ratat.

— Serios? Tot ce-avem noi în plus faţă de tine sunt valizele.

— Dar eu ce am în plus faţă de voi?

O’Donnell nu-i răspunse.

Când intrară pe uşa hotelului, Curtis Mauney îi aştepta în hol. Încă obosit, încă târând după el servieta ponosită. Se aşeză cu ea pe genunchi şi apoi întrebă:

— Cine e Adrian Mount?

Azhari Mahmoud, Adrian Mount, Alan Mason, Andrew MacBride, Anthony Matthews. Sirianul şi cele patru identităţi alternative ale sale. Informaţie pe care Mauney nu ştia că o au.

— N-am idee, spuse Reacher.

— Eşti sigur?

— Destul de sigur.

Mauney îşi deschise servieta şi scoase o foaie de hârtie. I-o înmână. Era ştearsă şi greu de descifrat, ca un fax al unei copii făcute după copia unui fax. Deasupra textului scria: Departamentul de Interne. Era despre o rezervare pe care Adrian Mount o făcuse pentru un zbor cu trei zile în urmă. Clasa întâia, un singur drum, de la Heathrow la JFK, locul 2K, ultimul zbor de seară. Rezervarea fusese făcută pe site-ul British Airways, deşi era aproape imposibil să spui unde anume în lume se apăsase cu degetul pe mouse.

Mauney spuse:

— I-am pus pe cei de la Poliţia din Las Vegas să cerceteze din nou biroul lui Sanchez şi Orozco. Asta era în memoria faxului lor. L-au primit în urmă cu două săptămâni. Faxul nu mai avea hârtie. De-aia mă gândesc

ca ăsta trebuie să fie răspunsul la o cerere făcută de ei cu cel puţin o săptămână mai devreme. Credem că au pus o serie de nume pe o listă neoficială de urmărire.

— O serie de nume.

— Am găsit ceea ce credem că este cererea iniţială. Aveau şi ei informaţii pe care şi le trimiteau prin poştă, exact ca Franz.

Mauney scoase din servietă o fotocopie a unei foi de hârtie acoperite cu scrisul subţire al lui Manuel Orozco. *Adrian Mount, Alan Mason, Andrew MacBride, Anthony Matthews, verifică la Departamentul de Securitate data sosirii.* Era mâzgălit în grabă.

Dar numele lui Azhari Mahmoud lipsea.

— Departamentul de Securitate, zise Mauney. Ştii cât de greu e pentru un civil să coopereze cu Departamentul de Securitate? Amicul vostru Orozco probabil a tras o mulţime de sfori. Trebuie să aflu de ce.

— Probabil era ceva legat de cazinou.

— Posibil. Deşi serviciile de securitate ale cazinourilor nu prea îşi fac griji că ajunge vreun răufăcător la New York.

— Tipul ăsta, Adrian Mount, a ajuns până la urmă la New York?

Mauney făcu semn că da.

— Computerul serviciului de imigrări i-a înregistrat intrarea prin terminalul patru. S-a cazat la un hotel de pe Madison Avenue, apoi a dispărut fără urmă. Dar Alan Mason a luat avionul spre Denver, Colorado.

— Şi pe urmă?

— Încă nu ştim. Facem cercetări.

— Şi voi credeţi că e unul şi acelaşi tip?

— E clar că e acelaşi. Îl dau de gol iniţialele, sunt aceleaşi de fiecare dată.

Reacher întrebă:

— Şi cine e?

— N-am idee. Încercăm să obţinem o poză de-a lui de la Imigrări. Am deschis şi noi o listă de urmărire. Ai auzit

vreodată numele astea?

— Nu, din câte mi-aduc aminte.

— Orozco ştia pe cineva cu iniţialele astea?

— N-am mai vorbit cu Orozco de zece ani. Nu ştiu.

— Nicio problemă. Îmi pare rău pentru pierderea pe care aţi suferit-o.

Bărbatul îmbrăcat în costum albastru-închis din Chryslerul albastru închis îşi scoase mobilul şi formă un număr.

— S-au întors la hotel, zise el. Toţi patru.

— Se apropie de noi? îl întrebă şeful.

— Senzaţia mea e că da, sunt aproape.

— Bine. Atunci e momentul să-i atacăm.

Urcară în camera lui Dixon. Fără vreun motiv anume. N-aveau ce face, dar trebuiau să stea undeva. O'Donnell se uită cu atenţie la revolverele capturate. Erau curate, unse şi încărcate. Apoi se duse la fereastra lui Dixon şi zise:

— Ce-avem aici?

Era o întrebare de rutină din trecut, o parte din procedurile standard de operare. Reacher insista mereu să recapituleze, să revadă informaţiile acumulate şi din perspectiva celor întâmplate mai târziu. Dar de data asta nu răspunse nimeni, cu excepţia lui Dixon, care zise:

— N-avem decât patru prieteni morţi.

Camera se cufundă în linişte.

— Să mergem la cină, spuse Neagley. N-are sens să facem foamea.

Cină. Reacher îşi aminti de restaurantul fast-food, de seara trecută. De hamburgerii groşi, de berea rece. De masa rotundă şi de conversaţiile în cerc. Un vorbitor, trei ascultători.

Un vorbitor, trei ascultători.

— E o greşeală, spuse el.

Neagley se întoarse spre Reacher.

— E o greşeală să mâncăm?

— Nu, greşeala e a mea. Am tras concluzia greşită. De ce nu-l putem găsi pe clientul lui Franz?

— Nu ştiu.

— Pentru că Franz nu avea niciun client. Cadavrul lui a fost primul găsit, aşa că am presupus că el trebuie să fi făcut prima mişcare. Că el a vorbit primul şi ceilalţi trei au ascultat. Dar dacă şi el era unul dintre cei ce ascultau? Dacă toată afacerea asta a pornit de fapt de la Orozco? Pentru unul dintre clienţii lui Orozco? Sau unul dintre clienţii lui Sanchez? Dacă *ei* ar fi avut nevoie de ajutor, pe cine ar fi sunat?

— Pe Franz şi pe Swan.

— Exact. Trebuie să privim situaţia şi altfel. Dacă Franz a fost cel ce a primit un telefon de la Orozco sau Sanchez? Nu erau clienţi, dar trebuia să-i ajute, orice s-ar fi întâmplat.

În cameră era linişte.

Reacher continuă.

— Orozco a contactat Departamentul de Securitate. E mai mult decât pare să fi făcut Franz. Dar hai să nu facem aceeaşi greşeală de două ori. Ar fi putut fi de fapt Swan cel ce cerea ajutor.

— Swan nu lucra, spuse Dixon.

— Numerele alea ar putea avea de-a face cu cazinourile? întrebă Neagley.

— Posibil, spuse Dixon. Ar putea fi rata de câştig a cazinoului care are de suferit după ce un jucător şi-a pus la punct un sistem.

— Ce se joacă de nouă sau de zece sau de douăsprezece ori pe zi? Cărţi?

O’Donnell încuviinţă.

— Şase sute cincizeci de mâini câştigătoare a o sută de mii de dolari mâna, ar atrage atenţia oricui.

— Şi dacă e mai mult decât un singur individ? Dacă e un cartel?

Neagley spuse:

— Trebuie să mergem în Las Vegas.

Apoi telefonul din camera lui Dixon sună. Ea răspunse şi îi înmână receptorul lui Reacher, spunându-i:

— E Curtis Mauney.

Reacher luă telefonul. Mauney zise:

— Andrew MacBride tocmai s-a urcat într-un avion, în Denver. Se îndreaptă spre Las Vegas. Îţi spun asta doar ca să te ţin la curent. N-aveţi voie să lucraţi pe cont propriu, da?

Se hotărâră să meargă la Las Vegas cu maşina, nu cu avionul. N-ar fi putut urca în avion cu revolverele la ei. Şi presupuneau că vor avea nevoie de arme de foc, mai devreme sau mai târziu.

Se îndreptară spre est şi îşi croiră drum pe autostrăzile blocate de mii de maşini până intrară pe autostrada 15. Avea să-i ducă până în Vegas, spre nord, prin munţi. Trecea şi pe lângă un anume loc pe deasupra căruia zburase un elicopter de cel puţin două ori, la nouă sute de metri înălţime, în inima nopţii, cu uşile deschise. Reacher îşi puse în minte să nu se uite, dar nu se putu abţine. Când şoseaua îi scoase dintre dealuri, se surprinse privind spre câmpurile aride. Îl văzu pe O'Donnell privind în aceeaşi direcţie. Şi Neagley la fel. Dixon arunca doar priviri scurte, preţ de câteva secunde, mijindu-şi ochii în lumina asfinţitului, cu buzele strânse şi colţurile gurii lăsate.

Bărbatul brunet de vreo patruzeci de ani care-şi spunea Andrew MacBride ieşi din terminalul pentru avioane personale al aeroportului din Las Vegas şi primul lucru pe care-l văzu fu un şir de aparate de joc. Pătrăţoase, vopsite în negru, argintiu şi auriu, aruncând raze colorate de neon în jur. Erau vreo douăzeci. Fiecare maşinărie avea în faţă un scaun acoperit cu vinii. Bărbaţi şi femei, vreo doisprezece, se uitau la ecrane cu priviri ciudate în care se citeau concentrarea şi oboseala.

Andrew MacBride se hotărî să-şi încerce norocul. Avea să interpreteze rezultatul ca o previziune a viitorului său succes. Dacă avea să câştige de data asta, însemna că totul va fi bine.

Se aşeză pe un scăunel şi scoase portmoneul cu mărunţiş. Nu avea prea multe fise. Dar zgomotul metalic pe care îl făceau în cădere prin fanta aparatului îi suna plăcut în urechi. Când toate cele cinci monede fură primite de aparat, se aprinse un bec roşu. Văzu un buton tocit şi mânjit de milioane de degete. Apăsă pe el. Încă o dată şi încă o dată. Primele patru dăţi, pierdu. A cincea oară câştigă.

Un clopoţel înfundat sună şi o sirenă în surdină îi anunţă câştigul. O sută de monede de douăzeci şi cinci de cenţi se rostogoliră într-un mic vas metalic de lângă genunchiul lui.

Se opriră să mănânce la un restaurant de pe marginea drumului în Barstow. Mergând noaptea, pe autostrada 15, aveau să facă puţin peste trei ore până la Las Vegas. O’Donnell aţipise în spate. Reacher se uita pe fereastră. Neagley zise:

— La naiba, am uitat complet de Diana Bond.

— Nu mai contează acum, spuse Dixon.

— Ar trebui să-i dau un telefon, spuse Neagley.

Dar telefonul ei nu avea semnal.

Ajunseră în Las Vegas la miezul nopţii. Reacher mai fusese aici. La lumina zilei Las Vegas-ul arăta absurd. Inexplicabil, trivial, ţipător, dezarmat. Dar noaptea, cu toate luminile aprinse, părea scos dintr-o fantezie minunată. Dixon parcă lângă unul dintre palatele sclipitoare şi un roi de valeţi şi de băieţi ce cărau bagajele se repeziră spre ei. Holul era plin de fântâni şi mici bazine cu apă, placat cu gresie şi vibra din pricina zgomotelor făcute de jocurile mecanice. Neagley se îndreptă spre recepţie.

— E scump aici, zise Reacher.

— Dar e posibil să ne fie de folos, îi răspunse Neagley. Poate că Orozco şi Sanchez se ocupau de securitatea hotelului.

Reacher încuviinţă. Locul era plin de bani. La propriu. Piscinele şi fântânile arteziene montate în deşert erau un semn de extravaganţă menită să-ţi taie respiraţia. Probabil că sumele de bani ce se învârteau în acel loc erau uriaşe. Ar fi fost ceva extraordinar ca Sanchez şi Orozco să fi fost cei ce păzeau o afacere atât de importantă.

Neagley le împărţi cartelele de acces în cameră şi se înţeleseră să urce pentru zece minute, apoi să se reîntâlnească şi să se apuce de treabă. Era trecut de miezul nopţii, dar în Vegas timpul nu avea nicio relevanţă. Poveştile despre cazinourile lipsite de ceasuri şi ferestre erau perfect adevărate, din câte ştia Reacher. Nimic nu le place mai mult patronilor de cazinouri decât un jucător obosit care pierde o noapte întreagă.

Camera lui Reacher era la etajul şaptesprezece. Era un cub de beton aranjat astfel încât să semene cu un salon Veneţian de epocă. Decoratorii nu făcuseră o treabă prea bună. Reacher fusese şi la Veneţia. Îşi desfăcu periuţa de dinţi pliantă şi o puse în picioare într-un pahar din baie. Îşi dădu cu puţină apă pe faţă şi coborî să mai arunce o privire în jur.

Chiar şi într-un stabiliment de înaltă clasă ca acesta, aproape tot parterul era ocupat de aparate de joc. Răbdătoare, neobosite, controlate de microcipuri, atrăgeau şi ele o părticică infimă dintr-un torent de bani gheaţă. Erau destui cei ce câştigau, dar mult mai mulţi cei ce pierdeau. Forţele de ordine nu erau foarte numeroase. Trecu în saloanele uriaşe din spate, unde se juca la ruletă, poker şi blackjack. După părerea lui, nu era nicio diferenţă între ruletă şi aparatele de jocuri. Presupunând că ruleta nu era măsluită. Se mută la masa cu jocuri de cărţi. Acesta era singurul domeniu din lumea cazinourilor care implica într-adevăr inteligenţa umană.

Şi singurul ce putea fi fentat. Dar pentru a da o lovitură adevărată e nevoie de mai mult decât aportul unui singur jucător. Un jucător disciplinat, cu o memorie fantastică şi cu minime cunoştinţe de statistică, poate învinge legea probabilităţilor. Dar să învingi legea probabilităţilor nu este o crimă. Şi nici nu aduce nimănui şaizeci şi cinci de milioane în câteva luni.

Totuşi, erau destule camere îndreptate spre jucători şi dealeri, unele la vedere, altele mai discrete şi mai mici. Câţiva bărbaţi şi câteva femei în ţinute de seară patrulau printre jucători, echipaţi cu microfoane prinse la încheietură şi căşti minuscule în ureche, ca nişte agenţi secreţi. Iar alţii purtau haine obişnuite. Reacher dibui vreo cinci în mai puţin de un minut.

Se îndreptă înapoi spre hol. O găsi pe Karla Dixon aşteptând la fântâni. Făcuse duş şi se schimbase într-un costum negru, cu pantalon. Părul îi era încă ud şi pieptănat pe spate. Pe sub sacoul încheiat la nasturi nu purta bluză. Arăta bine.

Apoi apăru O'Donnell. Acelaşi costum, dar altă cravată, probabil îşi schimbase cămaşa. Pantofii îi străluceau. Probabil găsise o cârpă de lustruit pantofi în baie. Neagley ieşi şi ea din lift, îmbrăcată ca şi Dixon, într-un costum negru foarte sobru.

— Am sunat-o pe Diana Bond, spuse ea. A venit, a aşteptat o oră şi apoi a plecat înapoi la bază.

— Era furioasă? întrebă Reacher.

— E îngrijorată. Nu-i convine să se afle de Little Wing.

— Hai să ne-apucăm de treabă, spuse O'Donnell.

Se îndreptară spre recepţie, unde cerură să stea de vorbă cu şeful serviciului de pază. Îl aşteptară destul de mult. Avea cam cincizeci de ani, dar arăta încă bine, purta pantofi italieneşti şi un costum de o mie de dolari. Le spuse că se numeşte Wright şi le strânse mâna tuturor.

Se retraseră într-un colţ mai liniştit. Nicăieri nu erau scaune, desigur. Nu era niciun loc confortabil care să te

sustragă de la acţiune. O’Donnell îşi arătă legitimaţia de detectiv particular, la fel şi Dixon. Neagley avea carte de vizită cu sigla FBI-ului. Reacher nu arătă nimic.

Wright îi spuse lui Neagley:

— Şi eu am lucrat în FBI cu mult timp în urmă.

Reacher îl întrebă:

— Îi cunoşteai pe Manuel Orozco şi pe Jorge Sanchez?

— Dacă-i cunoşteam? întrebă Wright. Sau dacă îi cunosc?

— Dacă-i cunoşteai, răspunse Reacher. Orozco e mort şi credem că la fel e şi Sanchez.

— Când a murit?

— Acum trei-patru săptămâni.

— Era prieten cu voi?

— Din armată.

— Îmi pare foarte rău, spuse Wright. Îi ştiam bine pe amândoi. Toţi cei din domeniu îi ştiau.

— Ai lucrat cu ei?

— Nu aici. Nu folosim firme de pază, suntem prea mari ca să apelăm la companii din afară. E la fel peste tot în marile cazinouri. Toate serviciile sunt asigurate de companie.

— Şi-atunci, de unde îi ştiai?

— Pentru că locurile pe care le păzeau ei sunt ca un fel de tabere de antrenament. Când cineva născoceşte ceva nou, nu-şi face mâna într-un cazinou mare. Aşa că ţinem legătura cu oameni ca Sanchez şi Orozco, ne mai vedem cu ei, mai luăm masa împreună sau ieşim la un pahar.

— Aveau clienţi? Dar voi, aveţi destui clienţi?

— Avem treabă ca la balamuc.

— Ai auzit vreodată numele Azhari Mahmoud?

— Nu. Cine e?

— Nu ştim. Dar credem că e aici sub un nume fals. Undeva în Vegas. Poţi verifica registrele hotelurilor?

— Pot să-l verific pe-al nostru, evident. Şi pot să mai dau nişte telefoane.

— Uită-te şi după Andrew MacBride şi Anthony

Matthews.

— Subtile nume false.

O'Donnell spuse:

— Sanchez îşi notase pe o bucăţică de hârtie un număr. Şaizeci şi cinci de milioane de dolari. Câte o sută de mii de şase sute cincizeci de ori, pe o perioadă de patru luni. Ţi se pare că numerele astea ar putea fi statisticile unei şmecherii?

— Cât înseamnă pe an? Aproape două sute de milioane?

— O sută nouăzeci şi cinci, spuse Reacher.

— Da, e posibil, spuse Wright. Încercăm să menţinem rata pierderilor sub optzeci la sută, aşa că pierdem mai mult de două sute de milioane pe an. Dar două sute de milioane dintr-o lovitură ar fi o proporţie uriaşă. Asta dacă nu ar fi cine ştie ce metodă nouă, nemaivăzută şi nemaiauzită. Caz în care chiar începe să mă îngrijoreze ce îmi spuneţi.

— Şi pe ei i-a îngrijorat, spuse Reacher. Credem că i-a şi ucis.

— Ar fi o lovitură cu adevărat uriaşă, zise Wright. Ar trebui să mituiască dealeri şi şefi de tură şi oameni de la pază. Ar trebui să scape cumva de camere de luat vederi şi să şteargă benzile-martor. Să le închidă gura casierilor. Ar fi o escrocherie la scară industrială.

— E posibil să se fi întâmplat.

— Şi-atunci de ce nu m-au căutat cei din poliţie?

— Le-am luat-o puţin înainte.

— Nici poliţia din Las Vegas? Nici Consiliul pentru jocuri de noroc? Cum e posibil?

Reacher nu mai spuse nimic.

Wright rămase tăcut preţ de câteva secunde. Apoi îi privi pe fiecare în parte.

— Ia staţi, zise el. Nu-mi spuneţi. Din armată? Voi sunteţi detectivii speciali. Vechea lor unitate. Vorbeau despre asta tot timpul.

Reacher spuse:

— În acest caz, înţelegi de ce suntem atât de interesaţi.

— Dacă descoperiţi ceva, mă anunţaţi şi pe mine?

— Trebuie să-ţi câştigi dreptul de a fi anunţat.

— E o tipă, spuse Wright. Lucrează într-un bar cu şemineu pe lângă fosta Riviera. Era foarte apropiată de Sanchez. Ea trebuie să ştie mai multe decât mine.

Reacher verifică la recepţie pe unde se situa Riviera. Fu îndrumat spre partea mai ieftină a oraşului. O luară pe jos. Era o seară călduţă şi uscată, tipică pentru un oraş din deşert. Stelele luminau departe, dincolo de dârele de lumină lăsate de felinarele de stradă. Se încurcară pe străduţe şerpuitoare, pline de moteluri cu un singur etaj, restaurante şi baruri. Toate aveau cam acelaşi fel de firmă, aceleaşi reduceri permanente. Trecură pe lângă vreo cinci sau şase până să găsească o firmă pe care scria „Barul cu şemineu“.

Firma era pictată pe o casetă luminoasă mititică, dar înăuntru era un bar demn de Las Vegas. Cinci sute de oameni bând, râzând, strigând, pereţi mov, canapele roşu-închis. Barul era lung şi avea formă de S, în ale cărui curburi era un şemineu îngropat, construit ca un foc de tabără încercuit cu pietre. Flăcări portocalii mătăsoase fluturau în aer, scăldate în raze de lumină roşie. Din câteva difuzoare ascunse se auzea muzica.

Chelneriţe în uniforme scurte îşi făceau loc cu greu prin mulţime, ridicându-şi tăvile mult deasupra capului.

— Drăguţ, spuse O’Donnell.

— Ar trebui chemaţi cei de la poliţia bunului-gust, zise Dixon.

Nu o găsiră pe fată. Reacher întrebă la bar de prietena lui Sanchez şi o femeie îi spuse că plecase acasă la miezul nopţii, după o tură de douăsprezece ore. Le spuse că o cheamă Milena. Pentru a fi siguri, Reacher întrebă două chelneriţe. Dar nimeni nu-i dădu adresa de-acasă a fetei.

Îşi făcură loc până la ieşirea din bar. Las Vegas-ul strălucea şi zumzăia, dar după gălăgia din bar li se părea că e la fel de liniştit ca şi suprafaţa înceţoşată şi îngheţată a lunii.

— Care-i planul? întrebă Dixon.

— O să fim aici mâine la unsprezece şi jumătate dimineaţa, spuse Reacher.

— Şi până atunci?

— Nu mai facem nimic. Ne luăm liber pentru restul serii.

Se întoarseră pe jos pe strada principală, înşiraţi pe trotuar unul lângă altul. La patruzeci de metri în spatele lor, un Chrysler albastru-închis, Sedan, îi urmări, schimbând des cele patru benzi, şi se opri pe o străduţă laterală.

În Las Vegas erau mai multe camere de hotel pe metru pătrat decât în orice alt loc din lume, dar Azhari Mahmoud nu se afla în niciuna dintre ele. Stătea într-o casă de la periferie, la cinci kilometri de centru, pe care o închiriase în urmă cu doi ani pentru o operaţiune planificată ce nu mai fusese însă pusă în aplicare.

Mahmoud era în bucătărie, cu un catalog Pagini Galbene deschis pe bufet. Frunzărea secţiunea de închirieri camioane, încercând să-şi dea seama cât de mare trebuia să fie camionul de care va avea nevoie.

The Strip, bulevardul principal al Las Vegasului, e remodelat în permanenţă. Valul schimbărilor la faţă pare să-l „spele“ etern, ca apa ce se mişcă înainte şi înapoi într-o cadă de baie. Pe vremuri, Riviera marca graniţa splendorii. Dar investiţiile imobiliare au împins graniţa aceasta din ce în ce mai încolo, încă o stradă şi încă o stradă, clădirile erau din ce în ce mai spectaculoase, până când, pe lângă ele Riviera părea obosită şi demodată. Aşa că planurile de investiţii au fost refăcute, având ca ţintă direcţia opusă celei de până atunci.

Rezultatul a fost un şantier mereu în mişcare, ce separă clădirile abia ridicate de cele puţin mai vechi, pe punctul de a fi demolate din nou. Străzile noi erau tăiate drept, dar vechiul drum şerpuia printre mormanele de moloz. În acea zonă, oraşul părea liniştit şi părăsit, şi era exact locul în care bărbatul în costumul albastru-închis se apropie foarte mult de subiecţii săi. Împreună, cum mergeau aliniaţi unul lângă altul pe trotuar, alcătuiau o ţintă unică, lată de vreo doi metri şi jumătate.

Îşi scoase din buzunar pistolul, un Daewoo DP51, neînregistrat şi nedepistabil. În rezervă avea treisprezece gloanţe Parabellum de 9 mm. Antrenamentul îndelungat îl învăţase să-şi ţină pistolul în singurul mod în care putea fi transportat în siguranţă: descărcat şi cu piedica pusă.

Trase în gol pentru a repeta mişcarea. Ţintele mai mari primele, patru focuri, poate trei secunde, de la vreo şase metri. Unghi de maximum douăzeci de grade. Floare la ureche.

Privi în jur. Pustiu. Se uită în spate. Nimeni.

Trase piedica, apucă butoiaşul cu stânga şi strecură încărcătorul în locaşul său, cu dreapta. Primul glonţ ajunse pe ţeavă.

Zgomote de fundal erau din plin. Se auzeau maşinile pe strada principală, se auzeau ventilatoarele plasate pe acoperişuri şi murmurele tuturor celor peste o sută de mii de oameni ce se concentrau la joc. Dar Reacher auzi zgomotul încărcătorului intrând în locaş la şase metri în spatele lui. Era genul de sunet foarte scurt pe care se antrenase să-l audă întotdeauna.

Din viaţa şi din trecutul lui lipseau multe. Nu cunoscuse stabilitatea sau confortul, nu ştia ce-i convenţionalismul. Nu se bazase niciodată pe nimic, cu excepţia imprevizibilului şi a pericolului. Lua lucrurile aşa cum veneau şi exact aşa cum erau. Tocmai de aceea auzise zgomotul încărcătorului intrând în locaş şi nu fusese mirat de asta. I se păru firesc să recunoască

zgomotul făcut de un om ce se pregătea să-l împuşte în spate. Se gândi puţin la mecanica lucrurilor şi apoi reacţionă. Ştia că primul foc avea să fie tras spre el. Sau spre O'Donnell.

Mai bine să fii prevăzător decât să-ţi pară rău mai târziu.

Cu dreapta îl împinse puternic pe O'Donnell care se prăbuşi peste Dixon şi apoi alunecă în direcţia opusă, ciocnindu-se de Neagley. În cădere auzi focul de armă şi simţi glonţul trecând exact prin locul din care se mişcase cu o fracţiune de secundă în urmă. Îşi apucase deja pistolul înainte să cadă pe trotuar şi calcula în gând traiectorii. Pistolul avea două piedici. Înainte să apuce să le ridice pe vreuna dintre ele, se hotărî să nu tragă. Cel puţin, nu încă.

Căzuse peste Neagley, aproape de zid. Atacatorul lor era în mijlocul străzii. Oricum ar fi tras, glonţul ar fi luat-o într-o direcţie greşită. Dacă-l rata pe tip, ar fi putut lovi o maşină aflată în trecere. Chiar şi dacă l-ar fi nimerit, tot ar fi putut atinge şi o maşină în trecere. Un glonţ de 45 trece prin carne şi oase.

Se hotărî brusc să-l aştepte pe O'Donnell. El căzuse mai aproape de bordură. Avea alt unghi de tragere. Şi dacă-l rata şi dacă-l nimerea, nu ar fi rănit pe altcineva. Reacher se răsuci în cădere. Era în acea stare în care mintea îi mergea extrem de repede, dar lumea părea să se mişte în reluare. Văzu mâna stângă a lui O'Donnell mişcându-se dureros de încet. Îi văzu degetul mare împingând piedica Hardballerului.

Atacatorul trase din nou, în locul în care fusese spatele lui O'Donnell. Reacher văzu arma lui O'Donnell ridicându-se tot mai mult. Îl văzu pe O'Donnell trăgând.

Prea jos, gândi Reacher. *În cel mai bun caz l-a nimerit în picior.*

Dar gaura produsă de un glonţ de mare viteză într-un picior nu e deloc o imagine plăcută. Tipul încasă glonţul direct în coapsă şi femurul îi explodă. Rana era gravă.

Pierdu pe loc o cantitate uriaşă de sânge.

Bărbatul rămăsese în picioare, dar arma îi căzuse, iar O'Donnell se ridică imediat. Parcurse repede distanţa de şase metri şi-l trânti la pământ cu o lovitură de box.

Meciul se terminase, chiar în acel moment.

CAPITOLUL NOUĂ

Reacher o ridică pe Dixon. Neagley se ridică singură. O'Donnell tocmai sărea peste balta de sânge. Inima e o pompă foarte puternică, iar artera femurală a individului era larg deschisă.

Reacher îi caută pulsul la gât şi simţi o fluturare uşoară şi neregulată. Bărbatul se învineţea.

— Îşi dă duhul, zise Reacher.

Îl apucă de guler şi-l răsuci. Îl căută prin buzunare. Nu avea nici portofel, niciun act de identitate, nimic. Doar cheile de la maşină şi o mică telecomandă, prinse de un inel de oţel.

— În L.A. n-a tras nimeni în noi. Probabil că ne apropiem de ceva.

Reacher rupse o bucată din gardul şantierului şi-l trase pe tip prin gaură, peste grămezi de pietriş, până găsi o groapă acoperită cu placaj. Groapa era adâncă de vreo doi metri. Reacher împinse trupul bărbatului în groapă.

— Bine tras, Dave, zise Dixon.

— Şi cu stânga, se lăudă O'Donnell. Am căzut pe mâna dreaptă.

— Excelent, spuse Reacher.

— Tu ce ai auzit?

— Încărcătorul alunecând în rezervor. E ceva ce ţine de evoluţie. Ca un prădător ce calcă pe o crenguţă.

— Deci până la urmă ai şi avantaje din faptul că eşti mai aproape de omul cavernelor decât noi ceilalţi.

— Sigur că ai şi avantaje.

Reacher privi în groapă.

— Cred că-l recunosc. Cred că i-am mai văzut undeva costumul. Dar nu-mi aduc aminte unde. Găsiţi nişte lopeţi, trebuie să-l acoperim cu pietriş.

Fură nevoiţi să facă mai multe drumuri până la

mormanul de pietriş, până când trăgătorul fu complet acoperit. Neagley găsi o ţeavă de apă şi trase de un furtun cu care spălă sângele de pe stradă, apoi, mergând cu spatele şterse şi urmele celorlalţi. Reacher puse la loc gardul. Ştia că nu mai rămăsese nimic care să atragă atenţia trecătorilor, pentru cel puţin câteva ore.

— Gata, zise el. Acum *chiar* ne luăm liber pentru restul serii.

Se scuturară de praf şi îşi reluară plimbarea spre strada principală.

Wright îi aştepta în holul hotelului. Pentru un tip din Las Vegas, nu se putea mândri cu o expresie de jucător de poker. Îi grăbi spre acelaşi colţ liniştit în care vorbiseră şi mai devreme.

— Azhari Mahmoud nu se află în niciun hotel din Las Vegas, spuse el. Nici Andrew MacBride, şi nici Anthony Matthews.

Reacher îşi plecă fruntea.

— Mulţumim pentru verificări, zise el.

— Am dat şi câteva telefoane de urgenţă, şi ştiţi ceva? N-aveţi deloc dreptate. Am făcut un audit rapid al rulajului. Nu plânge nimeni după şaizeci şi cinci de milioane de dolari. Nu se întâmplă, pur şi simplu. Am să vă trimit chitanţele pentru pastilele de Prozac pe care le-am înghiţit. Am luat o doză mai mare în seara asta.

Wright plecă. Găsiră un bar ceva mai încolo în holul hotelului şi-şi făcură cinste cu bere. Se aşezară pe scaunele libere din faţa a patru aparate de joc. Cel la care se aşezase Reacher simula la nesfârşit un jackpot însoţit de sirene.

Dixon spuse:

— Wright şi-a dat seama pe loc că ar trebui să fie o escrocherie la scară industrială. Şi-atunci de ce să nu ne închipuim că au găsit o metodă să mascheze rulajul real? Ar fi putut instala un fals program care face ca totul să pară în regulă, atât timp cât este nevoie.

Reacher întrebă:

— Şi când şi-ar da seama?

— Când îşi predau registrele de casă, la sfârşitul anului financiar.

— Şi cum ar fi aflat asta Sanchez şi Orozco?

— Or fi smuls informaţia de la vreun escroc mai mic.

— Cine ar trebui să fie implicat?

— Oameni-cheie. De exemplu, însuşi Wright.

O’Donnell spuse:

— Am vorbit cu el şi după o jumătate de oră cineva a încercat să ne împuşte în spate.

— Oare ar trebui să schimbăm hotelul? cugetă Dixon.

— N-are sens. Probabil că Wright are prieteni peste tot în oraş, spuse Reacher. Cred că e de-ajuns să vă încuiaţi uşile în seara asta.

Reacher îşi urmă propriul sfat când se întoarse în camera lui. Încuie uşa şi puse şi lanţul. Băgă Hardballer-ul în sertarul noptierei. Îşi puse hainele sub saltea, la presat, după care făcu un duş fierbinte. Apoi începu să se gândească la Karla Dixon. Era singură. Probabil că nu se bucura că e singură. Poate că s-ar fi bucurat de puţină companie, pentru siguranţă.

Îşi puse un prosop în jurul taliei şi se duse la telefon. Dar înainte să ajungă la el, cineva bătu la uşă. Schimbă direcţia, trase lanţul, descuie. Deschise uşa.

Karla Dixon. Costum negru, fără cămaşă.

— Pot să intru? întrebă ea.

— Tocmai voiam să te sun, răspunse Reacher.

— De ce?

— De singurătate.

— Tu?

— Eu cu siguranţă. Iar tu… speram că eşti singură.

— Deci pot să intru?

Reacher deschise uşa larg. În mai puţin de un minut, descoperi că nu doar cămaşa lipsea de sub costumul lui Dixon.

La o oră după micul dejun, erau înapoi pe strada principală, îndreptându-se spre barul cu şemineu. În lumina dimineţii, Vegas-ul părea mic şi aplatizat de soarele puternic de deşert. De data asta ştiau exact unde trebuie să ajungă şi găsiră o scurtătură. Barul nu se deschisese încă. Se aşezară pe marginea unui zid şi aşteptară.

Când ceasul din mintea lui Reacher arăta douăsprezece fără douăzeci, oamenii începură să sosească la lucru. Veneau unul câte unul pe străduţă. Reacher întrebă fiecare femeie dacă se numea Milena. Toate spuseră că nu. Apoi străduţa se goli din nou.

Ceasul din mintea lui Reacher continua să ticăie. Douăsprezece şi un minut. Neagley îşi verifică propriul ceas.

— Să-ncepem să ne îngrijorăm?

— Încă nu, zise Reacher, pentru că în spatele ei văzuse o fată despre care ştiu pur şi simplu că e Milena.

Era scundă, slăbuţă şi negricioasă, îmbrăcată în jeanşi şi un tricou scurt alb. Purta un cercel la ombilic, iar părul lung şi brunet îi încadra chipul frumos. Părea nefericită.

Când ajunse la doi metri de ei, Reacher se ridică şi spuse:

— Milena?

Acostată de un uriaş necunoscut, se opri îngrijorată, aruncând priviri rapide spre uşa barului.

Reacher adăugă:

— Suntem prieteni de-ai lui Jorge.

Îl privi, apoi îi privi pe ceilalţi şi din nou îşi întoarse ochii spre el. Părea că înţelege încet cu cine stă de vorbă.

— Sunteţi cei din armată, zise ea. Mi-a zis c-o să veniţi.

— Când?

— Tot timpul. A zis că dacă vreodată dă de necaz, sigur o să apăreţi.

— Şi iată că am apărut. Unde putem sta de vorbă?

— Stai să anunţ că întârzii azi.

Zâmbi timid şi intră în bar. Ieşi cu fruntea sus.

— Lăsaţi-mă să ghicesc, zise ea.

Se întoarse spre Neagley.

— Tu trebuie să fii Neagley.

Apoi se întoarse spre Dixon şi spuse:

— Ceea ce înseamnă că tu eşti Karla.

Se răsuci apoi spre Reacher şi O'Donnell:

— Voi sunteţi Reacher şi O'Donnell, corect? Uriaşul şi arătosul.

O'Donnell îi zâmbi. Reacher spuse:

— Voiam să discutăm despre Jorge.

Milena trase aer în piept şi înghiţi în sec.

— E mort, nu-i aşa?

— Probabil, răspunse Reacher. Ştim sigur că Manuel Orozco e mort.

Milena aproape că ţipă:

— Nu…

— Îmi pare rău, zise Reacher. Unde putem sta de vorbă?

— Ar trebui să mergem acasă la Jorge, răspunse Milena. Ar trebui să vedeţi ce-i acolo. Au distrus tot. Am încercat eu să strâng puţin. O luăm pe jos.

Merseră pe jos spre strada principală, toţi cinci. Milena, îi mai întrebă de două ori dacă Sanchez era mort. De fiecare dată răspunsul lui Reacher fu: „Probabil."

— Dar nu ştiţi sigur că e mort.

— Cadavrul lui încă nu a fost găsit.

— Dar al lui Orozco a fost găsit?

— Da. L-am văzut. Şi Franz e mort. Probabil că şi Swan.

— Dar de Jorge nu ştiţi sigur.

— Nu ştim sigur, dar probabil şi el e mort.

— Am înţeles.

Continua să meargă, continua să spere. Trecură pe lângă hotelurile de lux, după care văzură clădiri de locuinţe. Milena se opri sub o marchiză ce ducea spre intrarea într-o clădire.

— Aici e, spuse ea. Am cheie.

Portarul o salută la intrarea în hol. Îi conduse la lift. Urcară la etajul zece şi se opriră în faţa unei uşi. Milena descuie.

Apartamentul avea două dormitoare, o cameră de zi şi o bucătărie. Era decorat simplu, zugrăvit în alb. Era o locuinţă tipic bărbătească, lipsită de orice podoabă. Şi era un dezastru. Era la fel de devastată ca şi biroul lui Calvin Franz. Pereţii, podeaua şi tavanul erau din beton, dar mobila fusese distrusă în întregime. Cărţi şi hârtii fuseseră aruncate peste tot. Un televizor şi o combină stereo fuseseră complet zdrobite. CD-urile erau aruncate de-a valma. Bucătăria fusese aproape demolată. Milena nu reuşise decât să mai adune resturile în câteva grămezi. Mai mult de-atât n-avusese ce să facă. Reacher găsi găleata de gunoi în care Curtis Mauney spusese că fusese descoperit şerveţelul mototolit. Găleata fusese smulsă din suportul ei de sub chiuvetă şi aruncată în cameră.

— Seamănă mai degrabă cu un acces de furie decât cu o acţiune eficientă, zise el.

— Sunt de aceeaşi părere, spuse Neagley.

Reacher se îndreptă spre dormitorul principal. Patul era distrus. Salteaua era ruptă. Barele şifonierului erau smulse, rafturile sparte. Nu mai rămăsese nimic întreg în apartamentul lui Sanchez.

Reacher întrebă:

— Când l-ai văzut ultima oară pe Jorge?

— Am mâncat împreună aici în ultima lui noapte în Las Vegas, zise Milena. A comandat mâncare chinezească. Am fost doar noi doi.

— A scris ceva pe un şerveţel. Pentru că a primit un telefon?

Milena făcu semn că da.

— Cine l-a sunat?

— Calvin Franz, răspunse Milena

Fata părea foarte afectată, aşa că Reacher mătură cu

o mână cioburile de porţelan de pe blatul unui dulap. Ea se aşează pe dulap cu mâinile prinse sub genunchi.

Reacher spuse:

— Trebuie să aflăm la ce lucra Jorge. Trebuie să ştim ce anume a cauzat atâtea probleme. La ce se gândea?

— Afacerile nu prea mergeau. La asta se gândea. Cu ani în urmă au avut o mulţime de contracte. Dar toate companiile au început să-şi angajeze propriii oameni, de la un nivel încolo.

— Am întâlnit un tip la hotelul nostru care ne-a spus că Jorge încă avea de lucru.

Milena zâmbi.

— Jorge brava. La fel şi Manuel Orozco. Erau prea mândri ca să ceară favoruri.

— Ce vrei să spui? Erau chiar falimentari?

— Cât de curând. Şi-au mai pus muşchii la treabă, pe ici, pe colo. Mai scoteau câte un escroc din club şi-l dădeau afară din oraş.

— Ai văzut cumva ce şi-a notat Jorge pe şerveţel?

— Sigur. Eu am strâns masa atunci. A notat nişte numere.

— Ce însemnau numerele alea?

— Nu ştiu. Dar era foarte îngrijorat de numerele alea. L-a sunat imediat pe Manuel Orozco. Şi Orozco era îngrijorat.

— Dar cum a început toată chestia asta? Pentru cine lucrau?

Milena îl privi drept în ochi.

— Tu n-auzi ce-ţi spun? întrebă ea. Nu mai aveau niciun client.

— Cineva trebuie să fi venit la ei cu o problemă. Jorge nu ţi-a spus nimic?

— Nu. Într-o zi n-aveau nimic de făcut, a doua zi erau foarte ocupaţi. Nevasta lui Orozco ar putea şti mai multe.

Apartamentul distrus se cufundă în tăcere.

— Orozco era însurat?

Milena făcu semn că da.

— Au trei copii.

Reacher privi spre Neagley şi întrebă:

— Noi de ce nu am ştiut asta? I-am spus lui Mauney că ruda cea mai apropiată e soră-sa.

— Nu ştiu chiar totul, spuse Neagley.

Milena îi conduse la blocul lui Orozco. Semăna foarte mult cu cel al lui Sanchez. Acelaşi an de construcţie, acelaşi stil. Reacher întrebă:

— Cum o mai cheamă pe doamna Orozco?

— Tammy, răspunse Milena. Va trebui s-o trezim. Lucrează în ture de noapte la cazinou, dimineaţa duce copiii la autobuz, apoi se duce direct în pat.

Dar portarul fu cel care o trezi. O sună de la poartă pe telefonul interior. Aşteptară destul de mult, apoi portarul le pronunţă numele şi aşteptară din nou.

— Vă rog să urcaţi, le spuse, în cele din urmă.

Luară liftul până la etajul opt. O uşă era deschisă larg. Milena îi conduse înăuntru.

Tammy Orozco era doar o siluetă ghemuită pe o canapea. Îi ignoră complet pe Reacher, O'Donnell, Dixon şi pe Neagley. Se uită doar la Milena şi întrebă:

— Manuel e mort, nu-i aşa?

Milena se aşează lângă ea.

— Ei aşa zic. Îmi pare foarte rău.

Tammy întrebă:

— Şi Jorge?

— Încă nu ştim, îi răspunse Milena.

Cele două femei se îmbrăţişară şi plânseră împreună. Reacher ştiu că e cazul să aştepte. Apartamentul era ceva mai mare decât al lui Sanchez, dar era dezordonat şi destul de murdar, poate şi pentru că fusese devastat cu trei săptămâni în urmă. Reacher îşi dădu seama că Orozco avea copii mici, judecând după jucăriile şi hainele care erau aruncate peste tot. În cele din urmă, Tammy Orozco îşi ridică privirile:

— Cum s-a întâmplat?

Reacher nu spuse decât:

— Poliţia o să vă dea toate amănuntele.

— A suferit?

— A murit pe loc, spuse Reacher, aşa cum fusese instruit în urmă cu ani de zile.

Despre toţi cei ce mureau în misiune se spunea că muriseră pe loc, dacă nu existau dovezi că se întâmplase altfel. Iar în cazul lui Orozco chiar era adevărat, din punct de vedere tehnic. După ce fusese torturat, înfometat, lăsat să sufere de sete şi urcat în elicopter, după ce se zbătuse, zbierase şi căzuse în gol preţ de douăzeci şi trei de secunde. Murise pe loc.

— De ce s-a întâmplat asta? întrebă Tammy.

— Asta vrem şi noi să aflăm. Şi de aceea suntem aici.

— Dar aici nu aveţi ce răspunsuri să găsiţi.

— Trebuie să fie ceva, spuse Reacher. Cineva i-a căutat într-o problemă, la biroul lor sau la unul dintre cazinouri.

— Dar nu s-a întâmplat aşa ceva, spuse Tammy.

— Atunci au dat de problema asta ei singuri.

Se lăsă brusc tăcerea.

— Treaba asta n-a avut nimic de-a face cu Las Vegas-ul.

— Nu?

— Au fost sunaţi, li s-a cerut ajutorul din senin. Aşa a început. Unul dintre voi l-a sunat din California. Unul dintre preţioşii lui amici din armată.

Azhari Mahmoud aruncă paşaportul lui Andrew MacBride într-un container de gunoi şi deveni Anthony Matthews, în drum spre compania de închirieri de camioane. Avea un teanc de cărţi de credit valide şi un permis de conducere valabil pe acel nume.

Se hotărâse să închirieze un camion de capacitate medie. Funcţionarii îşi amintesc clienţii care închiriază lucruri foarte mari sau foarte mici. Şi un camion de capacitate medie îi era de-ajuns. Ştia că volumul se

calculează înmulţind înălţimea cu lungimea şi cu lăţimea, de aceea, şase sute cincizeci de cutii ar fi putut fi aranjate în cinci straturi, fiecare a câte o sută treizeci de cutii: treisprezece pe adâncime şi zece pe lăţime. O să le pună pe muchie. Vor încăpea. Încă avea în buzunar cele o sută de monede de douăzeci şi cinci de centi pe care le câştigase la aeroport.

Şi-au prezentat condoleanţele lui Tammy Orozco şi i-au lăsat şi numele lui Curtis Mauney înainte de a pleca. Apoi au condus-o pe Milena înapoi la bar. Soarele era sus pe cer. Fata trebuia să-şi câştige existenţa şi deja pierduse trei ore din acea zi.

— Tammy e furioasă, spuse Milena. Îmi cer scuze pentru ce a spus.

— Era de aşteptat, spuse Reacher.

— Ea dormea când au venit băieţii răi să caute prin casă. I-au tras una-n cap. Şi-a pierdut cunoştinţa pentru o săptămână întreagă. Nu-şi aminteşte nimic. Şi acum dă vina pe cel care a sunat pentru toate nenorocirile ei.

— E de înţeles, zise Reacher.

— Dar eu nu dau vina pe voi, zise Milena. Nu unul dintre voi a dat telefon.

Şi intră în bar fără să mai privească în urmă. Uşa se închise în spatele ei.

Reacher se aşeză pe zidul pe care o aşteptaseră dimineaţă.

— Îmi pare rău, oameni buni. A fost doar o pierdere de vreme, zise el. Ar trebui să preia Neagley comanda. Eu mi-am ieşit din mână.

— Mahmoud a venit aici, spuse Dixon. Nu în L.A.

— Probabil că a făcut doar o escală. Acum poate că e în L.A. E foarte prudent, oricine ar fi el. Lasă urme false.

— Aici am fost atacaţi, continuă Dixon. N-are nicio logică.

Reacher auzi o sirenă pe strada principală. O maşină de poliţie se apropia în viteză. Aruncă o privire spre zona

aflată în construcţie, punându-şi mâna la ochi şi privind cât de departe putea. Dacă vreun constructor ar fi venit la muncă şi ar fi descoperit ceva, un convoi întreg de maşini de poliţie ar fi dat fuga.

Aşteptă. Nu se mai auzea nicio sirenă. Fusese probabil doar o patrulă de poliţie rutieră. Mai făcu un pas, ca să-şi lărgească orizontul şi să se asigure. Văzu cu coada ochiului o pată albastră după colţul unei băcănii. O maşină, parcată în soare. De culoare albastru-închis.

Spuse:

— Ştiu unde l-am mai văzut pe tipul ăla.

Înconjurară Chryslerul, dar rămaseră la distanţă. Era un 300C, albastru-închis, cu numere de California, încuiat şi cu motorul rece. Reacher luă cheile şi apăsă pe butonul telecomenzii. Luminile se aprinseră scurt şi uşile se deblocară cu un zgomot uşor.

— Era în spate la Chateau Marmont, spuse el. Costumul tipului era de exact aceeaşi culoare ca şi caroseria maşinii. Am crezut că e un serviciu de închirieri care a găsit un nou mod de a atrage clienţii.

— Ştiau că o să fim aici, spuse O'Donnell. Aşa că l-au trimis pe ăsta să ne facă felul. Ne-a văzut pe trotuar, bănuiesc, probabil abia intrase în oraş. A avut noroc.

— Măcar de-ar avea toţi duşmanii noştri acelaşi noroc, spuse Reacher.

Deschise uşa şoferului, se urcă în maşină şi întinse o mână spre torpedou. În el nu erau decât un portofel şi un celular. În portofel, un teanc de bancnote. Peste şapte sute de dolari. Reacher îi luă pe toţi.

— Asta înseamnă că abia peste două săptămâni o să-mi caut ceva de lucru, zise el.

Se uită şi în buzunărelul special pentru carduri. Acolo erau un carnet de conducere emis de statul California, două carduri Visa, un Amex şi un Mastercard, toate pe numele de Saropian. Pe carnetul de conducere erau trecute o stradă şi un cod poştal din Los Angeles. Aruncă

portofelul pe scaunul din dreapta.

Telefonul era micuţ şi argintiu. Reacher i-l dădu lui Neagley, care intră rapid prin meniuri şi prin setări.

— Toate apelurile, atât cele date, cât şi cele primite, sunt către şi de la acelaşi număr. Un număr cu prefixul 310. E număr de Los Angeles.

— Un bătăuş care-şi suna şeful şi viceversa. Crezi că omul tău din Chicago poate să afle adresa şefului?

— Până la urmă o s-o găsească.

— Pune-l la treabă. Să identifice şi numerele de înmatriculare ale maşinii.

Neagley îşi folosi propriul telefon ca să sune la birou. Apoi îi dădu telefonul mortului înapoi lui Reacher. Se uită la lista de apeluri recente şi, când ajunse la ultimul număr apelat, apăsă pe butonul verde, îşi puse telefonul la ureche şi aşteptă. Nu avusese niciodată un mobil al lui, dar ştia cum se folosesc.

Cel sunat răspunse imediat. O voce rosti:

— Unde dracu’ ai fost până acum?

Era o voce groasă. Un bărbat, nu foarte tânăr. Şi nu unul slab. Dincolo de exasperarea şi de graba ce i se auzeau în voce, detectă un accent de pe Coasta de Vest şi o intonaţie de profesionist. Reacher ascultă cu atenţie, curios să audă zgomotele de fundal, dar nu se mai auzea nimic. Vocea spuse:

— Alo? Unde dracu’ eşti? Ce se întâmplă?

— Cine e la telefon, întrebă Reacher pe un ton firesc, de parcă avea tot dreptul să ştie.

Ca şi cum ar fi sunat din greşeală la acel număr.

Dar tipul nu muşcă momeala. Văzuse numărul de la care fusese sunat.

— Nu, cine eşti tu?

Reacher făcu o scurtă pauză.

— Omul tău a dat greş aseară. E mort şi îngropat. Acum venim după tine.

Se lăsă tăcerea. Apoi omul spuse:

— Reacher, tu eşti?

— Tu ştii cum mă cheamă. Nu-i cinstit să nu ştiu şi eu cu cine stau de vorbă.

— N-a zis nimeni că totul e cinstit în viaţă.

— Păi, bucură-te de câtă viaţă ţi-a mai rămas. Mai ai de trăit maximum două zile.

— Habar n-ai unde sunt.

— Uită-te pe fereastră.

Reacher auzi foşnetul unui sacou, scârţâitul rotilelor unse ale unui scaun. Era într-un birou.

— Habar n-ai unde sunt, spuse din nou vocea.

— O să ne vedem în curând. O să facem o plimbare cu elicopterul. Te-ai mai plimbat tu cu elicopterul, ştii cum e. Bănuiesc că prietenii mei n-au fost tocmai încântaţi. Dar tu o să mă rogi să te las să sari din el.

Reacher închise telefonul

— Deci, prima impresie? întrebă Neagley.

— E un director, spuse Reacher. Era singur într-un birou cu o fereastră şi cu uşa închisă. Şi nu părea prea alarmat că-i ştim numărul de telefon.

— Şi-acum, ce facem?

— Ne întoarcem în L.A. N-ar fi trebuit să plecăm de-acolo. Trebuie să vorbim cu fostul şef al lui Swan. Sun-o din nou pe Diana Bond. Ne trebuie o monedă de schimb.

Furară Chryslerul. Reacher îl conduse până la hotel şi aşteptă în parcare până îşi făcură ceilalţi valizele. Îi plăcea maşina. Era silenţioasă şi puternică. Era pătrăţoasă, colţuroasă şi subtilă ca un baros. Era genul lui de maşină.

Dixon ieşi prima din hotel, ţinându-se după un băiat ce-i ducea valiza. Apoi apărură Neagley şi O’Donnell împreună.

— Avem o informaţie despre numerele de înmatriculare, zise Neagley. Maşina aparţine unei firme-fantomă numite Walter, cu sediul la o căsuţă poştală din centrul L.A.-ului.

— Drăguţ, spuse Reacher. Walter, de la Walter

Chrysler. Pun pariu că numărul de telefon aparţine unei corporaţii numite Alexander, de la Graham Bell.

Dixon spuse că o să-l ia cu ea pe O'Donnell, în maşina închiriată de ea. Aşa că Reacher deschise portbagajul Chryslerului, iar Neagley îşi aruncă bagajul şi apoi se aşeză pe scaunul din dreapta.

— Unde ne cazăm?

— În altă parte, zise Reacher. Undeva unde n-o să le dea prin cap să caute. Hai să încercăm la Dunes, pe Sunset.

— Ce e acolo?

— E un motel. Genul meu de hotel.

— Cât de rele sunt condiţiile?

— E un motel bun. Are paturi şi uşile se pot încuia.

Reacher şi Neagley plecară primii. Traficul era aglomerat la ieşirea din oraş, dar apoi autostrada 15 fu destul de liberă şi Reacher îşi începu croaziera prin deşert. Neagley îşi petrecu primele treizeci de minute jucându-se cu telefoanele bazei militare aeriene din Edwards, până nu mai avu acoperire. Reacher se concentra la drum. Era un şofer bun, dar nu grozav. Învăţase să conducă în armată, dar nu se obosise niciodată să-şi ia un permis civil de conducere. Neagley terminase cu telefoanele şi zbârnâia de nerăbdare. Se tot uita la vitezometru.

— Ce-ar fi s-o conduci de parcă tocmai ai fi furat-o, zise ea. Că doar ai furat-o!

Aşa că el acceleră puţin. Începu să şi depăşească maşinile din faţa lui, depăşi chiar şi un camion de tonaj mediu ce-şi vedea de drum spre vest, pe banda din dreapta. Trecură prin Barstow şi apoi pe lângă restaurantul în care mâncaseră la venire. Apoi prin Victorville şi Lake Arrowhead. În faţă le apărură munţii. Treceau printr-o zonă în care telefonul lui Neagley avea reţea şi începu să sune. Era Diana Bond, gata să plece din Edwards, la primul semn.

— Zi-i să vină la Denny, pe Sunset, spuse Reacher.

Neagley aranja întâlnirea. Reacher apăsă pe ambreiaj şi începu să urce serpentinele de pe muntele San Antonio. În mai puţin de o oră, se cazau la motelul Dunes.

Dunes era genul de motel care le cerea turiştilor o garanţie pentru telecomandă. Reacher plăti cu banii pe care îi furase din portofel pentru toate cele patru camere, iar pentru asta i se ceru un act de identitate. Parcară maşinile într-un colţ mai ferit şi se regrupară în holul întunecos, încercând să fie cât mai puţin remarcaţi. Era genul de loc în care stătea Reacher de obicei.

Merseră puţin pe Sunset şi apoi intrară în holul luminat de neon de la Denny. O blondă înaltă îi aştepta la o masă. Era îmbrăcată complet în negru. Hainele ei erau croite după moda sobră de pe Coasta de Est, foarte nepotrivite într-un local ca Denny’s, de pe Coasta de Vest. Era subţire, atrăgătoare şi probabil că avea sub patruzeci de ani.

Părea iritată şi îngrijorată.

Neagley le-o prezentă tuturor.

— Ea este Diana Bond, din Washington, proaspăt sosită de la Baza militară aeriană din Edwards.

O conduseră prin restaurantul nu prea elegant până la o masă mai retrasă. Comandară cafea. Chelneriţa le aduse cinci căni şi un ibric plin din care le turnă cafeaua. Toţi luară câte o gură de cafea în tăcere. Apoi Diana Bond spuse:

— Aş fi putut să cer să fiţi arestaţi toţi.

— Chiar mă mir că nu ai făcut-o, zise Reacher.

— Un singur telefon la Agenţia de Informaţii a Ministerului Apărării ar fi fost destul. Dar încerc să fiu civilizată. V-aş sugera să nu mergeţi mai departe pe linia pe care aţi pornit. Fac apel la patriotismul vostru. E ceva ce ţine de securitatea naţională.

Reacher spuse:

— Noi ăştia patru avem împreună cam şaizeci de ani în uniformă. Tu câţi ani ai în uniformă?

— Nu port uniformă.

— Dar şeful tău?

— Nici şeful meu.

— Atunci cred că nu eşti în poziţia de a ne vorbi nouă despre patriotism şi securitate naţională, bine?

— De ce Dumnezeu vreţi să aflaţi informaţii despre Little Wing?

— Am avut un prieten care a lucrat pentru New Age. Încercăm să-i definitivăm necrologul.

— Îmi pare foarte rău. Dar, din nou, vă rog să nu mai faceţi presiuni pe tema asta.

— Nu se poate.

Diana Bond făcu o pauză lungă.

— Facem schimb, zise ea. Am să vă dau câteva detalii generale şi în schimb voi o să juraţi pe cei şaizeci de ani pe care i-aţi petrecut în uniformă că nu veţi da mai departe informaţiile astea.

— De-acord.

— Iar după ce vorbim acum, nu mă mai căutaţi niciodată.

— De-acord.

Încă o pauză lungă le spuse că Bond se lupta cu propria sa conştiinţă.

— Little Wing este un nou tip de torpilă, zise ea. Pentru flota de submarine din Pacific. E o armă care respectă convenţiile, cu excepţia faptului că are un sistem de ghidaj îmbunătăţit.

Reacher zâmbi.

— A fost o încercare bună, dar nu ţine. Nu te credem. New Age e o companie recent înfiinţată şi dacă ar fi lucrat pentru Forţele Navale şi-ar fi făcut sediul în San Diego ori Connecticut ori Newport News, Virginia. Cele mai apropiate locaţii de L.A. sunt baze aeriene, inclusiv Edwards, iar numele dispozitivului este Little Wing (Aripa mică), deci este un echipament care se mişcă prin aer.

Diana Bond ridică din umeri.

— Trebuia să încerc, zise ea.

— Mai încearcă o dată, zise Reacher.

Diana făcu din nou o pauză lungă.

— E o armă de infanterie. E pentru Armată, nu pentru Aviaţie. New Age are sediul în estul L.A.-ului pentru a fi cât mai aproape de Fort Irwin. Este o rachetă sol-aer, lansată de pe umăr. Generaţia următoare.

— Ce ştie să facă?

Diana Bond clătină din cap.

— Asta nu vă pot spune.

— Trebuie să ne spui sau îţi zboară şeful.

— Nu-i cinstit.

— În comparaţie cu ce?

— Tot ce pot să spun este că va revoluţiona domeniul.

— Ce face?

— Nu cred c-o să sunaţi la ziare. Ar fi trădare faţă de propria voastră ţară.

— Nu ne pune la încercare.

— Nu pot să cred.

— Obişnuieşte-te cu gândul. Sau şeful tău îşi va căuta de lucru mâine.

— Ziarele n-ar publica aşa ceva.

— Continuă să visezi.

Bond mai tăcu un minut.

— E complicat, spuse ea. Ştiţi dispozitivele Stinger? Actuala generaţie?

Reacher făcu semn că da.

— Le-am văzut la treabă. Toţi le-am văzut. Se ţin după amprenta termică a avioanelor cu reacţie.

— Dar îl urmăresc de dedesubt. Trebuie să ia înălţime şi să se şi poziţioneze în acelaşi timp. Ceea ce le face relativ lente şi greoaie. Pot fi detectate de radar. Şi sunt vulnerabile la măsurători, uneori urmăresc ţintele false lansate de avioane. Little Wing ignoră complet ţinta câtă vreme ia altitudine. Îşi face treaba la coborâre.

— Înţeleg, spuse Reacher.

Bond continuă:

— Urcă foarte rapid. Ajunge la douăzeci şi cinci de mii de metri, apoi încetineşte, se opreşte şi începe să coboare. Atunci pornesc echipamentele electronice şi începe să-şi vâneze ţinta. Are propulsoare şi, deoarece gravitaţia controlează căderea, poate fi incredibil de precisă.

— Se aruncă de sus asupra prăzii, ca un vultur.

Bond încuviinţă.

— La o viteză incredibilă. Mai mare decât viteza sunetului. Nu are cum să rateze şi nu poate fi oprită. De aceea e atât de sensibil subiectul ăsta. Cu Little Wing vom fi de neînvins. Avem la dispoziţie cam doi ani pentru a pune la punct capacităţile noastre sol-aer. Poate ceva mai mult de doi ani.

— Viteza va face ca măsurările să fie foarte dificile.

— Aproape imposibile, spuse Bond. Timpii de reacţie ai omului pot fi prea lenţi, aşa că orice echipament de apărare va trebui să fie automat. Probabil că va declanşa haosul. Liniile aeriene civile vor cere protecţie de teama unor acte teroriste, dar cerul de deasupra aeroporturilor civile e înţesat cu avioane. Ar trebui să renunţe la protecţie la decolare şi la aterizare, ceea ce le face complet vulnerabile exact când nu-şi permit să fie într-o poziţie uşor de atacat.

— Dar Little Wing nu funcţionează prea bine, spuse O’Donnell.

— Prototipurile funcţionau, spuse Bond. La prima testare, rezultatele au fost excelente. Dar când au început producţia, au început şi problemele.

— Cine avea probleme? Rachetele? Componentele electronice? Toate la un loc?

— Componentele electronice. Tehnologia rachetelor are deja peste patruzeci de ani. Rachetele sunt produse într-o fabrică din Denver. Nici măcar n-au început producţia de masă. Nu le merge linia de asamblare.

Reacher nu spuse nimic. Privi un moment pe fereastră,

apoi luă un teanc de şerveţele din suport şi le puse într-o grămadă ordonată. Ca să nu zboare, puse pe ele zaharniţa. Restaurantul era aproape gol. Mai erau doar doi clienţi, fiecare la propria lui masă, în celălalt capăt al încăperii.

— Deci şi cu Little Wing s-a întâmplat ca de obicei, spuse O'Donnell, încă un proiect măreţ al Pentagonului menit să toace bani şi cam atât.

Diana Bond spuse:

— Nu aşa trebuia să fie.

— Niciodată nu trebuie să fie aşa.

— Nu este chiar un total eşec. Unele rachete funcţionează. Până la urmă se va rezolva. Little Wing poate doborî chiar şi avionul prezidenţial fără prea mult efort.

— Păi, puneţi-l la treabă atunci. E mai simplu aşa decât toată povestea cu votatul.

— Citeşte *Patriot Act.* Ai putea fi arestat şi numai pentru că gândeşti aşa.

— Încă nu s-a construit închisoarea care să mă ţină pe mine.

Diana Bond plecă, iar Reacher îşi netezi teancul de şerveţele şi puse din nou zaharniţa peste ele. Rămase tăcut o vreme, privind pe fereastră. Apoi se întoarse brusc şi o întrebă pe Neagley:

— Ştii ce e ăsta?

— Zahăr, spuse ea.

— Nu, este un prespapier. Cine-şi ţine revolverul fără încărcător?

— Cineva care a fost antrenat să-l poarte aşa.

— De exemplu, un poliţist. Sau un fost poliţist. Probabil din Poliţia locală din L.A. Zgripţuroaica de la New Age ne-a minţit. Oamenii îşi iau notiţe, mâzgălesc. Nu există medii complet lipsite de hârtie.

O'Donnell spuse:

— Poate s-or mai fi schimbat lucrurile de când n-ai mai

fost tu angajat undeva.

— Ne-a spus că Swan îşi folosea piatra din Zidul Berlinului ca prespapier. E greu să foloseşti un prespapier la ceva într-un mediu complet lipsit de hârtie, nu-i aşa?

O'Donnell spuse:

— Poate că a fost doar o figură de stil. Prespapier, ornament pentru birou, care e diferenţa?

— Prima oară când am fost acolo a trebuit să aşteptăm puţin până să putem intra în parcare.

Neagley îl aprobă.

— Ieşea pe poartă un camion.

— Ce fel de camion? întrebă Reacher.

— Un camion de livrări sau de reparaţii de fotocopiatoare.

— Cam greu să foloseşti un copiator într-un mediu lipsit de hârtie. Dacă a minţit în privinţa asta, înseamnă că ne-a mai servit şi alte minciuni.

Nimeni nu spuse nimic.

Reacher continuă.

— Şeful securităţii de la New Age este un fost poliţist din Departamentul de Poliţie L.A. Pun pariu că şi agenţii lui de securitate sunt tot foşti poliţişti, îşi ţin pistoalele cu piedica trasă şi cu încărcătorul scos.

Nimeni nu mai spuse nimic.

— Sun-o pe Diana Bond şi zi-i să vină înapoi în momentul ăsta.

— Abia a plecat, zise Neagley.

— Poate să întoarcă. Zi-i că dacă nu se întoarce, o să dăm la ziare mai mult decât numele şefului ei.

Diana Bond era furioasă.

— Parcă făcusem o înţelegere, zise ea, stând în picioare lângă masă. Vorbesc cu voi o dată şi pe urmă mă lăsaţi în pace.

— Mai avem vreo şase întrebări şi pe urmă te lăsăm în pace, spuse Reacher. E important pentru noi.

— Duceţi-vă dracului. Pentru mine nu e important.

— Atunci de ce te-ai întors? Ai fi putut să-ţi vezi de drum. Ai fi putut să suni la Departamentul de Informaţii al Armatei. Dar n-ai sunat. Aşa că nu te mai preface. Ai să ne răspunzi la întrebări.

Se făcu linişte în cameră. Bond se aşeză la masă.

— Prima întrebare, spuse Reacher. New Age are vreun rival? Vreun competitor care se ocupă de aceleaşi tehnologii pe undeva?

Bond răspunse:

— Nu. Propunerea de la New Age a fost unicat.

— Bine, dar Guvernul chiar vrea ca Little Wing să funcţioneze câtă vreme nu are şi un sistem de apărare pus la punct? Dacă o rachetă de-asta e capturată şi reprodusă?

— N-am mai face nimic dacă am gândi aşa. N-ar mai fi existat un proiect Manhattan, nici avioane de vânătoare supersonice, nimic.

— Bine. Acum spune-ne mai multe despre linia de asamblare de la New Age.

— Asta e a treia întrebare?

— Da. Spune-mi exact ce este linia asta de asamblare.

— Rachetele sunt asamblate manual. Femeile stau la bandă şi folosesc lupe şi ciocane de lipit. Sunt asamblate cam douăsprezece bucăţi pe zi, şase zile pe săptămână.

— Când a început asamblarea?

— În urmă cu vreo şapte luni.

— Şi cum a mers?

— Asta este a cincea întrebare?

— Nu, este doar o completare.

— A mers foarte bine în primele trei luni. Şi-au îndeplinit planul.

— Şase zile pe săptămână, zici?

— Da. După asamblare, fiecare rachetă e testată. Din ce în ce mai multe dintre ele dădeau greş.

— Cine le testează?

— Au un director de control al calităţii, inginerul care a

inventat sistemul. În acest stadiu al proiectului, doar el ştie cum trebuie să funcţioneze.

— Ce se întâmplă cu cele care nu funcţionează?

— Sunt distruse. Acum chiar trebuie să plec.

— Ultima întrebare, spuse Reacher. Le-aţi tăiat fondurile?

— Ai înnebunit? Trebuie să facem rachetele astea să funcţioneze.

Diana Bond plecă pentru a doua oară şi O'Donnell spuse:

— E cazul să sărbătorim. Acum ştim ce s-a întâmplat.

— Chiar crezi? întrebă Reacher. Ia recapitulează şi judecă singur.

— Deci Swan îşi investiga propria companie. Verifica de ce rata de succes era în scădere după numai trei luni. Era îngrijorat ca nu cumva să fie implicaţi chiar cei din companie, aşa că i-a recrutat pe Franz, pe Sanchez şi pe Orozco. În cine altcineva ar fi putut avea încredere?

— Şi mai departe?

— Prima dată au analizat cifrele de producţie. Apoi au eliminat posibilitatea de sabotaj. New Age nu avea rivali, deci cine să saboteze? Şi-au dat seama că tipul cu controlul calităţii a declarat ca nefuncţionale şase sute cincizeci de rachete în perfectă stare şi că în registrele companiei acestea figurau ca fiind casate, dar de fapt el le vindea pe uşa din spate cu o sută de mii bucata lui Azhari Mahmoud, cunoscut şi sub alte nume.

— Şi?

— I-au luat pe cei de la New Age la întrebări prea devreme şi au fost omorâţi pentru asta. Compania a pregătit o poveste pe care v-a servit-o zgripţuroaica aia.

— Şi ce avem de sărbătorit?

— Ştim ce s-a întâmplat. De obicei, ăsta era un motiv de sărbătoare.

Reacher nu spuse nimic.

— E un adevărat succes, zise O'Donnell. Nu-i aşa? Şi

ştii ce? Eu cred că deja am stat de vorbă cu fostul şef al lui Swan. Am vorbit cu el la telefon. Cel ce ne-a răspuns la mobil era clar directorul de securitate de la New Age.

— Probabil.

— Şi atunci care e problema?

— Ai zis că vrei să te pişi pe mormântul înaintaşilor lor.

— Şi exact aşa o să fac.

— Ba n-ai s-o faci, zise Reacher. Şi nici eu şi nici altul dintre noi.

— Sunt chiar aici în oraş. Sunt ţinte sigure.

— Au vândut componente electronice pe uşa din spate. Asta are implicaţii. Cineva cumpără componentele aici, ia şi rachetele şi se apucă să le lanseze în Colorado. Cu asta o să ne confruntăm. Un tip pe nume Azhari Mahmoud are acum şase sute cincizeci de rachete sol-aer de ultimă generaţie şi putem doar să ne imaginăm ce vrea să facă cu ele. Trebuie să spunem cuiva chestia asta, oameni buni.

Nimeni nu zise nimic.

— Şi la mai puţin de un minut după ce aruncăm bomba asta, vom fi năpădiţi de agenţi federali. N-o să mai putem să trecem nici strada fără să cerem voie, darămite să-i mai şi căutăm pe tipii ăştia. Or să-şi cheme avocaţii şi or să întindă pelteaua pe zece ani, din recurs în recurs.

Nimeni nu scoase niciun sunet.

— Deci de-aia nu putem sărbători. S-au pus cu detectivii speciali şi noi nu putem să-i atingem nici c-un deget.

CAPITOLUL ZECE

Reacher nu închise un ochi în acea noapte. Stătu întins în pat, treaz, numărând orele. Avea ochii larg deschişi, iar creierul îi era invadat de imagini febrile. Calvin Franz vorbind, râzând, plin de avânt şi de milă. Jorge Sanchez, cu ochii mijiţi, cu doar o urmă de zâmbet, cu un dinte de aur. Tony Swan, scund, lat în umeri, sincer, decent. Manuel Orozco, cu tatuajul lui absurd şi eternele lui glume.

Toţi fuseseră prietenii lui. Prieteni nerăzbunaţi. Prieteni abandonaţi.

Şi ceilalţi îi apărură dinaintea ochilor. Angela Franz, frumos gătită, cu ochii măriţi de teamă. Băieţelul Charlie, dându-se în balansoarul lui de lemn. Milena, strecurându-se în barul întunecos. Tammy Orozco, pe canapeaua ei. Până şi cutia poştală a lui Swan îi reveni în minte, orbitoare în lumina din Santa Ana.

Reacher renunţă să mai încerce să adoarmă pe la cinci dimineaţa. Se îmbrăcă şi ieşi să se plimbe. O luă spre vest pe bulevardul Sunset şi bătu supărat din picioare preţ de vreun kilometru şi jumătate, sperând în van că va da peste cineva de care să se ia pe drum. Dar trotuarele erau pustii. Nimeni nu mergea pe jos în L.A., mai ales la ora cinci dimineaţa, nimeni n-ar fi îndrăznit să treacă pe lângă uriaşul vizibil furios.

Mai sus pe stradă văzu un teren gol, împrejmuit cu un gard de sârmă. În staţia de autobuz de pe străduţa din apropiere se înghesuiau câţiva zilieri, aşteptând să capete ceva de lucru: nişte omuleţi cu pielea închisă la culoare, cu feţe obosite şi nepăsătoare. Centrul comunitar din apropiere le oferise cafele gratuite. Reacher dădu o sută de dolari dintre cei furaţi pentru o cafea. Le spuse că e o donaţie.

Cafeaua era bună. O sorbi alene, sprijinit de gard. Sârma se lăsă sub greutatea lui şi se transformă într-un soi de trambulină. Rămase aşa, parcă plutind deasupra pământului, uşor cocoşat, cu gustul de cafea în gură şi o ceaţă apăsătoare pe creier. Apoi ceaţa se răspândi şi începu să se gândească.

La Neagley şi la misterioasa ei cunoştinţă de la Pentagon.

Mi-e dator, spusese ea. *Mai dator decât îţi poţi închipui.*

Până-şi termină cafeaua şi aruncă la coş paharul din care o sorbise, o rază de speranţă începu să-şi facă loc în mintea lui. Avea un plan. Şansele de succes erau de 50%. Mai bine decât la ruletă.

Pe la ora şase ajunse înapoi la motel. Nu reuşi să dea de ceilalţi. Din camerele lor nu se auzea niciun sunet. Aşa că ieşi din nou pe bulevard şi îi găsi pe toţi la Denny. Se aşeză pe locul liber şi comandă cafea, clătite, ouă-ochiuri, cârnaţi, şuncă şi pâine prăjită.

— Da’ ştiu că ţi-e foame, nu glumă, zise Dixon. Unde ai fost?

— M-am plimbat.

— N-ai dormit?

— Deloc.

Ceilalţi abia dacă se atingeau de mâncarea din farfurie. Păreau obosiţi şi lipsiţi de motivaţie. O’Donnell întrebă:

— Când aruncăm bomba?

Reacher spuse:

— Poate n-o aruncăm deloc.

Nimeni nu spuse nimic.

— Trebuie să stabilim câteva detalii, zise Reacher. Dacă Mahmoud are rachetele, chestia asta deja ne depăşeşte. Trebuie să înghiţim găluşca şi să mergem mai departe. Fie vrea să transforme întreg Orientul Mijlociu într-o zonă aeriană interzisă, fie va face astfel încât lumea să-şi amintească de Turnurile Gemene ca de o

chestiune minoră. Probabil va face mii de victime. Poate chiar zeci de mii. Cifrele astea ne depăşesc. De-acord?

Dixon şi Neagley încuviinţară, ferindu-şi privirile.

— Păi, nu putem decât să presupunem că are rachetele, spuse O'Donnell.

— Ba nu. Trebuie să presupunem fie că a luat mai întâi rachetele, fie componentele electronice. Din două, una. Trebuie să aibă atât rachetele, cât şi componentele electronice ca noi să putem deschide gura.

— Şi cum aflăm?

— Neagley îl sună pe omul ei din Pentagon. Îşi joacă asul din mânecă. El organizează un fel de control în Colorado. Dacă lipseşte ceva de acolo, atunci am ieşit din joc. Dar dacă nu lipseşte nimic, atunci ne băgăm.

Neagley se uită la ceas. Şase şi ceva în Vest însemna nouă şi ceva în Est. Îşi scoase mobilul şi formă.

Amicul lui Neagley nu era tâmpit. Insistase să o sune el înapoi şi era destul de inteligent să-şi dea seama că toate telefoanele publice, pe o rază de un kilometru şi jumătate în jurul Pentagonului, erau supravegheate permanent. Aşa că fură nevoiţi să aştepte mai bine de o oră până când acesta traversă oraşul şi o sună de la un telefon instalat pe peretele unei crâşme de pe New York Avenue. Atunci începu distracţia.

Neagley îi spuse ce voia. El îi oferi toate argumentele posibile pentru care aşa ceva era imposibil. Ea-i aminti de toate favorurile pe care i le făcuse, unul mai însemnat decât celălalt. Lui Reacher i se făcu milă de amărâtul din New York. Neagley sugeră ca o echipă de la Corpul de control al armatei să apară fără să-şi anunţe venirea şi să compare registrele cu inventarul. El îi ceru o săptămână. Neagley îi dădu patru ore. Patru ore mai târziu, Neagley avea veşti.

Vestea era că New Age nu avea niciun fel de fabrică în Colorado, ci doar un birou, iar rachetele lor erau produse de un fabricant de echipamente aerospaţiale din Denver.

Un ofiţer din Corpul de control îi numărase fabricantului rachetele şi toate erau la locul lor. Cu excepţia a şase sute cincizeci de bucăţi pe care în acel moment le ţinea într-un depozit securizat, în aşteptarea camionului care avea să le ducă la o unitate din Nevada, unde trebuiau să fie distruse.

— Se pare că ăştia aruncă la gunoi tot ce a ieşit după prima serie, însemnată cu Mark One, spuse Neagley. Pe cele produse în prezent e scris Mark Two. Pe cele din a doua serie au pus o mică săgeată fluorescentă, ca să fie mai uşor de încărcat pe întuneric.

— Asta e singura diferenţă între cele două serii? întrebă O'Donnell.

— Da. E o escrocherie. Dar e un fel de a face ca hârtiile să pară în regulă când oamenii lui Mahmoud le vor scoate pe poarta fabricii.

Reacher încuviinţă. Ştia că Pentagonul se descotoroseşte de lucruri şi pentru mai puţin de atât.

— Cum se montează pe rachetă componentele electronice?

— Nu se montează pe rachetă, ci în interior, spuse Neagley. Are o mică trapă într-o parte. Pe urmă trebuie testate şi calibrate. Pe câmpul de încercare e nevoie de un specialist. Trebuie să presupunem că Mahmoud are pe cineva.

— Putem anula ordinul de transport?

— Nu fără a spune ce ştim.

— Îl mai ai cu ceva la mână pe omul tău?

— Ar mai fi ceva.

— Zi-i să pună pe cineva să te anunţe în secunda în care rachetele ies pe poartă.

În acel moment, totul se transformă într-o cursă contra cronometru. Când uşa depozitului din Colorado se va deschide, o altfel de uşă va fi trântită în L.A. Dar mai rămâneau multe de descoperit. Inclusiv locaţia exactă. Cu siguranţă, cubul de sticlă al companiei New Age nu era important. La New Age nu erau elicoptere.

Trebuia să afle cine ştiuse despre cele întâmplate şi cine fusese la bordul elicopterului.

— Îi vreau pe toţi, zise el.

— Şi pe zgripţuroaica aia? întrebă Neagley.

— Pe ea, prima. M-a minţit.

Aveau nevoie de echipament, de haine, de mijloace de comunicare şi de mijloace de transport alternative. Şi de bani. Mulţi bani.

Azhari Mahmoud avea destul timp pentru o masă tihnită. Mâncă într-o cafenea retrasă din Laguna Beach. Locuia într-o casă închiriată din centrul oraşului, la doi paşi. Din cauza noilor construcţii, oamenii se mutau de colo-colo. Nu era ceva neobişnuit să vezi camioane parcate lângă trotuar peste noapte.

Omul lui de legătură de la New Age insistase asupra faptului că Little Wing nu trebuia să fie utilizat pe teritoriul Statelor Unite. Acceptase condiţia fără comentarii. Îi spusese că intenţiona să folosească arma în Kaşmir, la graniţă, împotriva Aviaţiei Militare Indiene. Desigur, minţise. De aceea era acum nevoit să suporte neplăcerile legate de containerul pentru transport din port. Dar sudul Californiei era plin de zilieri. Le-ar lua mai puţin de treizeci de minute să încarce un camion întreg.

Reacher o duse pe Neagley la o bancă din Beverly Hills cu Chryslerul capturat în Las Vegas. Cincisprezece minute mai târziu, ea ieşi cu cincizeci de mii de dolari într-o pungă de hârtie maro. Nouăzeci de minute mai târziu, aveau haine şi telefoane. Telefoanele erau cu cartelă, dotate cu cască şi încărcător. Cumpăraseră cămăşi şi pantaloni din pânză gri, impermeabile negre, mănuşi, fesuri şi bocanci. Luaseră şi patru lanterne Maglite.

Se schimbară la motel şi mai petrecură zece minute pe hol, băgând în agenda mobilelor numărul celorlalţi şi încercând să-şi dea seama cum pot vorbi în conferinţă.

Apoi, echipaţi şi gata de acţiune, o luară spre nord-vest pe bulevardul Van Nuys şi colindară târgurile de maşini la mâna a doua până găsiră două Honda Civic folosite şi două Honda Prelude destul de îndoite. Două argintii şi două albe. Nimeni nu s-ar uita de două ori la ele.

Îşi dădură întâlnire la telefon şi merseră să ia cina în Pasadena. Găsiră un restaurant în care se serveau hamburgeri şi se aşezară la o masă cu patru locuri, câte doi pe banchetă, umăr la umăr în hainele lor gri. Era ca şi cum ar fi fost îmbrăcaţi în uniformă. Nimeni nu recunoştea asta, dar Reacher ştia că se simt bine. Atenţi, plini de energie, gata să înfrunte obstacolele. Povestiră despre vremurile de demult. Escapade, scandaluri, farse. Vechea echipă se adunase din nou. Era un fel de a spune.

A doua zi dimineaţă, O'Donnell şi Neagley se postară la pândă lângă sediul companiei New Age. Reacher şi Dixon aveau sarcina să cumpere arme. Pistoalele Hardballer şi Daewoo pe care le aveau deja nu erau suficiente. Se gândiră la soluţii în timpul micului dejun şi eliminară ideea de a le cumpăra în mod legal. Nu ştiau exact care erau procedurile în California, dar presupuneau că o să li se ceară un act de identitate şi un permis de portarmă şi probabil ar fi trebuit să mai aştepte o vreme până să le poată folosi. Aşa că Dixon propuse să meargă cu maşina în sud, în Orange County, unde erau republicanii la putere, şi să colinde câteva case de amanet. Reacher avea să se folosească de banii de la Neagley şi să invoce al doilea amendament la Constituţie pentru a ocoli regulile ceva mai relaxate pentru procurarea armelor în acea zonă.

Plecară spre Orange County imediat după micul dejun, la bordul uneia dintre Hondele Prelude, cu Reacher la volan. Dixon îl întrebă:

— Ce faci după ce terminăm cu treaba asta?

— Depinde, dacă scap cu viaţă.

— Crezi că n-o să scapi?

— Nu mai suntem ce-am fost. Ceilalţi cu siguranţă nu mai sunt ce-au fost.

— Eu cred că o să ne descurcăm.

— Sper.

— Ai chef să treci prin New York mai încolo?

— Mi-ar plăcea.

— Dar?

— Nu fac planuri, Karla.

— De ce nu? Toată lumea face planuri.

— Ştiu. Toţi cei ca Franz. Şi Sanchez şi Orozco. Şi Tony Swan. Tony plănuia să-i dea zilnic aspirină câinelui său în următoarele cincizeci şi patru de săptămâni şi jumătate.

La cincizeci de kilometri spre nord-vest, Azhari Mahmoud stătea la soare, uşor transpirat, privind cum îi este descărcat containerul. Cutiile erau mult mai mici decât îşi imaginase el. Dar presupunea că erorile de acest tip sunt inevitabile. Echipamentele electronice erau cam de mărimea unui pachet de ţigări. Fusese o prostie să le înregistreze drept componente ale unor sisteme de sunet pentru televizor. Poate că ar fi putut fi confundate cu nişte aparate DVD portabile. Tipul de DVD pe care oamenii îl iau cu ei în avioane.

Avioane... Zâmbi în sinea lui.

Şapte pistoale Glock. Unul semiautomat şi şase dintre cele ce trag foc cu foc. Aparent starea lor fizică varia de la „bun“ la „ca nou“. Erau luate dintr-un magazin tipic pentru Reacher, din zona cea mai ieftină a oraşului. Scosese aproape toţi banii lui Neagley din buzunar şi pusese bancnotele pe tejghea una câte una. Avuseseră de ales dintre treisprezece pistoale foarte bune, selectate dintr-un stoc de aproape trei sute. Patru şi ceva la sută.

Se opriseră la un magazin de arme şi cumpăraseră muniţie, apoi o luaseră înapoi spre Nord. Traficul era aglomerat. Când erau prin dreptul oraşului Anaheim, îi

sună O’Donnell din East L.A.

— Aici nu se întâmplă nimic, spuse el.

— Nimic?

— Nu mişcă nimeni. N-ar fi trebuit să dai telefonul ăla în Las Vegas. A fost o greşeală. I-ai băgat în sperieţi. Acum s-au baricadat. Suntem aici de la cinci dimineaţa şi n-a intrat nimeni pe poartă.

— Nici măcar zgripţuroaica?

— Nici.

— Speram să ne putem lua după cineva până la fabrică.

— N-o să se întâmple.

— Bine, de-ajuns, spuse Reacher. Întoarceţi-vă la bază. Cine ajunge ultimul plăteşte masa.

Reacher nu era un şofer rapid. Celelalte două Honde erau deja în parcare când ajunseră el şi Dixon. O luară pe jos până la Denny. Primul pe care-l văzură în restaurant fu Curtis Mauney, stând la o masă rotundă cu Neagley şi O’Donnell. Reacher se aşeză lângă Dixon. Pentru un moment se lăsă o tăcere apăsătoare, până când Mauney spuse:

— Ne întâlnim din nou.

Avea un ton blând. Aproape şoptit. Plin de simpatie.

Reacher întrebă:

— Sanchez sau Swan?

Mauney nu răspunse nimic.

Reacher se enervă:

— Doar nu amândoi?

— O să ajungem şi la asta. Mai întâi spune-mi de ce vă ascundeţi?

— Cine-a zis că ne ascundem?

— V-aţi cazat într-o văgăună din West Hollywood sub nume false. V-a turnat recepţionerul. Ca grup sunteţi foarte uşor de recunoscut, fizic. Nu a fost greu să vă găsim. Şi a fost uşor de dedus şi că veţi veni aici să luaţi masa.

Reacher întrebă:

— Jorge Sanchez sau Tony Swan?

Mauney răspunse:

— Tony Swan.

— Unde?

— Tot prin zona aia.

— Când?

— De curând.

— N-aveţi dubii în ce priveşte identitatea lui?

— Avea mâinile legate la spate. I-am putut lua amprentele. Avea şi portofelul în buzunar. Îmi pare rău.

Chelneriţa veni la masă, sesiză atmosfera apăsătoare şi plecă.

Mauney întrebă:

— Deci la ce vă folosesc numele false?

— Ne-ai adus aici pe post de momeală. Oricine ar fi cei care ne vânează, nu vrem să le uşurăm viaţa.

— Încă nu ştiţi cine e pe urmele voastre?

— Tu ştii?

— Nu lucraţi pe cont propriu, da?

— Suntem pe bulevardul Sunset. E teritoriul Poliţiei locale din L.A. Vorbeşti în numele lor?

— E doar un sfat prietenesc, spuse Mauney. Andrew MacBride a dispărut în Las Vegas. Dar Anthony Matthews a închiriat un camion.

— E ultimul nume de pe lista lui Orozco.

Mauney încuviinţă.

— Ne apropiem de sfârşitul meciului.

— Unde l-a dus?

— N-am idee.

Mauney puse pe masă patru cărţi de vizită. Pe ele era tipărit numele lui şi două numere de telefon.

— Sunaţi-mă. E posibil să aveţi nevoie de ajutor. Tony Swan părea un tip dur. Sau ce a mai rămas din el.

Mauney plecă şi chelneriţa veni din nou. Reacher era convins că niciunul dintre ei nu mai avea chef de mâncare, dar totuşi comandară. Swan ar fi fost de acord. Swan mânca oriunde, oricând. La autopsii, la exhumări,

la locul crimei.

Nimeni nu scoase niciun cuvânt. Soarele strălucea dincolo de fereastră. Reacher mâncă mecanic, fără să aibă habar ce are în farfurie.

— Credeţi că ar trebui să ne mutăm? întrebă Dixon.

— Nu-mi place faptul că recepţionerul ne-a turnat, zise O'Donnell. Ar trebui să-i furăm telecomenzile alea de rahat.

— N-avem de ce să ne mutăm, spuse Reacher. Mauney nu reprezintă un pericol. Şi vreau să fiu informat când îl găsesc pe Sanchez.

— Şi-atunci ce facem? întrebă Dixon.

— Ne odihnim. O să ieşim din nou la lăsarea întunericului. Le facem o vizită celor de la New Age. E momentul să ne implicăm în joc.

Lăsă zece dolari bacşiş, achită nota la casă. Apoi se îndreptară spre motelul Dunes.

Reacher luă Glock-urile din maşină şi se adunară în camera lui să le verifice. Dixon îşi alese Glock-ul automat şi se declară mulţumită. O'Donnell luă trei dintre cele mai bune Glock-uri foc cu foc şi le montă rezervoarele de la revolverele în stare mai puţin bună.

Reacher întrebă:

— Ce fel de forţe de pază credeţi că au?

— Încuietori de ultimă generaţie, spuse Neagley. Alarmă la poartă. Bănuiesc că uşa de la intrare are un senzor de proximitate activ pe timpul nopţii. Încă o alarmă. Senzori de mişcare peste tot în clădire. Poate există alarme şi la uşile birourilor, toate legate la sediul poliţiei pe linia telefonică.

— Cât timp o să avem după ce spargem poarta?

— Două minute, spuse Neagley. Intr-o astfel de situaţie, regula celor două minute este singura pe care ne putem baza.

— Bine, spuse Reacher. Plecăm la unu noaptea. Cina va fi la şase. Mergeţi şi vă odihniţi.

Ceilalţi se îndreptară spre uşă. Reacher ieşi cu ei, cu

cheile Chryslerului în mână. Neagley îl privi întrebătoare.

— Nu mai avem nevoie de el, spuse. O să-l returnez. Dar mai întâi trebuie să-l duc la spălat. Să încercăm să fim civilizaţi.

Nu mai aveau chef să meargă la Denny pentru cină. Comandară pizza de la Domino şi o mâncară în holul ponosit. Apoi Reacher merse în camera lui, se spălă pe dinţi şi făcu un duş fierbinte. Se întinse pe pat şi adormi. Ceasul din mintea lui îl trezi la treizeci de minute după miezul nopţii. Pantalonii gri, cămaşa gri, impermeabilul negru cu fermoarul tras până sus. Bocancii cu şireturile legate strâns. Mânuşile pe degete. Cheile de la Chrysler, încărcătorul de rezervă pentru Glock, lanterna. Nimic altceva.

Ieşi în parcare. Ceilalţi erau deja acolo. Un trio ce se ţinea deoparte de petele de lumină.

— Bun, spuse el.

Se întoarse spre O'Donnell şi Neagley.

— Voi mergeţi cu Hondele voastre.

Se întoarse spre Dixon.

— Karla, tu mergi cu maşina mea. O parchezi în apropiere, cu faţa spre vest şi laşi cheile în maşină pentru mine. Pe urmă te întorci cu Dave.

Dixon întrebă:

— Chiar ai de gând să laşi Chryslerul acolo?

— Nu avem nevoie de ea.

— E plină de amprentele noastre, de fire de păr şi de scame.

— Nu mai e. Nişte tipi de la o spălătorie din Van Nuys s-au asigurat că n-a mai rămas nicio urmă. A fost spălată de două ori, pe exterior şi prin interior. Acum să mergem.

Bătură palma, aşa cum fac jucătorii de fotbal, şi apoi dispărură către maşinile lor. Reacher se urcă în Chrysler şi porni motorul. Auzi cele două Honda pornind, se îndreptă spre ieşirea din parcare şi o luă spre est, pe Sunset. Îi văzu pe ceilalţi în oglindă, urmându-l pe

străzile aproape pustii.

Marele oraş deveni foarte tăcut după ce trecură de Parcul MacArthur şi intrară pe autostrada 110. Trecură pe lângă Stadionul Dodger, uriaş, întunecat şi gol. O luară pe străduţele întortocheate ce-i duceau spre est, dar Reacher era sigur că ştia pe unde s-o ia şi chiar se descurcă foarte bine.

Îi conduse pe ceilalţi printr-un pasaj uriaş între două străzi. Cubul de sticlă al companiei New Age părea întunecat şi părăsit. Arbuştii ornamentali din parcare erau luminaţi de şiruri de beculeţe. Lumina se reflecta în oglinzile de pe zidul clădirii, iar sârma ghimpată de pe gard se vedea gri-închis în întuneric. Reacher încetini lângă poarta închisă, îşi lăsă geamul şi scoase mâna înmănuşată pe fereastră. Le făcu semn să întoarcă. Îi duse la trei străzi mai încolo şi le arătă unde voia să lase maşinile. Opriră motoarele şi ieşiră din maşini. O'Donnell se duse înapoi la poartă, iar când se întoarse le spuse:

— Are un lacăt uriaş.

Reacher spuse:

— Cu cât sunt mai mari, cu atât sunt mai proaste.

— Ne furişăm?

— Nu tocmai, le spuse Reacher. Aşteptaţi-mă la poartă.

O luară înainte pe jos. Reacher băgă Chryslerul în viteză şi îi urmă încet. Poarta de la New Age era dispusă într-un zid curbat, care crea un refugiu, astfel încât maşinile ce veneau la sediu să poată ieşi de pe carosabil şi să aştepte. Reacher se poziţionă perpendicular pe poartă şi duse Chryslerul până la aproximativ un centimetru de ea. Apoi dădu maşina în spate, ţinând volanul drept, până când simţi că atinge bordura cu cauciucurile din spate. Apăsă frâna până la fund, schimbă într-a-ntâia şi deschise toate cele patru ferestre.

— Porniţi cronometrul, spuse el. Două minute.

Apăsă pe ambreiaj până când motorul fu turat la maximum şi întreaga maşină începu să vibreze. Apoi

ridică piciorul de pe frână. Maşina ţâşni drept înainte doisprezece metri, cu roţile din spate fumegând şi scrâşnind, şi se izbi cu botul de poartă. Lacătul se rupse pe loc şi poarta zbură exact în acelaşi moment în care se deschideau airbagurile în Chrysler. Reacher conducea cu o singură mână, apărându-şi cu cealaltă faţa. Pentru că deschisese geamurile înainte de impact, rămase cu timpanele intacte. Pe peretele clădirii, becul unei alarme arunca raze albăstrui intermitente.

Îşi ţinu piciorul pe acceleraţie. Maşina împrăştie pietrişul prin toată parcarea. Îndreptă volanul şi se avântă spre uşile de la intrarea principală.

Avea aproape optzeci la oră când atinse treapta inferioară cu roţile din faţă şi maşina se ridică în aer la treizeci de centimetri de sol, zburând drept prin uşile de sticlă. Geamurile se sparseră şi cadrul uşilor fu smuls din zid. Maşina ateriză pe pardoseală şi alunecă înainte, demolând în trecere biroul de primire, după care rămase îngropată în moloz şi resturi până la parbriz.

Reacher îşi scoase centura de siguranţă, forţă uşa şi se strecură afară pe pardoseala holului. În jurul lui, luminile albe ale unor alarme clipeau înnebunite. Suna o sirenă asurzitoare. Se ridică în picioare şi-i văzu pe ceilalţi făcându-şi loc să intre. Dixon se îndrepta direct spre capătul holului, iar O’Donnell şi Neagley se duceau spre coridor. Din lanternele lor aprinse, conuri de lumină străpungeau norii de praf alb. Îşi scoase şi el lanterna şi se luă după ei.

Au trecut douăzeci şi una de secunde, îşi spuse.

Erau două lifturi la jumătatea coridorului, dar el împinse o uşă laterală şi o luă pe scări, urcând câte două trepte deodată. Sunetul sirenei era insuportabil în casa scărilor. Ieşi pe coridor. Luminile stroboscopice ale alarmelor făceau ca holul să semene cu un fel de discotecă de iad. Pe hol, un şir lung de uşi de arţar. Birouri. Pe fiecare uşă era câte o plăcuţă cu numele celui ce lucra în acel birou. Neagley se ocupa de uşa lui

Margaret Berenson. Dar uşa nu ceda. Îşi scoase Glock-ul, trase trei gloanţe în broască şi mai trase un şut în uşă. Uşa se deschise larg. Intră în birou.

Reacher trecu mai departe.

Au trecut cincizeci şi două de secunde, gândi el.

Trecu pe lângă o uşă pe care scria Allen Lamaison. Puţin mai încolo văzu uşa lui Anthony Swan. Se lipi de zidul opus şi trase un şut puternic chiar deasupra încuietorii. Arţarul se făcu aşchii şi după încă o lovitură scurtă cu muchia mâinii înmănuşate, uşa cedă. *Au trecut şaizeci şi trei de secunde.*

Încremeni pe loc şi mătură biroul prietenului său mort cu lanterna. Era ca şi cum Swan tocmai ieşise în pauza de prânz. O haină atârna în cuier. Avea un fişet, telefoane. Şi un computer pe birou. Şi creioane, şi pixuri. Şi un prespapier pus peste un teanc de hârtii.

O bucată de beton sovietic, de mărimea unui pumn, gri, cu urme de graffiti roşii-albastre. Reacher o luă şi-o puse în buzunar. Rulă foile de hârtie şi le băgă în celălalt buzunar.

Au trecut optzeci şi nouă de secunde, îşi zise. *Mai avem treizeci şi una.*

Se apropie de fereastră. O văzu pe Karla Dixon îndepărtându-se în beznă, aproape de ieşirea din parcare. Pantalonii şi haina ei erau acoperite de var. Avea în mână un teanc de hârtii şi un caiet mecanic alb. Era scăldată în lumini albastre, stroboscopice, pulsând ritmic.

Au mai rămas douăzeci de secunde.

Îl văzu pe O'Donnell alergând de parcă ar fi încercat să scape dintr-un incendiu, cu paşi mari, ţinând şi el ceva strâns la piept. Şi apoi Neagley, alergând, cu părul ei negru şi lung fluturându-i în urmă, cu un teanc mare de dosare.

Mai sunt nouăsprezece secunde.

Traversă biroul şi atinse uşor haina de la cuier, pe umăr, ca şi cum încă ar fi purtat-o Swan. Apoi trecu în

spatele biroului şi se aşează pe scaun.

Mai sunt douăsprezece secunde.

Privi luminile ce se roteau disperate pe hol şi ştiu că ar fi putut să aştepte pur şi simplu. Mai devreme sau mai târziu, cei ce i-au ucis prietenii aveau să apară. Putea să stea chiar acolo unde se afla şi să-i omoare.

Cinci secunde.

Numai că nu avea cum. N-avea cum să fie sigur că îi atacă pe cei cu adevărat vinovaţi, înainte să-i vină de hac gazele lacrimogene şi forţele de întărire.

A mai rămas o secundă.

Ţâşni de pe scaun şi o luă la goană la stânga pe coridor, drept spre casa scărilor. Ajunse la etajul unu cu vreo zece secunde în plus faţă de plan, se strecură pe lângă Chrysler şi ieşi în parcare în numai cincisprezece secunde. După patruzeci de secunde era deja în stradă, alergând spre Honda Prelude parcată la vreo sută de metri mai încolo. Se aruncă în maşină în mai puţin de douăzeci de secunde. Trânti uşa şi văzu luminile unor faruri apropiindu-se cu viteză din depărtare.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Trei maşini se apropiau în viteză. Frânară brusc chiar în faţa porţii distruse, cu motoarele încă mergând şi girofarurile rotindu-se. Erau Chryslere 300C nou-nouţe, albastru-închis, aproape identice cu cel deja parcat în holul companiei New Age.

Cinci oameni ieşiră din maşini. Reacher era orbit de faruri, deci nu reuşi să-şi dea prea bine seama de trăsăturile celor cinci. Dar tipul cel mai slab, îmbrăcat într-un trenci de ploaie, părea să fie şeful. Le făcea semne celorlalţi să se îndepărteze de poarta distrusă, ca şi cum ar mai fi fost vreun pericol. *E un fost poliţist,* se gândi Reacher. *Nu vrea să contamineze locul faptei.*

Cei cinci se regrupară în spatele maşinilor. Opriră motoarele şi stinseră farurile. Locul se cufundă în întuneric.

Tocmai şi-au dat seama că e o ambuscadă, îşi zise Reacher. Îi privi până când ochii i se reobişnuiră cu întunericul, apoi scoase mobilul capturat în Vegas şi căută prin meniuri ultimul număr apelat. Apăsă pe butonul de formare.

Niciunul dintre cei cinci nu reacţionă. Reacher auzi telefonul sunându-i în cască până când răspunse o căsuţă vocală. Închise, sună din nou şi nimeni nu mişcă niciun deget. Era de neconceput ca un director de securitate să răspundă la o alarmă şi să nu aibă telefonul deschis. Ceea ce însemna că tipul în haină de ploaie era în cel mai bun caz numărul trei în serviciu, aspirantul la poziţia lui Swan. Şi chiar se purta ca un tip de pe locul trei. Era încet şi ponderat.

Civili, îşi spuse Reacher. Aşteptă. În cele din urmă, tipul în haină de ploaie îi trimise pe toţi înapoi în maşină şi intrară în parcare cu viteză mare. Reacher îşi porni

Honda şi o luă spre vest.

Se regrupară în camera lui O'Donnell la trei dimineaţa fix. Hârtiile capturate erau întinse pe pat în trei grămezi ordonate. Reacher derulă foile din biroul lui Swan şi le puse în rând cu celelalte. Nu conţineau mai nimic interesant. Erau doar note privind cererile de plată pentru orele suplimentare.

Nici ce adusese O'Donnell nu era foarte interesant, dar explica în bună măsură de ce nivelul de securitate al cubului de sticlă era atât de scăzut: nu prea aveai ce fura de-acolo. Se derulau proiecte minore de design de componente, dar spaţiul era folosit în special pentru birourile celor din conducere.

Deci era cu atât mai important să găsească fabrica.

Şi abia aici erau utile hârtiile lui Dixon. Scormonise pe sub biroul de primire, pe sub Chryslerul avariat şi găsise aur curat. Printre rămăşiţele unui sertar găsise agenda de telefoane interne a companiei New Age, un teanc mare de foi prinse într-un caiet mecanic cu trei inele, toate purtând logo-ul companiei. Chiar pe prima pagină era o diagramă cu departamentele companiei şi ierarhia angajaţilor. Serviciul de pază şi ordine era condus de Allen Lamaison. Adjunctul său fusese Tony Swan. Sub numele lui Swan erau trasate două linii ce duceau spre subalternii săi, iar de la aceştia se desfăşurau ca un evantai alte cinci nume, printre care şi cel al lui Saropian, care era la fel de mort ca şi Tony Swan, ba şi îngropat în fundaţia unui hotel din Las Vegas. Echipa era formată din nouă oameni, dintre care doi muriseră şi şapte supravieţuiseră.

— Dă la ultima pagină, zise Dixon.

Ultimul capitol al agendei de telefon avea numere de cont pentru companiile de poştă rapidă Fedex, UPS şi DHL. Plus adresele poştale şi numerele de telefon ale cubului de sticlă din East L.A. Şi numărul de telefon al contractorului din Colorado.

Şi apoi, în mod bizar, era o a treia adresă, lângă care se specifica foarte clar, cu litere îngroşate şi subliniate: *Nicio livrare la această adresă.*

A treia adresă era cea a fabricii care producea echipamentele electronice. Era în Highland Park, la jumătatea drumului dintre Glendale şi sudul Pasadenei, la exact cincisprezece kilometri de locul în care se aflau. La o aruncătură de băţ.

Neagley luase dosarele celor din serviciul de pază. Nouă dosare. Reacher începu cu şeful serviciului, Allen Lamaison. În dosar era şi o fotografie Polaroid. Lamaison era corpolent, cu gâtul gros, cu ochii întunecaţi şi o expresie tâmpă, cu o gură prea mică în raport cu bărbia. Datele lui personale arătau că fusese timp de douăzeci de ani în poliţia din L.A., dintre care doisprezece lucrase la Brigada de Jafuri şi Omucideri. Avea patruzeci şi nouă de ani.

Primul dintre tipii ce împărţeau locul trei în ierarhie se numea Lennox. Avea patruzeci şi unu de ani, tot fost poliţist, tunsoare scurtă, păr cărunt, şi el bine făcut, roşu la faţă. Al doilea era tipul în haina de ploaie. Îl chema Parker, avea patruzeci şi doi de ani şi era şi el fost poliţist. Înalt, slab.

— Toţi au fost în poliţie, spuse Neagley. Şi după datele lor, toţi au plecat din poliţie cam în aceeaşi perioadă.

— Oare poate omul tău din Chicago să facă rost de dosarele lor?

Neagley ridică din umeri.

— Am putea intra în computerele lor.

Îşi sună omul din Chicago şi-i lăsă un mesaj. Reacher privi cu atenţie fotografiile celor patru agenţi de teren care mai rămăseseră şi apoi puse şi dosarele lor peste cel al lui Parker.

— Pe ăştia cinci i-am văzut în seara asta, spuse el.

— Cum erau?

— Leneşi. Proşti şi înceţi.

Reacher deschise dosarul lui Tony Swan, dar nu fu în

stare să treacă de fotografia lui. Era mult mai clară decât stop-cadrul făcut cu camera de supraveghere a lui Curtis Mauney. La zece ani după ce ieşise din armată, părul lui Swan se rărise şi îl purta foarte scurt tuns. Şaten pe vremuri, era acum grizonant. Avea pungi sub ochi şi gâtul mai gros decât şi-l amintea. Reacher fu uimit că există cineva care produce cămăşi cu gulerul de mărimea aceea. Cât un cauciuc de maşină.

— Ce facem acum? întrebă Dixon, spărgând tăcerea.

Reacher ştiu că încerca doar să-i menajeze sentimentele. Închise dosarul.

— Cei care ştiu ce se petrece şi cei ce au fost la bord, zise el. Restul pot să mai trăiască puţin. Tu şi cu Dave vă duceţi la Highland Park. Eu şi Neagley ne întoarcem în East L.A.

Părăsiră motelul la cinci dimineaţa, în maşini separate şi vorbind la telefon între ei precum navetiştii. Reacher le spusese că după părerea lui, când sunase alarma, Lamaison şi Lennox dăduseră fuga spre Highland Park, locaţia mai importantă şi că vor ajunge la adevăratul loc al crimei în zori. Neagley fusese de acord cu el. Înţelesese care era planul de bătaie fără să mai întrebe nimic şi asta era una dintre calităţile pentru care Reacher o aprecia atât de tare.

Parcară la vreo sută de metri unul de celălalt, pe străzi diferite, ascunzându-se, dar în plină vedere. Soarele era deja sus şi lumina dimineţii era cenuşie. La cincizeci de metri de sediul companiei New Age, maşina lui Reacher nu putea fi recunoscută. O platformă de tractare era parcată lângă holul principal devastat al clădirii. Parker, tipul în haină de ploaie, era încă acolo, dirijând operaţiunile. Avea un subordonat pe care îl pusese de pază la poartă. Reacher presupuse că toţi ceilalţi trei fuseseră trimişi la Highland Park, să-i schimbe pe Lamaison şi Lennox.

Cablul de tractare se întinse la maximum şi începu să

tragă maşina. Chrysler-ul ieşi din hol cu spatele, mult mai încet decât intrase. Avea vopseaua zgâriată şi botul era destul de lovit, dar încă era în stare bună. Fu ridicat pe platformă şi imediat ce fu scos din parcare, geamănul lui nevătămat ajunse la intrare. Apăru un alt Chrysler albastru închis, 300C, rapid şi condus cu mână sigură. Allen Lamaison opri şi ieşi din maşină să inspecteze poarta.

Reacher îl recunoscu imediat după fotografia pe care o văzuse. În carne şi oase avea cam un metru optzeci şi cântărea peste o sută de kilograme. Umeri laţi, picioare subţiri. Era îmbrăcat într-un costum gri şi îşi ţinea cu mâna cravata roşie lipită de piept, deşi nu bătea vântul. Se urcă din nou în maşină şi trase lângă uşile sparte.

Ca să se asigure, Reacher scoase telefonul capturat în Las Vegas şi formă din nou. Lamaison băgă mâna în buzunar şi scoase un telefon. Se uită la ecran şi îngheţă.

Te-am prins, îşi spuse Reacher.

Nu se aştepta să îi şi răspundă. Dar Lamaison deschise telefonul şi-l duse la ureche.

— Ce vrei?

— Cum îţi merge astăzi? întrebă Reacher.

— Abia mi-am început ziua.

— Dar noaptea cum ţi-ai petrecut-o?

— Te omor. Unde eşti?

— Am plecat din oraş. Dar o să ne întoarcem. Săptămâna viitoare sau luna viitoare. Ar fi bine să te obişnuieşti să te uiţi peste umăr.

Reacher închise.

Zece minute mai târziu, Lennox apăru într-un alt Chrysler 300C. Tuns scurt, grizonant, corpolent, cu faţa foarte roşie. El era celălalt număr trei, egalul lui Parker. Adusese şi cafele, într-un suport de carton. Dispăru în clădire.

Cinci minute mai târziu, Margaret Berenson apăru într-o Toyota argintie. Zgripţuroaica. Parcă impecabil în apropiere de uşă, apoi îşi făcu loc printre dărâmături. Mai

apărură doi directori pe care Parker îi legitimă la uşă.

Apoi nu se mai întâmplă nimic pentru vreo două ore. După prima oră, Dixon sunase. Ea şi O'Donnell erau la Highland Park de la ora şase. Îi văzuseră pe oamenii lui Lamaison venind. Îi văzuseră pe Lamaison şi pe Lennox plecând. Dăduseră ocol locului pentru a-şi face o imagine de ansamblu.

— Aici se-ntâmplă totul, spuse Dixon. Sunt mai multe clădiri înconjurate de un gard puternic. Şi au şi un elicopter. Un Bell 222, alb.

La nouă şi jumătate, zgripţuroaica se urcă din nou în Toyota ei argintie. Mobilul lui Reacher sună.

— Mergem amândoi? întrebă Neagley.

— Bineînţeles, spuse Reacher. E timpul să înceapă petrecerea.

Îşi puse mănuşile şi porni Honda în acelaşi timp cu Berenson. O luă uşor până la colţ, întoarse maşina pe o străduţă din apropiere şi trecu din nou pe lângă gardul sediului New Age. Berenson ieşea şi ea din parcare. O stradă mai încolo, văzu şi Honda lui Neagley, ţinându-se discret după ei. După ce trecu de poarta spartă, Berenson o luă la stânga fără să se mai oprească. Neagley ajunse în spatele ei la vreo douăzeci de metri. Reacher încetini şi se ascunse în spatele lui Neagley la vreo cincizeci de metri.

Honda Prelude era o maşină destul de joasă şi de acea Reacher nu avea chiar cel mai bun unghi de vedere, dar în cea mai mare parte a timpului putea să vadă Toyota argintie în faţa lui. Berenson conducea foarte încet. Poate că urmele accidentului erau mai vii în mintea ei decât cicatricile de pe faţă. O luă la dreapta pe aleea Huntingdon, se îndreptă spre nord-est şi apoi făcu stânga, spre sudul Pasadenei.

Telefonul lui Reacher sună. Era Neagley.

— Sunt de prea mult timp în coada ei, zise ea. Am s-o iau pe o străduţă la prima intersecţie. Treci tu în spatele ei pentru o bucată de drum.

O luă pe strada Van Home, acceleră şi ajunse cam la patruzeci de metri de Berenson. N-o vedea. Curbele erau prea largi. Acceleră din nou şi încetini după încă o curbă, văzând-o la treizeci de metri în faţa lui. În oglindă o văzu pe Neagley reintrând pe traseu în spate.

Dealurile Monterey duceau spre sudul Pasadenei, înconjurată de coline, străzi sinuoase, copaci şi gard viu. Berenson o luă la stânga şi apoi la dreapta, după care parcă maşina pe-o stradă înfundată, liniştită. Căsuţe cochete erau scăldate în lumina dimineţii. Reacher n-o urmă. Pe o străduţă ca aceea, Honda lui tamponată ar fi fost prea vizibilă. Încetini şi parcă la vreo treizeci de metri mai încolo. Neagley trase în spatele său.

— Acum? îl întrebă ea la telefon.

— Acum, spuse Reacher.

Ieşiră şi o luară la fugă. Împreună. Ca şi cum ar fi ieşit amândoi la jogging. Luară curba pe străduţă chiar la timp să vadă o uşă de garaj deschizându-se lângă una dintre casele de pe partea dreaptă. Toyota lui Berenson aştepta pe aleea din faţa casei. Casa era micuţă şi îngrijită. Faţada era din cărămidă. Deasupra garajului era montat un coş de baschet. De zid erau sprijinite o bicicletă, un skateboard şi o bâtă de baseball pentru copii.

Stopurile Toyotei se stinseră şi maşina o luă uşor înainte. Neagley grăbi pasul. Reuşi să intre în garaj chiar când uşa începuse să coboare. Reacher ajunse după încă vreo zece secunde şi apăsă cu piciorul pe butonul ce oprea închiderea uşii. Apoi se strecură înăuntru.

Margaret Berenson ieşise deja din maşină. Neagley o apucase cu o mână de păr şi cu alta îi ţinea strâns mâinile la spate. Berenson se zbătea, aşa că Neagley o puse cu faţa pe capotă. Berenson începu să ţipe. Neagley o ridică şi Reacher îi trase un pumn în plexul solar, cât să-i scoată aerul din plămâni.

Reacher apăsă din nou pe buton şi uşa începu să coboare. Un bec ce atârna din tavan lumina slab garajul. La capătul garajului era o uşă ce ducea în casă. Lângă

uşă era panoul de comandă pentru un sistem de alarmă.

— E pusă alarma? întrebă Reacher.

— Da, spuse Berenson, respirând greu.

— Ba nu e, zise Neagley. Puştiul are probabil vreo doisprezece ani. Mami a plecat devreme în dimineaţa asta. Copilul probabil s-a dus singur până la autobuzul şcolii. Nu cred că face parte din obiceiurile lui de dimineaţă să activeze şi alarma casei.

— Poate a pus-o tati.

— Tati nu mai e demult prin zonă. Mami n-are verighetă.

— Dar poate vreun iubit.

— Glumeşti.

Reacher încercă uşa. Era încuiată. Scoase cheile din contactul Toyotei şi una se potrivi în broască. Uşa se descuie. Nicio alarmă nu sparse liniştea.

— Spui o grămadă de minciuni, doamnă Berenson, zise el.

O împinseră în bucătărie. Avea o masă cu două scaune. Neagley o forţă pe Berenson să se aşeze pe unul dintre ele şi Reacher cotrobăi prin toate sertarele până găsi o rolă groasă de bandă adezivă şi un cuţit mare. O legă strâns pe Berenson de scaun.

— Noi am făcut multă armată, îi zise el. Da’ parcă ţi-am mai zis asta, nu? Când aveam nevoie de informaţii, sunam la ofiţerul de legătură. Tu eşti ăla. Aşa că aş zice să-ncepi să vorbeşti.

— Eşti nebun, răspunse Berenson.

— Povesteşte-mi şi mie despre accident. Ăla din care ţi-au rămas cicatricile de pe faţă.

— S-a întâmplat demult. A fost un accident grav.

— Ce ţi se întâmplă acum ar putea fi şi mai grav.

Reacher puse cuţitul pe masă şi lângă el puse Glock-ul şi piatra lui Swan.

— Am să te las pe tine să alegi.

Berenson începu să plângă. Suspina deznădăjduită şi dezarmată. Umerii i se scuturau de plâns, iar lacrimile i

se scurgeau în poală.

— Plângi degeaba, nu mă impresionează lacrimile. Hai, vorbeşte, spuse Reacher.

— Nu pot, zise Berenson. O să-i facă rău fiului meu.

— Cine o să-i facă rău? Lamaison?

— Nu pot să spun.

— E momentul să te hotărăşti. Vrem să aflăm cine ştie toată acţiunea şi cine a fost în elicopter. Trebuie să ne spui o mulţime de lucruri.

— O să-i facă rău fiului meu.

— Ia priveşte şi din perspectiva noastră. Dacă nu vorbeşti, îţi facem felul.

Berenson nu mai spuse nimic.

— Fii fată deşteaptă, Margaret, zise Reacher. Oricine ar fi cel ce-ţi ameninţă fiul, dacă ne dai destule informaţii, probabil o să crape.

— Nu pot să mă bazez pe asta.

Reacher se duse la frigider şi îl deschise. Scoase o sticlă de plastic de apă minerală. Deşurubă capacul, vărsă apa în chiuvetă şi cu cuţitul de bucătărie făcu o gaură ovală în fundul sticlei. Prin gaură băgă ţeava Glock-ului.

— Aşa se face un amortizor, zise el ducând arma la treizeci de centimetri de faţa lui Berenson. Vecinii n-or să audă nimic.

Până la urmă se întâmplase exact aşa cum îşi închipuise Reacher. Inginerul care se ocupase de dezvoltarea proiectului la fabrica din Highland Park devenise directorul serviciului de control al calităţii şi începuse să dea semne de stres sever. Se numea Edward Dean. Din întâmplare, se făcuse o analiză anuală a activităţii sale şi Margaret Berenson observase.

La început, Dean pretinsese că mutarea sa în Nord îi crea probleme. Cumpărase un teren în apropierea deşertului, la sud de Palmdale, şi naveta zilnică îl termina. Dar ăsta nu fusese un argument bun pentru

Berenson. Toţi cei ce lucrau în Los Angeles veneau de la dracu’n praznic. Apoi Dean spusese că locuia printre motociclişti şi drogaţi care aveau laboratoare de preparare a drogurilor foarte aproape de casa lui, dar amărăciunea care-i răzbătea din glas când invocase acest motiv o făcuse pe Berenson să creadă că probabil avea probleme cu fiică-sa. Berenson îşi închipuise că probabil fata de paisprezece ani a lui Dean intrase într-un anturaj nepotrivit, cu motocicliştii, sau poate se apucase de droguri.

Apoi dispăruse Tony Swan. Se topise, pur şi simplu. Azi era, mâine nu mai era. Margaret Berenson vru să afle ce se întâmplase cu el. Swan deţinea informaţii strict secrete. Putea pune în pericol securitatea naţională. Pusese tot felul de întrebări. Într-o zi, venise acasă şi îl găsise pe Allen Lamaison jucând baschet cu fiu-său.

Berenson se temea de Lamaison. Dar nu-şi dăduse seama cât de frică îi era până îl văzuse ciufulindu-l pe fiul său, cu o mână destul de mare cât să-i crape ţeasta dintr-o singură mişcare. Îi spusese băiatului să mai dea câteva coşuri cât stă el de vorbă cu mămica în casă.

Discuţia începuse cu o confesiune. Lamaison îi spusese lui Berenson exact ce se întâmplase cu Swan. În cele mai mici amănunte. Apoi, dintr-una într-alta, îi spusese şi că Dean acceptase să coopereze într-un proiect special, pentru că dacă ar fi refuzat, fiică-sa ar fi dispărut şi ar fi fost găsită după câteva săptămâni, într-o gaşcă veselă de motociclişti.

Pe urmă îi spusese că acelaşi lucru s-ar fi putut întâmpla şi cu fiu-său. Mulţi dintre motociclişti făcuseră pârnaie şi probabil că li se schimbaseră gusturile în închisoare.

Îi dădu un avertisment şi două ordine. O avertiză că vechii prieteni din armată ai lui Swan aveau să apară şi să pună întrebări. Primul ordin era să îi îndepărteze pe toţi, fără menajamente. Al doilea ordin era că trebuia să-şi ţină gura şi să nu spună nimănui despre conversaţia

pe care tocmai o avuseseră.

Apoi ieşise şi mai schimbase câteva pase cu fiul ei. Abia pe urmă plecase.

Reacher o crezu. Crezu povestea cu baschetul, aluzia privind închisoarea. Oamenii ca Margaret Berenson nu erau în stare să inventeze astfel de poveşti. N-aveau cum să ştie ce se poate întâmpla la pârnaie. Tăie banda cu care o legase şi o ajută să se ridice.

— Deci, cine ştia ce se întâmplă? întrebă el.

— Lamaison, spuse Berenson. Lennox, Parker şi Saropian.

— Dar ceilalţi patru foşti poliţişti?

— Nu erau din gaşca lui. N-ar fi avut încredere în ei.

— Ai unde să te duci până se termină povestea asta?

— Nu-l cunoşti pe Lamaison. N-ai cum să-l baţi.

Reacher privi spre Neagley.

— Nu putem să-l batem?

— Îl batem ca pe fasole, zise ea.

Berenson spuse:

— Dar ei sunt patru!

— Trei, spuse Reacher. Saropian e deja mort.

Berenson tăcu o vreme.

— Aş putea să mă duc la un hotel. Mă duc să-mi iau băiatul de la şcoală.

Reacher încuviinţă.

— Şi cine a fost la bord?

— Lamaison, Lennox şi Parker. Doar ei trei.

— Plus pilotul, spuse Reacher. Deci sunt patru.

Berenson se duse să-şi facă bagajele, iar Reacher puse în buzunar piatra lui Swan şi scoase Glock-ul din sticla de plastic.

— Chiar ar fi funcţionat ca amortizor? întrebă Neagley.

— Mă îndoiesc, spuse Reacher. Dar a dat bine, nu?

Îi sună telefonul. Era Dixon. Ea şi O’Donnell erau la Highland Park şi deja începeau să arate suspect.

— Luaţi-o spre casă, zise Reacher. Am aflat ce ne interesa.

Apoi sună telefonul lui Neagley. Mobilul personal. Era omul ei din Chicago. Ea ascultă ce i se spunea şi apoi închise.

— Veşti din arhivele Departamentului de Poliţie din L.A., spuse ea. Lamaison a contestat optsprezece anchete interne şi a câştigat de fiecare dată.

— Cu ce capete de acuzare?

— Tot ce-ţi trece prin minte. E un ticălos, dar e inteligent.

Berenson coborî cu două valize. Le puse în portbagajul Toyotei. Reacher şi Neagley se duseră la maşinile lor şi o flancară pe Berenson, ca un mic convoi de protecţie. Berenson se opri la o şcoală şi ieşi de-acolo cu un băieţel brunet. Apoi o luă pe autostrada 110 şi ieşi în Pasadena, unde se îndreptă spre un han de pe o străduţă liniştită.

Reacher şi Neagley rămaseră acolo până îi văzură instalaţi. Între timp, luară prânzul la barul de la parterul hanului.

Telefonul lui Reacher sună exact când îşi termina cafeaua. Era tot Dixon. Ajunsese la motel cu O'Donnell. La recepţie îi aştepta un mesaj important de la Curtis Mauney.

— A zis să ne ducem în locul ăla, la nord de Glendale, spuse ea.

— Unde ne-am dus după Orozco?

— Da. Vrea să mergem chiar acum.

— L-au găsit pe Sanchez?

— N-a zis nimic. Dar, Reacher, ne-a chemat la spital, nu la morgă. Deci dacă l-au găsit pe Sanchez, e posibil să fie încă în viaţă.

Reacher credea că el şi Neagley aveau să ajungă primii, dar autostrada 210 era blocată. Pe o distanţă de aproape o sută de metri, nu se mişca nimeni. Un fluviu de maşini se vedea drept înainte, sclipind în soare, arzând motorina fără să se mişte. Era o imagine obişnuită pentru L.A. Reacher se uită în oglindă şi văzu

Honda albă a lui Neagley în spatele lui. O sună.

— E un accident puţin mai sus. Au zis la radio.

— Minunat.

— Dacă Sanchez a supravieţuit până acum, o să mai reziste câteva minute.

Reacher întrebă:

— Unde crezi că au călcat strâmb?

— Nu ştiu. Totuşi au trecut prin chestii mult mai nasoale decât asta.

— Deci ceva i-a scos de pe şine. Ceva imprevizibil. De unde ar fi început Swan?

— Ar fi început cu Dean, zise Neagley. Tipul de la controlul calităţii. Comportamentul lui ciudat trebuie să îi fi atras atenţia.

— Crezi că a aflat tot ce ştia Dean?

— Probabil că nu. Dar a aflat destule cât să le pună cap la cap. Probabil că a sunat la poliţia locală să ceară protecţie.

Reacher făcu o pauză.

— Ceea ce înseamnă că de fapt Swan n-a vorbit cu nimeni pentru că ăla e teritoriul lui Curtis Mauney şi el nu ştia nimic despre Dean sau despre New Age.

— Swan nu cred că l-ar fi lăsat pe Dean nepăzit.

— Atunci să presupunem că Swan nu ştia de Dean. Poate a aflat ceva pe altă cale. Poate ne spune Sanchez.

— Crezi că e viu?

— Speră să fie cât mai bine.

— Dar pregăteşte-te pentru ce-i mai rău.

Închiseră telefoanele. Banda lor se mişca puţin. În următoarele cinci minute de linişte, parcurseră lungimea a zece maşini, de şase ori mai încet decât dacă ar fi mers pe jos. Telefonul cu cartelă al lui Reacher sună din nou.

— Am alte veşti din Chicago. Am reuşit să intrăm în reţeaua Departamentului de Poliţie din L.A. Lennox şi Parker au fost parteneri. Şi-au dat demisia ca să nu mai fie anchetaţi pentru a douăsprezecea oară de cei de la Interne, cu o săptămână înainte să-i angajeze Lamaison.

La vreo două sute de metri în faţă zăriră şi motivul blocajului de pe autostradă: o maşină stricată, pe banda stângă. Reacher o sună pe Dixon.

— Aţi ajuns?

— Suntem la vreo zece minute.

— Noi suntem blocaţi în trafic. Sună-ne dacă ai veşti bune. Totuşi, sună-ne şi dacă ai veşti proaste.

Le mai luă încă un sfert de oră să ajungă în dreptul maşinii stricate, apoi banda se eliberă, astfel că Reacher şi Neagley ajunseră la spital în zece minute. Lăsară maşinile în parcarea pentru vizitatori şi o luară pe jos spre intrarea principală. Reacher văzu Honda lui O'Donnell şi apoi pe cea a lui Dixon.

Holul spitalului era destul de liniştit. Nu era nici urmă de Dixon sau de O'Donnell. Nici de Curtis Mauney. Reacher întrebă la recepţie de Mauney şi nu i se dădu niciun răspuns. Întrebă de Jorge Sanchez şi nimeni nu ştia nimic. Întrebă de pacienţi necunoscuţi aduşi de curând şi fu îndrumat spre alt birou.

La al doilea birou nu era înregistrat niciun pacient necunoscut adus de curând şi nici nu se ştia nimic de vreun pacient cu numele Jorge Sanchez. Reacher ieşi în parcare şi o sună pe Dixon. Nu răspunse nimeni. Încercă la O'Donnell. Niciun răspuns.

Neagley spuse:

— Poate şi-au închis telefoanele sau li s-or fi descărcat.

— Ceva nu e-n regulă, zise Reacher.

Neagley scoase cartea de vizită a lui Mauney din buzunar. Reacher formă numărul lui de mobil. Nu răspunse nimeni. Sună pe fix. Nu răspunse nimeni.

Apoi sună telefonul lui Neagley. Ea răspunse şi ascultă. Faţa i se albi brusc, ca şi cum ar fi fost făcută din ceară.

— Curtis Mauney a fost partenerul lui Allen Lamaison la poliţia din L.A., zise ea.

Ceva i-a scos de pe şine. Ceva imprevizibil. Reacher îşi închise ochii şi şi-l închipui pe Swan discutând cu Dean, scoţând de la el toată povestea, apoi ducându-se direct

la vreo circa de poliţie prăfuită şi discutând cu Mauney. Şi-l închipui pe Mauney ridicând telefonul, hotărându-i pe loc soarta lui Swan. Şi pe cea a lui Franz, şi a lui Orozco, şi a lui Sanchez.

Reacher deschise ochii şi spuse:

— N-am de gând să mai pierd doi oameni. Atâta vreme cât încă pot să mă mai mişc.

Abandonară maşina lui Neagley la spital şi folosiră Honda lui Reacher. Nu aveau unde să se ducă. Se mişcau doar aşa, ca să se mişte.

— Ce plan avem? întrebă Neagley.

— N-avem niciun plan, zise Reacher.

Autostrada 210 era liberă, aşa că înaintau rapid. Puseră cap la cap ce-şi mai aminteau despre adresa fabricii din Highland Park şi o luară în acea direcţie.

Găsiră Highland Park destul de repede. Era plin de străzi, centre de afaceri şi mici întreprinderi. Fu mai greu să-şi dea seama care erau clădirile companiei New Age. Căutară orice clădire fără firmă, cu garduri înalte, şi găsiră destul de multe.

— Dixon a zis că elicopterul era un Bell 222. Poţi să-l recunoşti dacă-l vezi?

— Am văzut trei în ultimele cinci minute, răspunse Neagley.

— Zicea că e alb.

— Două în ultimele cinci minute. Fără nume, fără siglă.

Reacher spuse:

— Ne trebuie adresa exactă.

— N-avem timp. Suntem prea departe de motel.

— Dar nu suntem atât de departe de Pasadena.

O luară pe scurtătură spre autostrada 110 până la motel şi-i spuseră lui Margaret Berenson de ce anume aveau nevoie. Cincisprezece minute mai târziu, treceau pe lângă locul cu pricina. Gardul era înspăimântător. Avea cel puţin doi metri şi jumătate în înălţime şi cam un metru grosime, precum şi două rânduri de sârmă

ghimpată cu ţepi uriaşi. Poate că un tanc ar fi reuşit să-l spargă. Dar cu maşina n-aveau cum să intre prin el. Şi nici nu aveau cum să taie plasa cu cleştele. Nici să sară peste colacii de sârmă ghimpată de deasupra nu puteau.

Reacher înconjură clădirea. Terenul fabricii se întindea pe câteva hectare. Avea puţin peste o sută de metri pe fiecare latură. Erau patru clădiri, una mare şi trei mai mici. Iarba dintre ele era uscată. Potecuţe pietruite făceau legătura între clădiri. Parcarea mică era plină de maşini. Gardul era făcut dintr-o bucată şi o singură poartă metalică lată, ce se deschidea prin alunecare într-o parte, pe rotile. Şi deasupra ei erau colaci de sârmă ghimpată. Chiar lângă poartă era şi o gheretă de pază.

— N-avem cum să intrăm, zise Reacher.

— Nici nu ştim dacă-s înăuntru.

— Eu zic că sunt. E ca o închisoare particulară. E mai sigur să-i bage aici decât în altă parte.

Reacher trecu mai departe, luă colţul şi parcă la vreo trei sute de metri. Nu spuse nimic. N-avea nimic de spus.

Telefonul lui Neagley sună din nou. Răspunse. Ascultă. Închise.

— Omul meu de la Pentagon, zise ea. Rachetele tocmai au ieşit pe poartă, în Colorado.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Dacă Mahmoud a pus mâna pe rachete, povestea asta deja ne depăşeşte. Trebuie să înghiţim găluşca şi să ne vedem de-ale noastre.

Reacher o privi pe Neagley.

— Cât cântăresc? întrebă el.

— Nu ştiu. Dacă-s în cutie, cu tuburile de lansare şi piese de rezervă, probabil că ajung la vreo douăzeci şi ceva de kilograme bucata.

— Asta înseamnă vreo şaisprezece tone şi ceva.

— Un camion de tonaj mediu, zise Neagley.

— Care e viteza medie pe autostradă? Optzeci la oră?

— Probabil.

— Dacă o ia spre nord pe I-25 până la I-80, pe urmă spre sud-vest spre Nevada, asta înseamnă cam o mie cinci sute de kilometri. Deci avem optsprezece ore. Hai să zicem douăzeci şi patru, şoferul va trebui să se odihnească.

— Dar nu se duc în Nevada, zise Neagley.

— N-are importanţă. Orice destinaţie probabilă se află la minimum optsprezece ore.

— Asta e o nebunie. Nu putem aştepta douăzeci şi patru de ore. Nici optsprezece ore nu putem aştepta. Tu însuţi ai zis că poate fi vorba de zeci de mii de victime.

— Încă nu.

— Nu putem aştepta, spuse Neagley. E mai uşor să opreşti un camion chiar la ieşirea din Denver. Ar putea să se ducă oriunde. Spre New York. Spre JFK sau spre La Guardia. Ori Chicago. Vrei să detoneze rachetele Little Wing pe aeroportul O'Hare? Trebuie să spunem cuiva despre chestia asta.

Reacher nu spuse nimic.

— Trebuie, Reacher.

— E posibil să nu ne bage în seamă. Nici pe 11 septembrie n-au ţinut cont de informaţiile pe care le aveau.

— Degeaba te-agăţi de-un pai. S-au schimbat. Trebuie să spunem cuiva.

— O să spunem, zise Reacher. Dar nu încă.

— Karla şi Dave au mai multe şanse de supravieţuire dacă au de partea lor câteva echipe speciale de intervenţie.

— Glumeşti. Or să devină victime colaterale, cât ai bate din palme.

Neagley nu renunţă:

— Nici să trecem de gard nu putem. Dixon va muri. O'Donnell va muri, zeci de mii de oameni vor muri. Şi noi o să murim.

— Fii mai optimistă. Poate n-o să se întâmple nimic din toate astea. Poate că noi o să câştigăm. Tu şi cu mine.

— Aici? Poate că da. Dar mai târziu? Visezi. Habar nu avem unde se duce camionul ăla.

— Putem afla mai târziu. La asta suntem buni.

— Suntem destul de buni să riscăm viaţa a zeci de mii de oameni pentru două vieţi?

— Aşa sper, spuse Reacher. Cam ce sisteme de pază ar avea ăştia aici?

— În mod normal? întrebă Neagley. Detectoare de mişcare pe gard, lacăte pe toate uşile şi pază douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Dar azi toate forţele de pază de la New Age vor fi aici. Totul va fi încuiat şi toate armele încărcate. Iar noi o să fim dincolo de gard.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de gard.

— N-ai cum să treci de gard.

— E o poartă. La ce oră se întunecă de tot?

— Să zicem pe la nouă, ca să fim siguri că-i beznă.

— N-or să ridice elicopterul înainte de ora asta. Avem la dispoziţie şapte ore. Şapte din cele douăzeci şi patru pe care ni le-am acordat.

— Niciodată n-am avut douăzeci şi patru de ore la

dispoziţie.

— M-ai pus comandant. Dacă eu zic că avem douăzeci şi patru de ore, atât avem.

— E o nebunie.

— N-am de gând să mai pierd încă doi oameni.

Mai trecură o dată pe strada pe care era fabrica New Age şi încercară să-şi întipărească în minte topografia locurilor. Poarta era în centrul laturii din faţă a pătratului. Clădirea principală era în spatele ei, la capătul unei scurte alei. Ceva mai în spate erau împrăştiate celelalte trei clădiri, una dintre ele în apropiere de heliport. Toate cele patru clădiri erau îmbrăcate în tablă galvanizată gri. Nu era niciun copac, doar petice de iarbă uscată şi parcarea.

— Unde sunt Chryslerele? întrebă Reacher.

— Pe străzi, zise Neagley. Ne caută pe noi.

Se întoarseră la spitalul din Glendale. Neagley îşi luă maşina din parcare. Se opriră la un supermarket. Cumpărară câteva cutii de chibrituri şi două baxuri cu câte şase sticle de apă minerală, bine înfăşurate în plastic. Apoi se opriră la un magazin de piese auto. Cumpărară o canistră de douăzeci de litri şi un pachet de cârpe de lustruit. Apoi se opriră la o benzinărie şi umplură canistra.

O luară spre sud-vest, pentru a ieşi din Glendale, şi găsiră o rută ocolită care îi ducea înapoi la motel. Parcară pe o stradă din apropiere şi se îndreptară spre camera lui O’Donnell, fiecare pe alt drum, ca măsură de precauţie.

Broasca de la uşa lui O’Donnell fusese spartă. Camera era devastată complet, nu rămăsese niciun colţişor necercetat. Toate hârtiile de la New Age dispăruseră, pistoalele Glock pe care le folosiseră pentru piese dispăruseră, muniţia de rezervă dispăruse, la fel şi cele două revolvere AMT Hardballer; nici pistolul lui Saropian nu mai era acolo, şi nici lanternele.

Camera lui Dixon era devastată. Şi a lui Neagley. Şi a

lui Reacher.

— Nemernicii, spuse el.

— Ne aşteaptă toţi la Highland Park, zise Neagley.

Reacher încuviinţă. Mai aveau două Glock-uri şi ceea ce puseseră în portbagajul maşinii lui.

Erau doi la şapte sau chiar mai mulţi. N-aveau timp. Nu se puteau baza nici pe elementul surpriză. Atacau o fortăreaţă care nu avea nicio breşă. Situaţia era disperată.

— Suntem gata de plecare, spuse Reacher.

Parcară pe o străduţă liniştită, la trei străzi distanţă de fabrica New Age, fiecare pe câte un trotuar. Amândoi vedeau foarte bine fabrica. Se schimbase câte ceva dincolo de gard. Maşinile muncitorilor dispăruseră din parcare. În locul lor erau şase Chryslere albastru-închis, model 300C. În spatele maşinilor se vedea elicopterul, undeva în depărtare, o formă mică şi albă.

Reacher îşi pusese ambele mobile pe vibraţii. Neagley îl sună.

— Ţi-ai făcut testamentul? îl întrebă.

— N-avea sens, zise Reacher. Acum, că mi-au rupt periuţa de dinţi, nu mai am nimic de lăsat.

— Cum te simţi?

— Nasol. Îmi plăcea periuţa aia. O aveam de mult timp.

— Nu la asta mă refeream.

— Sunt bine. Nu cred că Dave şi Karla sunt mult mai fericiţi decât mine.

— În secunda asta nu-s, cu siguranţă.

— Dar ştiu că venim, spuse Reacher

Un camion alb de tonaj uşor mergea pe autostrada I-70 în Colorado, îndreptându-se spre statul Utah. Nu era încărcat nici măcar pe jumătate, aşa că mergea uşor, dar încet, din cauza munţilor. Avea să meargă mai bine pe I-15, spre California. Şoferul calculase că va merge cu aproximativ optzeci la oră. Optsprezece ore până la

destinaţie. N-avea să se oprească pentru a dormi. Cum ar fi putut? Avea de îndeplinit o misiune.

Azhari Mahmoud îşi verifică harta pentru a treia oară. Îşi făcuse planul că va avea nevoie de vreo trei ore. Poate chiar mai mult. Trebuia să străbată tot Los Angeles-ul de la sud la nord. Camionul era lent şi greu de condus, în plus era convins că traficul va fi cumplit. Se hotărî să-şi acorde patru ore. Îşi puse ceasul să sune şi se întinse pe pat, impunându-şi să adoarmă.

Reacher se uita fix în depărtare, încercând să judece cât mai avea până se întuneca. Din păcate, banda întunecată de pe parbriz nu-l ajuta deloc. Îşi lăsă geamul în jos. Mai aveau cel puţin o oră de lumină. Pe urmă încă o oră ar fi fost semiîntuneric. Ridică geamul şi se odihni. Îşi încetini respiraţia şi se relaxă.

Rămase în acea stare până îl sună Allen Lamaison. Îl sunase pe telefonul cu cartelă. După numărul afişat, se vedea că sunase de pe telefonul Karlei Dixon. Îi simţea satisfacţia în voce.

— Reacher? zise el. Trebuie să stăm de vorbă.

— Vorbeşte.

— Eşti inutil, băiatule. Ai pierdut toate reprizele până acum.

— Cu excepţia lui Saropian.

— Într-adevăr, zise Lamaison. Şi nu-s prea fericit din cauza asta. Dar o să facem un târg.

— Te-nşeli.

— Condiţiile sunt excelente. Nu vrei să ţi le zic? Poţi să-ţi scuteşti amicii de multă durere.

— Cum?

— Tu şi cu doamna Neagley veniţi încoace şi vă ţinem pe toţi timp de o săptămână închişi. Până se mai liniştesc lucrurile. Pe urmă vă dăm drumu’.

— Şi dacă nu?

— O să-i rupem mâinile şi picioarele lui O’Donnell, iar

pe Dixon o tăiem cu briceagul lui. Pe urmă îi urcăm pe-amândoi din elicopter.

Reacher nu spuse nimic.

— Nu-ţi mai bate capul cu Little Wing, afacerea e deja încheiată. Sunt pe drum spre Kaşmir deja. Locul ăla e oricum o văgăună. De ce ne-ar mai păsa?

Reacher nu scoase nicio vorbă. Lamaison continuă:

— Batem palma?

— De ce aş avea încredere în tine? De unde ştiu eu că nu vin acolo de bună voie, iar voi mă împuşcaţi?

— Ai dreptate, e destul de riscant. Dar ar trebui să rişti. Pentru că oamenii tăi sunt în această situaţie din vina ta. Tu eşti şeful şi ai dat-o-n bară. Am auzit foarte multe despre tine. De fapt, sunt sătul de numele tău. O să faci ce trebuie ca să-i ajuţi.

— Unde eşti? întrebă Reacher.

— Sunt sigur că ştii unde sunt.

Reacher privi prin parbriz, încercând să-şi dea seama cum e lumina.

— Suntem la două ore de voi, zise el, cu vocea uşor tensionată.

— Unde eşti?

— La sud de Palmdale. Îi făceam o vizită lui Dean.

— Eu zic să întorci în momentul ăsta. De dragul doamnei Dixon. Mi se pare că nu suportă durerea. Am să te sun şi-am să te pun s-o asculţi cum urlă.

Reacher făcu o pauză.

— Vorbim peste două ore.

Închise şi sună la Neagley.

— Într-o oră intrăm peste ei, zise.

Apoi se lăsă pe spate şi închise ochii.

Şaizeci de minute mai târziu, cerul era albastru-închis, aproape negru. Reacher sună la Neagley şi închise după un singur apel. Ea-şi lăsă geamul şi-i făcu semn cu mâna. În întuneric, mâna ei părea mică şi palidă. Porni maşina şi o luă încet spre est, apoi făcu dreapta. După încă trei

străzi, se afla lângă gardul din spate al fabricii New Age. O mai luă încă o dată la dreapta şi opri destul de aproape de parcarea lor.

Ieşi din maşină şi ascultă. Sediul New Age era într-o zonă comercială. Ziua de muncă se încheiase. Oamenii plecaseră. Străzile erau întunecate şi liniştite.

Deschise portbagajul Hondei. Sfâşie cu unghia plasticul ce ţinea sticlele de apă Evian de un litru. Scoase una, deşurubă capacul şi aruncă apa la rigolă. Puse sticla goală în picioare în portbagaj. Repetă procedura de încă unsprezece ori.

Scoase apoi canistra de benzină. Umplu sticlele cu grijă. Când toate cele douăsprezece sticle se umplură, puse jos canistra în care mai rămăseseră opt litri de benzină. Rupse punga cu cârpe. Erau şervete albe de bumbac, de câte treizeci de centimetri. Le rulă strâns ca pe ţigară şi le împinse uşor pe gâtul sticlelor. Benzina incoloră le îmbibă pe loc.

Mai rulă o cârpă, o puse pe pământ şi turnă benzină pe ea până se îmbibă bine. Scoase chibriturile şi le îndesă într-un buzunar. Luă cele douăsprezece cocktailuri Molotov din portbagaj, unul câte unul, şi le puse în picioare în spatele barei de transmisie a maşinii, la câte doi metri distanţă. Apoi prinse cea de-a treisprezecea cârpă în capacul portbagajului şi o lăsă să atârne în afară pe trei sferturi.

Să-nceapă distracţia, îşi zise în gând.

Aprinse un chibrit şi îl ţinu aproape de cârpa prinsă în portbagaj până când aceasta luă foc. Apoi aprinse primul cocktail Molotov de la cârpa în flăcări şi-l aruncă peste gard. Zbură prin aer descriind un arc larg şi se sparse la contactul cu zidul clădirii principale. Benzina explodă şi luă foc, transformându-se într-o baltă în flăcări.

Aruncă a doua bombă. Aceeaşi tehnică. Sticla lovi acelaşi loc şi se sparse. După ce făcu o flamă mică şi albă, flăcările se extinseră.

Aruncă a treia sticlă direct în foc. Şi a patra. Pe a

cincea o trimise puţin mai la stânga. Aceasta porni un nou incendiu. A şasea şi a şaptea aterizară în acelaşi loc. Umerii începură să-l doară din cauza efortului de a arunca atât de departe. Iarba din jurai clădirii luase foc. A opta sticlă căzu prea departe şi explodă cu vreo trei metri mai încolo decât trebuia. Flăcările atinseseră deja un metru şi jumătate înălţime.

A noua sticlă o aruncă şi mai tare, mai spre stânga. Aceasta explodă chiar lângă uşa clădirii. A zecea sticlă se roti şi benzina curse din ea, iar flăcările înghiţiră iarba uscată. Folosi a unsprezecea sticlă pentru a incendia colţul clădirii. Ultima sticlă aproape că lovi acoperişul şi izbucni în flăcări ce cuprinseră tot zidul din spate.

Stinse cu piciorul cârpa ce ardea şi apoi se uită prin gard. Flăcările se înălţau în aer pe tot zidul din faţă până la uşă. Clădirea de metal rezista. Dar înăuntru se făcuse probabil foarte cald.

Închise canistra cu capac, se roti şi o lansă exact ca la competiţiile de aruncare cu greutatea. Ea trecu dincolo de zid şi căzu chiar în mijlocul flăcărilor. Urmă o fracţiune de secundă în care nu se întâmplă nimic, dar apoi totul se transformă într-o minge de foc albă. O vreme păru că întreaga fabrică arde. Flăcările erau de două ori mai înalte şi începuse să ardă vopseaua de pe ziduri.

Reacher se urcă înapoi în maşină, porni şi întoarse brusc. Trei străzi mai încolo parcă în spatele Hondei lui Neagley şi privi pe fereastră. Vedea de la distanţă strălucirea incendiului şi norii groşi de fum ce ieşeau din flăcările uriaşe. Era o vâlvătaie care devenea din ce în ce mai mare, cu fiecare minut care trecea. Impresionant.

Pompierii ajunseră la faţa locului în patru minute.

Era clar că New Age avea o alarmă de incendiu care suna direct la sediul pompierilor. În depărtare, de undeva din dreapta, Reacher auzi ţiuitul sirenelor şi văzu sclipirile albastre ale girofarurilor. O văzu pe Neagley că-şi porneşte maşina şi o bagă în viteză. Porni şi el. Apoi aşteptă. Sirenele se apropiau. Se transformaseră într-un

urlet continuu, iar luminile albastre erau din ce în ce mai strălucitoare. Maşinile de pompieri erau la doar două străzi distanţă. Neagley se depărtă de bordură şi o luă înainte până la semafor. Reacher era chiar în spatele ei. Pompierii se apropiau în viteză. Neagley o luă la stânga şi Reacher o urmă, la numai câţiva metri în faţa primei maşini de pompieri. Sirena îl presa, furioasă. O stradă, apoi încă una, de-a lungul gardului ce împrejmuia terenul fabricii New Age. Sirenele urlau furioase. Neagley trase pe dreapta, ca un bun cetăţean. Reacher se înghesui în spatele ei. Cele trei maşini de pompieri trecură în viteză pe lângă ei, frânară brusc şi se îndreptară spre poarta fabricii.

Poarta se deschidea.

Neagley îşi lăsă maşina pe o străduţă, ieşi rapid şi o luă la fugă în mare viteză prin întuneric. La fel făcu şi Reacher. Ajunseră din urmă ultima maşină de pompieri exact când încetinea, pentru a intra în curte. Se strecurară prin stânga maşinii, acolo unde nu puteau fi văzuţi, pe lângă ghereta de pază. Cu sirena încă urlând şi cu motorul asurzindu-i, maşina de pompieri îşi continuă drumul înainte. Neagley o luă brusc la stânga şi alergă spre partea interioară a zidului. Reacher se târî prin iarbă preţ de zece secunde, apoi se rostogoli şi rămase întins în praf.

Un minut mai târziu, îşi săltă capul din praf.

Era la cincizeci de metri de incendiu. Dincolo de maşinile de pompieri se vedeau flăcările. Îi vedea pe oamenii de lângă gardul din spate, încercând să-şi dea seama ce anume provocase incendiul. Erau forţele de pază de la New Age. Pompierii alergau în toate părţile, descărcându-şi echipamentul şi derulându-şi furtunurile.

Le luă opt minute să stingă incendiul. Apoi le mai luă o jumătate de oră să ude bine cenuşa, ca să nu mai înceapă alt foc şi fâţâindu-se de colo-colo. Reacher se apropie cât de mult putu de clădiri pentru a le supraveghea, apoi se târî cât mai departe de ele. Când

maşinile de pompieri ieşiră pe poartă, el se afla în colţul cel mai îndepărtat al proprietăţii, la o sută cincizeci de metri de locul incendiului.

Era destul de aproape de elicopterul ce stătea pe heliport, poate la vreo şaizeci de metri. În spatele lui era cea mai apropiată clădire. Biroul pilotului, presupuse Reacher. Văzuse un tip în geacă de piele ieşind pe uşă. La treizeci de metri spre sud era parcarea. În parcare, şase Chryslere albastre.

În spatele biroului pilotului mai era o clădire. Probabil vreun depozit, bănuia Reacher. Şeful echipei de pompieri primise permisiunea să arunce o privire înăuntru. Apoi era clădirea principală, linia de asamblare. În jurul ei încă se mişcau oameni. Reacher era sigur că-l recunoscuse pe Lamaison, după mărime şi formă, încercând să împrăştie ultimele urme de fum. Lennox şi Parker erau şi ei acolo. Nu erau singuri. Mai aveau cel puţin trei oameni cu ei.

A treia clădire fusese ridicată mult mai departe, în colţul opus celui în care se afla Reacher. Uşa acelei clădiri nu se deschisese deloc şi nimeni nu se apropiase de ea. Aceea e închisoarea, presupuse Reacher.

Poarta principală se închise la loc şi impactul făcu să tremure cercurile de sârmă ghimpată. Lumina de deasupra gheretei paznicului spărgea întunericul pe o rază de şase metri.

În spatele clădirii principale, Lamaison le dădea instrucţiuni celor patru paznici. Îi împărţise în perechi şi-i trimise să verifice gardul, unii în sensul acelor de ceasornic, ceilalţi în direcţia opusă. În mers, răscoleau iarba.

O sută cincizeci de metri mai încolo, Reacher se rostogoli pe spate.

Privi cerul. Era aproape beznă. Luna nu se vedea. Nu era nicio lumină, cu excepţia unor raze portocalii aruncate de felinarele de pe stradă.

Reacher se rostogoli înapoi pe burtă. Paznicii se mişcau încet. Neagley avea să se ocupe de cei ce o

porniseră în sensul acelor de ceasornic. Ceilalţi erau ai lui.

Le-ar fi luat cam patru minute să ajungă la el, dacă nu măreau compasul. Se concentrau asupra gardului. N-aveau lanterne. Ar fi trebuit să se împiedice de ceva, ca să vadă ce era acolo. Reacher se trase mai spre clădire cu douăzeci de metri. Găsi o groapă în spatele unei moviliţe de iarbă, se aruncă în ea şi formă numărul lui Dixon.

La peste o sută de metri mai încolo, Lamaison răspunse la telefon. Reacher îşi puse degetul mare peste ecranul luminos al mobilului. Vorbi cât de normal putu.

— Suntem blocaţi pe autostrada 210, zise el. A rămas unu' în pană undeva în faţa noastră.

— Pe dracu', zise Lamaison. Mi-ai aruncat sticle cu benzină peste gard.

Vocea lui suna furioasă şi pătrunzătoare. Reacher îşi puse arătătorul peste găurelele difuzorului. Paznicii erau la vreo sută douăzeci de metri de el.

— Ce bombe? zise el. Suntem pe autostradă.

— N-auzi ce spun?

— Habar nu am despre ce vorbeşti.

— Pe dracu', Reacher. Eşti chiar aici. Ai pornit un incendiu. Dar a fost patetic. Sunt convins că ai văzut ce repede l-au stins pompierii.

Reacher nu mai spuse nimic. Se uita la paznici.

— Nu mai facem niciun târg, zise Lamaison.

— Stai, sunt dispus să batem palma. Dar am nevoie de o dovadă că sunt încă în viaţă. Ai fi putut să-i împuşti deja.

— Sunt vii.

— Demonstrează-mi.

Paznicii erau la nouăzeci de metri.

— Cum?

— Te sun când scăpăm din ambuteiaj. Adu-i la poartă.

— Nici nu mă gândesc. Rămân acolo unde sunt.

— Atunci înseamnă că nu ne-nţelegem.

— Gândeşte-te la o întrebare la care doar ei ar şti răspunsul. O să le punem întrebarea şi te sunăm înapoi.

— Te sun eu. Nu răspund la telefon când sunt la volan.

— Nu eşti la volan. Zi întrebarea.

Reacher spuse:

— Întreabă-i în ce echipe au fost înainte să se alăture brigăzii 110 de poliţie militară.

Apoi închise telefonul. Se mai târî încă douăzeci de metri, încet şi atent. Paznicii erau acum la doar patruzeci de metri de el, la cinci metri unul de altul, răvăşind iarba.

Reacher văzu uşa clădirii principale deschizându-se. O umbră înaltă păşi afară. Probabil Parker. Se îndreptă spre clădirea de la treizeci de metri de el. Deschise uşa, intră şi după mai puţin de un minut ieşi din nou.

Deci acolo e închisoarea, gândi Reacher. *Mulţumesc.*

Paznicii erau la douăzeci de metri de el. Reacher se trase încă puţin mai încolo. Pe diagonală, erau acum la vreo zece metri în stânga lui.

Telefonul îi vibră în buzunar.

Îl smulse şi-l ascunse în palmă. Pe ecran scria Dixon, ceea ce însemna Lamaison.

Am zis că te sun eu. Nu pot vorbi.

Îşi vârî telefonul la loc în buzunar. Paznicii erau aproape unul lângă altul, la opt metri în stânga lui. Se mişcară. Reacher se târî pe pământ pe o jumătate de cerc, fără să facă vreun zgomot. Paznicii trecură de el. Reacher se ridică încet în picioare. Cu paşi mari, ca să nu facă iarba să foşnească, se luă după ei. Era la zece metri în spatele lor. Apoi la opt metri. Apoi la şase. Erau destul de mari. Să fi avut un metru optzeci şi peste nouăzeci de kilograme. Umeri laţi, cefe groase.

Îi trase o directă de dreapta fix în ceafa primului paznic. Îl lovi cu toată forţa celor peste o sută zece kilograme ale sale, cu toata furia adunată în ultimele zile. Ţeasta tipului pocni, iar acesta căzu grămadă în faţă. Tovarăşul lui se întoarse şocat, iar Reacher făcu câţiva paşi spre dreapta şi-i trase un cap în gură. Sunetul care

ieşi îl convinse că-i fărâmase cu siguranţă oasele. Tipul alunecă la pământ, fără cunoştinţă.

Reacher le verifică buzunarele. Primul avea un mobil, o armă şi un portofel plin de bani şi cărţi de credit. Reacher luă pistolul de 9 mm, un SIG P226 şi cele două sute de dolari. Al doilea avea şi el telefon, SIG şi portofel. Plus boxul din ceramică al lui O'Donnell.

Reacher şi-l puse în buzunar şi băgă cele două pistoale în banduliera pe care o purta peste piept. Banii îi băgă în buzunarul din spate. Apoi îşi şterse mâinile pe haina celui de-al doilea paznic şi se îndepărtă, rapid şi nevăzut.

Nu avea niciun semn de la Neagley, dar nu era îngrijorat. Neagley făcea faţă fără probleme celor doi paznici, în întuneric.

Găsi o altă groapă în iarbă şi se târî pe coate în ea. Îşi scoase telefonul. Sună la Dixon.

— Unde dracu' ai fost? întrebă Lamaison.

— Ţi-am zis că nu răspund când sunt la volan.

— Nu eşti la volan.

— Atunci de ce n-aş fi răspuns la telefon?

— Bine, bine, zise Lamaison. Înainte să intre în brigada 110, Dixon a fost la brigada 53 de poliţie militară, iar O'Donnell a fost la 131.

— Bine. Te sun în zece minute. Când ajungem acolo.

Reacher închise şi se ridică. Avea dovada că erau încă în viaţă. Problema era că niciunul dintre răspunsuri nu era adevărat.

Se târî spre sud prin iarbă, parcurse rapid cincizeci de metri. Se lovi de Neagley. Stătea pe o parte, sprijinită într-un cot.

— Eşti bine? şopti el.

— Da, sunt în regulă, îi răspunse ea, tot în şoaptă.

Reacher se întoarse.

— Au fost probleme?

— M-am descurcat, zise ea. Şi fără să fac atâta zgomot, ca tine. Lovitura de cap în gură s-a auzit până aici.

— Lamaison crede că suntem de cealaltă parte a gardului, zise Reacher. Încearcă să ne fraierească. I-am cerut o dovadă că ai noştri sunt încă în viaţă. Am pus întrebări personale. Dixon zice că a fost în brigada 53 de poliţie militară, iar O'Donnell cică ar fi fost la 131.

— Dar n-a existat o brigadă 53. Iar Dave a fost trimis la 110 direct din şcoala de ofiţeri.

— Încearcă să ne spună ceva, spuse Reacher. Cincizeci şi trei. Karla ştie că un număr prim mi-ar atrage atenţia. Cinci şi cu trei fac opt. Ne spune că sunt opt duşmani.

— Atunci au mai rămas patru. Lennox, Parker şi Lamaison. Cine e al patrulea.

— Aici e mesajul lui Dave. Unu-Trei-Unu. A treisprezecea şi prima literă din alfabet. M şi A. Mauney e aici.

— Excelent, spuse Neagley. Ne scuteşte de un drum.

Atunci începură să sune mobilele. Tare. Sunau două. Pe tonuri diferite. Chiar în spatele lor, la dreapta. Reacher nu se îndoia că acelaşi lucru se întâmpla şi la cincizeci de metri. Lamaison încerca să ia legătura cu patrulele.

Ceva imprevizibil.

Telefoanele sunară de şase ori fiecare şi apoi se opriră.

— Tu ce ai face acum? întrebă Reacher. Dacă ai fi Lamaison?

Neagley spuse:

— Le-aş zice să se urce în maşini şi să aprindă farurile pe faza lungă. Şi în mai puţin de un minut aş trece cu maşina peste noi.

Reacher o aprobă. Se uită spre gard.

— Ce-or să facă dacă nu ne găsesc?

— Cum crezi că n-or să ne găsească?

— Hai să presupunem că nu ne găsesc.

— Or să bănuiască probabil că am scăpat şi or să intre în panică. Or să-i omoare pe Karla şi pe Dave şi or să se dea la fund.

Reacher fu de acord.

— Şi eu cred la fel.

Se ridică şi o luă la fugă. Reacher alergă direct spre elicopter. Neagley se luă după el. Era la vreo şaizeci de metri, uriaş şi luminos, scăldat în strălucirile nopţii urbane. Reacher ajunse acolo exact când uşa clădirii principale se deschise şi curtea fu invadată de lumină şi de oameni. Se ghemui şi o luă spre stânga, astfel încât elicopterul să fie între el şi ceilalţi. Neagley se lipi de el. Trei oameni alergau spre parcare, evident foarte grăbiţi. Parker şi Lennox. Cu fiecare metru pe care cei trei îl parcurgeau, Reacher şi Neagley se mai trăgeau câte un centimetru în spatele elicopterului.

La treizeci de metri depărtare, motoarele a trei Chryslere porniră. Trei perechi de faruri se aprinseră şi apoi trecură pe fază lungă. Reacher şi Neagley alunecară pe lângă botul lunguieţ al elicopterului şi se lipiră de cealaltă parte. Maşinile porniră ca din puşcă, accelerând fiecare în altă direcţie.

În zece secunde se opriră la cincizeci de metri una de cealaltă, aruncând umbre lungi, groteşti pe pământ. Trei siluete alergară pe lângă ele, mişcându-se printre razele farurilor.

— Nu putem rămâne aici, zise Neagley. Or să se întoarcă pe aici şi-or să pună luminile pe noi mai ceva ca nocturna de pe stadionul Hollywood Bowl.

— Cât mai avem?

— Or să verifice întâi gardul. Vreo patru minute.

— Începe numărătoarea!

Reacher alergă spre clădirea principală.

Uşa fusese lăsată larg deschisă. Luminile erau aprinse. Reacher intră pe uşa din faţă, foarte atent să nu facă zgomote, cu mâna pe Glock-ul din buzunar. Locul părea pustiu. Erau câteva birouri pe dreapta şi o hală uriaşă de lucru în stânga, separată de un perete de sticlă. În hala de lucru erau mese lungi de laborator dotate cu canale de scurgere complexe. Pe uşa unuia dintre birouri scria *Edward Dean.* Pe cealaltă, *Margaret Berenson.* Pe

următoarea, *Tony Swan.*

Urma uşa biroului lui Allen Lamaison. Care era deschisă.

Reacher trase aer în piept. Îşi scoase pistolul. Păşi în pragul uşii. Văzu un birou, un scaun, telefoane, fişete. Nimic neobişnuit sau nelalocul lui.

Cu excepţia lui Curtis Mauney şi a unei valize.

Neagley intră în cameră.

— Şaizeci de secunde, spuse ea.

Mauney stătea la birou, nemişcat.

— Lamaison mi-a fost partener, spuse el, ca un fel de scuză.

Reacher clătină din cap.

— Chestia asta cu loialitatea te omoară.

Valiza era un Samsonite gri-închis, din plastic tare.

Mauney întrebă:

— Ce-ai de gând?

— Cu tine? întrebă Reacher. Deocamdată, nimic.

Neagley îşi îndreptă pistolul spre faţa lui Mauney, iar Reacher îngenunche şi încercă încuietorile valizei. Erau blocate. Puse pistolul pe podea şi îşi vârî vârful degetelor sub ele, apoi presă cu degetele mari şi trase. Încuietorile cedară pe loc.

Ridică încet capacul.

— E zi de plată, zise el.

Valiza era plină de certificate tipărite pe hârtie gravată, scrisori de la bănci străine şi câteva punguţe de piele întoarsă, strânse cu şiret.

— Şaizeci şi cinci de milioane de dolari, zise Neagley.

— E doar o bănuială, spuse Reacher.

— Au trecut nouăzeci de secunde, spuse Neagley.

Reacher îi dădu hârtiile lui Neagley. Apoi îi dădu şi punguţele. Neagley îşi puse totul în buzunare. Reacher îşi luă arma de pe jos.

— Au trecut două minute, zise Neagley.

— Prietenii voştri sunt aici, spuse Mauney.

— Ştiu, răspunse Reacher. Ei ştiu că tu eşti aici?

— Am mai fost aici, zise Mauney. De multe ori.

— Ridică receptorul sau te împuşc în cap.

— Oricum o să mă împuşti.

— Mi-ai vândut şase prieteni. Ridică telefonul.

— Şi ce să fac?

— Spune-i portarului să deschidă poarta exact într-un minut de-acum încolo.

Mauney ezită. Reacher lipi ţeava pistolului de tâmpla lui. Mauney ridică receptorul. Formă.

— Sunt Mauney. Deschide poarta într-un minut din clipa asta.

Reacher se uită la Neagley.

— Eu sunt comandantul tău, da? o întrebă.

— Da, zise ea, tu eşti.

— Ascultă-mă. Trebuie să ieşim de aici cât de repede putem. Trebuie să alergăm foarte, foarte repede. Tu eşti mult mai rapidă, aşa că nu sta după mine. Nici măcar să nu te uiţi înapoi. Nu ne permitem să pierdem nicio jumătate de metru, niciunul dintre noi.

— ’Nţeles! zise ea. Au trecut trei minute.

Reacher îl luă pe Mauney de guler şi îl trase în picioare. Îl târî din birou pe hol, spre ieşirea principală şi încă o jumătate de metru afară, în noapte. Cele trei Chryslere mergeau în cerc în depărtare, cu farurile luminând gardul ca reflectoarele dintr-un film cu evadări din închisoare.

— Aşteaptă focul de start, îi spuse Reacher lui Neagley.

Privi portarul din gheretă şi văzu poarta începând să se mişte. Puse pistolul la tâmpla lui Mauney şi trase. Apoi el şi Neagley o porniră cu viteză maximă.

Neagley era înaintea lui cu o jumătate de pas. Zbură prin lumina de la ghereta paznicului, se aplecă spre capătul porţii în mişcare şi ieşi pe stradă, topindu-se în noapte. Reacher se întoarse şi începu să alerge în direcţia opusă.

Cincisprezece secunde mai târziu era în spatele botului

lunguieţ al elicopterului.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Probabil o văzuseră pe Neagley fugind şi presupuseseră că Reacher era înaintea ei. Or poate văzuseră doar poarta mişcându-se. Cu siguranţă auziseră focul de armă. Restul şi-l imaginaseră probabil, dar muşcaseră din momeală. Reacţia lor fu instantanee. Toate cele trei maşini accelerară şi o luară spre stradă derapând nebuneşte. Ieşiră pe poartă ca maşinile de raliu. Reacher îi privi îndepărtându-se.

Aşteptă să se facă din nou linişte. Apoi numără până la zece şi se mişcă încet pe lângă elicopter, până ajunse la uşa din spate şi apăsă pe clanţă. Era descuiată.

Se uită peste umăr la baraca pilotului. Nu se vedea nicio mişcare. Uşa se deschise. Intră în elicopter şi apăsă hotărât pe butonul de siguranţă. Îngenunche pe podeaua elicopterului în întuneric. Privit din interior, Bell-ul semăna foarte tare cu o dubă, puţin mai umflată. Ceva mai bine închegată. Ar fi trebuit să aibă şapte locuri, dar bancheta din mijloc lipsea. Toate scaunele se puteau lăsa pe spate, erau butucănoase şi îmbrăcate în piele neagră. Aveau centuri de siguranţă. Pereţii despărţitori erau acoperiţi cu vinil.

Între ultimele două locuri din spate era un spaţiu. Pentru bagaje, presupuse Reacher. Nu era prea mult loc. Dar era destul de mare. Aplecă scaunul în faţă, sări peste el şi se aşeză pe podea cu spatele lipit de peretele despărţitor. Scoase pistoalele capturate de la paznici din bandulieră şi le puse chiar lângă genunchi. Împinse scaunul la loc şi se ghemui ca să nu i se vadă nici capul.

Aşteptă. Cinci minute. Zece.

Apoi ferestrele aburite se luminară. Trei lumini dansară pe sticlă preţ de o clipă, apoi se opriră. Maşinile intrau în parcare. Se opriseră.

Reacher se străduí să audă orice zgomot. Paşi furişaţi şi voci şoptite. Inconfundabila coloană sonoră a eşecului. Căutarea se încheiase.

Aşteptă. I se făcuse frig şi amorţise. Aşteptă preţ de douăzeci de minute lungi.

Apoi se deschise o uşă în faţă şi elicopterul se lăsă sub greutatea celui ce intrase. Uşa se închise. Scârţâi un scaun. Se auzi o centură de siguranţă intrând în cataramă. Fură apăsate câteva butoane. Apoi luminile slabe, portocalii, ale instrumentelor de bord aruncară umbre pe tavanul elicopterului. Reacher se aplecă în faţă între scaune şi văzu mâneca hainei de piele a pilotului. Mâinile lui se plimbau pe butoane, pentru verificările de dinainte de zbor.

Apoi se auzi un zgomot incredibil de puternic, mecanismul de pornire al elicopterului, ce punea în mişcare elicea. Motoarele porniră şi paletele elicei începură să se mişte până ajunseră la o turaţie constantă, mică. Forţa de rotaţie făcea ca elicopterul să tremure pe roţi, ritmic, ca într-un dans. Cabina vibra din cauza zgomotului.

Un minut mai târziu, uşa din spate se deschise. O pală şi mai puternică de zgomot năvăli înăuntru. Apoi intră Karla Dixon, care fu trântită pe podea ca un buştean, cu faţa într-o parte. Mâinile şi picioarele îi erau legate cu frânghie. Două minute mai târziu, O’Donnell fu şi el împins înăuntru, legat la fel ca şi Dixon. Se rostogoli cu faţa în jos lângă ea. Rămaseră întinşi pe jos, zbătându-se să scape de frânghii.

Apoi elicopterul se lăsă din nou pe roţi şi Lennox şi Parker urcară pe locurile din spate. Allan Lamaison se trânti pe scaunul din faţă, spate în spate cu cel al pilotului, şi spuse:

— Dă-i drumul.

Turbinele se învârtiră şi vibraţia scutură cabina, iar elicea începu să facă zgomote din ce în ce mai ritmate, mai rapide.

Apoi se ridicară de pe pistă. Reacher simţi podeaua ridicându-se cu el. Auzi roţile intrând în locaşurile lor. Simţi rotaţia şi legănatul, apoi o urcare îndelungă şi controlată, după care simţi că botul elicopterului se lasă spre pământ, pentru a putea prinde viteză mai mare. Îşi răsfiră degetele şi se propti în ele ca să nu alunece spre scaunele din faţa lui.

Timp de douăzeci de minute, cu capul în jos, îşi mişcă încontinuu braţele şi picioarele, câte un milimetru, încordându-şi şi flexionându-şi toţi muşchii. Nu se purta nicio discuţie.

Până când elicopterul încetini.

Se aplecă în gaura dintre scaune şi-l văzu pe Lamaison privind pe geam, cu fruntea lipită de sticlă. Apoi se aplecă spre pilot. Îl auzi vorbind. Sau poate doar îşi imagină că l-a auzit vorbind. Reconstituise aceste ordine în mintea lui de mii de ori. Simţea că le ştie, cuvânt cu cuvânt, în toată inevitabila lor cruzime.

— Unde suntem? întrebă Lamaison.

— La vârtoape, răspunse pilotul.

— Înălţimea?

— Nouă sute de metri.

— Cum e vântul?

— Nu bate. Sunt câteva adieri, dar nu bate vântul.

— Să-i dăm drumul.

Reacher simţi că elicopterul este staţionar, la înălţime. Lamaison se întoarse şi le făcu semn lui Parker şi Lennox. Reacher îi auzi scoţându-şi centurile de siguranţă, apoi greutatea de pe scaunele din faţa lui dispăru. Parker şi Lennox stăteau aproape ghemuiţi, cu mâinile întinse pentru a-şi menţine echilibrul. Unul dintre ei avea să moară repede. Celălalt avea să moară ceva mai încet şi de o moarte mai dură.

Lennox se întoarse pe jumătate şi se apucă de centura de siguranţă ce rămăsese atârnată de el. Apoi merse cu spatele şi căută siguranţa uşii, pe pipăite. O deblocă şi împinse. Pilotul făcu elicopterul să zboare în cerc, în

sensul acelor de ceasornic, astfel încât mişcarea, inerţia şi presiunea aerului să ţină uşa deschisă, din cauza presiunii pe balamale.

Lennox se întoarse. Cu faţa roşie şi buhăită, cu mâna stângă strânsă pe centura de siguranţă şi cu dreapta ridicată în aer, ca un patinator pe gheaţă.

Reacher se aplecă înainte şi cu stânga căută rotiţa care mişca spătarul scaunului, forţându-l să ajungă înapoi la orizontală. Îşi luă Glock-ul cu dreapta şi se mişcă din talie, lipindu-şi fruntea de scaun. Închise un ochi şi alese un punct chiar la câţiva milimetri de nasul lui Lennox.

Apăsă pe trăgaci. Glonţul îl nimeri pe Lennox puţin mai jos de diafragmă. Glonţul cu penetrare rapidă, tras de la un metru, ieşi direct pe uşa deschisă. O pată roşie de sânge îi înflori pe cămaşă. În lumina portocalie, pata părea neagră. Mâna stângă scăpă centura de siguranţă şi bătu aerul, ca o reflexie fidelă în oglindă, a mâinii drepte. Lennox se lupta să-şi recapete echilibrul la câţiva centimetri de cadrul uşii, cu groaza întipărită pe faţă.

Reacher mută pistolul puţin mai încolo şi trase din nou, de data asta direct prin stern. Trunchiul lui Lennox căzu în spate şi fu tras în întunericul de afară. Reacher nu-i mai văzu decât tălpile pantofilor dispărând în beznă.

Trecuseră doar două secunde de când împinsese spătarul scaunului, dar pentru Reacher parcă se scurseseră două vieţi. A lui Franz şi a lui Orozco, poate. Avea impresia că se mişcă graţios şi lent. Plutea într-o stare de graţie, îşi plănuia mişcările ca la şah, perfect conştient dinainte de posibilele ameninţări şi reacţii. Pilotul se întorsese pe jumătate din scaunul său.

Reacher se ridică în picioare. Împinse al doilea spătar de scaun şi sări peste el ca o apariţie de coşmar, silueta unui uriaş apărută de nicăieri. Apoi încremeni, cu capul înfipt în tavan, cu picioarele desfăcute. În mâna stângă avea un SIG îndreptat spre faţa lui Parker. În dreapta avea Glock-ul, îndreptat spre Lamaison.

Era momentul de pericol maxim. Reacher nu-şi permitea să tragă înainte, risca să avarieze echipamentele de bord. Nu putea să sară pe Parker, pentru că O'Donnell şi Dixon ocupau toată podeaua. Cât despre Lamaison şi pilot, ei erau încă prinşi de scaunule lor cu centurile de siguranţă. Pilotul nu trebuia decât să încline elicopterul în toate părţile, până când ar fi căzut toţi.

Era şah-mat, dacă ar fi înţeles. Sau victorie, dacă ar fi profitat de moment.

Dar n-au înţeles. Nici n-au profitat de moment. În schimb, O'Donnell îşi trăsese capul şi picioarele de pe podea şi se dăduse cu cincisprezece centimetri mai aproape de Reacher, iar Dixon se rostogolise lăsându-i treizeci de centimetri preţioşi la dispoziţie. Reacher păşi exact în locul acela şi-l lovi pe Parker în stomac, cu ţeava pistolului. Parker îşi pierdu respiraţia şi asta îl făcu să se clatine şi să cadă direct în locul lăsat gol de O'Donnell şi Dixon. Reacher se feri de el exact ca un toreador, îi trase un şut puternic cu talpa bocancului şi îl trimise de-a berbeleacul în aerul nopţii. Înainte ca ţipătul lui să se stingă, Reacher îl apucase deja pe Lamaison de gât cu stânga şi îi pusese Glock-ul sub bărbie, cu SIG-ul îndreptat direct spre pilot.

Restul fu simplu.

Elicopterul stătea pe loc, zbârnâind. Uşile rămaseră deschise larg, ca o invitaţie, ţinute pe loc de curentul de aer. Reacher îl trase pe Lamaison de gât până când aproape că îl sugrumă centura de siguranţă. Apoi puse Glock-ul pe podea şi căută în buzunar boxul lui O'Donnell. Îşi întinse un braţ şi o împinse pe Dixon pe burtă, apoi folosi muchiile ascuţite ale boxului pentru a-i tăia frânghiile de la mâini. Ea-şi încordă braţele şi fibrele începură să se deşire. Lamaison începu să se zbată şi Reacher îşi trase puţin cotul, ceea ce îl obliga să ţintească puţin în spatele pilotului. Dar pilotul nu făcea nimic, stătea pur şi simplu, menţinea elicopterul în

mişcare. Reacher continuă să taie pe nevăzute frânghiile. Dixon îşi mişcă braţele. Lamaison se zbătea din ce în ce mai tare. Era un bărbat masiv, foarte puternic. Dar Reacher era şi mai mare decât el şi mai puternic, şi mai era şi furios. Reacher îşi încordă braţul, dar voia ca Lamaison să rămână conştient. Brusc, un mănunchi de fibre se deşiră şi mâinile lui Dixon fură eliberate. Reacher îi dădu boxul şi Glock-ul.

Dixon făcu un gest inteligent: îl controlă în buzunare pe Lamaison şi mai găsi un SIG şi briceagul lui O'Donnell. Două secunde mai târziu îşi eliberase picioarele şi după alte cinci secunde O'Donnell era şi el liber. Îl apucă de guler pe pilot şi-i înfipse ţeava unui SIG sub bărbie. Pilotul nu reacţionă. Reacher se aplecă spre pilot şi-l întrebă:

— La ce altitudine suntem?

Pilotul înghiţi în sec.

— Nouă sute de metri.

— Mai urcă puţin, zise Reacher. Du-ne la o mie cinci sute de metri.

Urcară şi astfel elicopterul abandonă mişcarea de rotaţie lentă. Uşa se închise. În cabină se lăsă tăcerea. Lamaison se agăţase de braţul lui Reacher, aproape inert. Devenise incredibil de moale. Ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă ce avea să i se întâmple.

Cum nici lui Swan nu-i venise probabil să creadă, gândi Reacher. *Nici lui Orozco. Nici lui Franz, nici lui Sanchez.*

Simţi că Bell-ul se apleacă în faţă şi începe să încetinească.

— Mai urcă, zise el. Hai să mai urcăm până la o mie şase sute.

Aeronava începu să urce din nou, încet, cu precizie. Se întoarse puţin şi începu din nou să planeze. Pilotul spuse:

— O mie şase sute de metri.

Reacher se întoarse spre Dixon şi spuse:

— Deschide uşa.

Lamaison găsi o ultimă resursă de energie. Se smulse şi se lipi de scaun strigând:

— Nu, te rog, te rog, nu!

Reacher îşi încordă braţul şi întrebă:

— Prietenii mei te-au implorat să nu-i omori?

Lamaison scutură din cap.

— Sigur că nu, spuse Reacher. Au fost prea mândri ca să implore.

Dixon se mişcă prin cabină, apucă zdravăn centura locului pe care stătuse Lennox şi deblocă uşa. Trase tare şi o împinse până se deschise larg. Pilotul începu zborul în cerc. Zgomotul înfiorător şi aerul rece al nopţii invadară elicopterul. Munţii se vedeau în depărtare ca nişte siluete negre. În spatele lor, pentru o clipă se văzură luminile Los Angeles-ului, apoi dispărură.

Dixon se aşeză pe scaunul pliat al lui Parker. O'Donnell îşi strânse şi mai tare mâna pe gulerul pilotului. Reacher folosi revolverul ca să apese pe butonul care desfăcea centura de siguranţă a lui Lamaison, îl trase de pe scaun şi-l aruncă pe podea. Îl forţă să se întindă pe burtă şi îşi puse un genunchi între omoplaţii lui. Îi propti ţeava pistolului în coloana vertebrală. Capul lui Lamaison era ridicat şi Reacher ştiu că privea afară în gol. Urla. Reacher îl auzea distinct, prin tot zgomotul.

E prea târziu, gândi Reacher. *Cine seamănă vânt culege furtună.*

Îşi mută pistolul în mâna stângă şi-şi vârî mâna dreaptă pe sub gâtul lui Lamaison. Strânse cât putu de tare. Arterele lui Lamaison se comprimară, iar creierul îi fu lipsit de oxigen. Reacher îl rostogoli şi-l aşeză în capul oaselor ca pe un beţiv. Îl împinse pe podea cu picioarele înainte. Îl duse până la cadrul uşii şi-l ţinu acolo, cu mâinile răsucite la spate. Elicopterul luă o curbă uşoară. Motoarele gemeau, iar rotorul bătea sacadat. Reacher simţea fiecare rotaţie a elicei drept în piept, ca o bătaie de inimă. Minutele trecură şi Lamaison îşi reveni, văzând cu groază că stă chiar în uşă, cu picioarele atârnându-i în

hău. La o mie şase sute de metri în aer, deasupra deşertului.

Reacher îşi pregătise un discurs. Îl îmbunătăţise în ultimele zile. Era plin de cuvinte iscusite, despre loialitate şi răzbunare, dar când veni momentul să-l rostească, nu spuse prea multe. Lamaison era oricum înnebunit de frică şi zgomotul era prea mare. Reacher îşi apropie doar gura de urechea lui şi-i spuse:

— Te-ai pus cu cine nu trebuia. Acum o să plăteşti.

Apoi îşi îndoi picioarele, îşi lipi călcâiele de spatele lui Lamaison şi-l împinse.

Pilotul nu putea să le facă nimic fără să se sinucidă, aşa că îl lăsară singur în carlingă. Dixon şi O'Donnell se aşezară pe scaunele din spate.

Reacher se lungi pe spate, cu braţele şi picioarele întinse. Era obosit, lipsit de vlagă. Lamaison murise, dar nimeni nu înviase din morţi.

— Unde e Neagley? întrebă O'Donnell.

— La treabă, sper. Rachetele au ieşit pe poartă din Colorado în urmă cu opt ore. Şi habar nu avem unde se duc.

— Unde ai duce şase sute cincizeci de rachete sol-aer?

— În Orientul Mijlociu, spuse Dixon. Şi le-aş trimite pe mare.

Reacher îşi ridică fruntea:

— Lamaison a spus că se duc în Kaşmir.

— Cred că nu voia să ştie adevărul.

— Şi care e adevărul?

— Un atac terorist aici, în State. Asta trebuie să fie. Kaşmirul e doar un subiect de gâlceavă între guverne. Guvernele nu umblă cu valize Samsonite pline de acţiuni la purtător şi diamante.

Dixon întrebă:

— Asta aţi găsit?

— Da, în Highland Park, în valoare de şaizeci şi cinci de milioane de dolari. Sunt la Neagley. Va trebui să le

schimbi în bani, Karla.

— Dacă supravieţuiesc. Avionul meu spre New York ar putea să explodeze. Opt ore, cu o viteză de optzeci la oră, înseamnă că a acoperit deja o arie de peste şase sute de kilometri. Ceea ce înseamnă un cerc de peste o jumătate de milion de metri pătraţi.

— Şase sute de mii de kilometri, ca să fim mai exacţi. Dar ăsta a fost târgul pe care l-am făcut. Puteam să-i oprim când zona de cercetare era încă mică sau puteam să venim după voi.

— Mulţumim, zise O'Donnell. Deci acum ce facem?

— Mahmoud nu e tâmpit, spuse Reacher. Tocmai a cheltuit şaizeci şi cinci de milioane de dolari pe componente. Trebuie să-i arate cineva cum să le asambleze, ca parte a înţelegerii.

— Cine?

— Diana Bond ne-a spus că inginerul de la New Age se ocupă de testele de control al calităţii pentru că e singurul om de pe lumea asta care ştie cum funcţionează Little Wing. Din păcate, era marioneta lui Lamaison. Îl şantaja cu fiică-sa.

O'Donnell spuse:

— Deci Lamaison avea de gând să-l ducă undeva. Şi tu tocmai l-ai aruncat pe Lamaison din elicopter.

Reacher clătină din cap.

— Lamaison îmi spusese că toată afacerea s-a încheiat. N-avea de gând să ducă pe nimeni nicăieri.

— Atunci, cine?

— Nu cine ne interesează, zise Reacher. Întrebarea este unde.

Dixon spuse:

— Dacă Lamaison nu avea de gând să-l ducă nicăieri, atunci sunt nevoiţi să aducă rachetele la el. Tipul oricum trăieşte în mijlocul pustiului.

Reacher scoase telefonul cu cartelă. Avea semnal. Găsi numărul lui Neagley. Apăsă pe butonul verde.

— Eşti la Dean? o întrebă.

— Aproape. Mai am douăzeci de minute şi ajung.

Elicopterul avea un sistem GPS care calcula tot timpul latitudini şi longitudini şi le afişa. Reacher îi spuse pilotului să îl ducă undeva la sud de Palmdale şi să aştepte.

Apoi o sună din nou pe Neagley. Luase adresa lui Dean de la Margaret Berenson, dar nu avea un sistem GPS. Reacher îi spuse să găsească locuinţa lui Dean şi să se învârtă în cerc cu luminile puse pe fază lungă.

Apoi Reacher se aşeză pe scaunul lui Lamaison. Dixon şi O'Donnell se aşezară la ferestrele din spate. În felul ăsta acopereau o sută optzeci de grade din panoramă.

Nu văzură nimic. Nimic, nimic, cu excepţia unei bezne ce se întindea la nesfârşit, şi mici licăriri de lumină – probabil benzinării – ici, colo. Reacher încercă să sune din nou, dar nu avea reţea.

— Autostradă la stânga, strigă Dixon.

Reacher se uită în jos. Două maşini mergeau spre sud şi trei spre nord. Închise ochii şi încercă să-şi amintească hărţile pe care se uitase.

— N-ar trebui să vedem o autostradă care merge de la nord la sud. Suntem prea la vest.

Elicopterul se aplecă pe o parte şi o luă uşor spre est. Departe în zare strălucea un mănunchi de luminiţe. Probabil Palmdale.

— Ia-o spre sud, zise Reacher. Şi mai urcă puţin. Ne trebuie un unghi de vedere mai bun.

Elicopterul mai urcă încă vreo câteva zeci de metri. Pilotul făcu un cerc larg, ca şi cum ar fi măturat orizontul cu un far imaginar. Nu se vedea nimic. Nu aveau nici reţea să dea telefon.

— Mai sus, zise Reacher.

Închise ochii din nou şi îşi imagină harta. Berenson spusese că Dean se plângea că vine de la mama dracului. Avea doar două căi de acces: pe şoseaua 138 sau pe 2. Drumul 2 era mai mic şi mai întortocheat şi

dădea în autostrada 210 la Glendale, ceea ce probabil îl făcea şi mai dificil. Asta însemna că Dean era forţat s-o ia pe la sud de Palmdale, nu prin sud-est. Reacher aşteptă până mănunchiul de lumini fu din nou vizibil.

— Acum întoarce la 180 de grade şi ia-o înapoi, spuse el.

Elicopterul se întoarse. Îşi lăsă botul şi o luă înainte.

Şaizeci de secunde mai târziu o găsiră pe Neagley.

Era la un kilometru şi jumătate depărtare şi la o sută douăzeci de metri sub ei, un con de lumină rotindu-se şi pulsând ca o baliză. Părea că Neagley băgase Honda în viteză şi conducea într-un cerc cu raza de nouă metri, schimbând mereu faza lungă cu faza scurtă. Efectul era spectaculos. Ca un far pe un ţărm stâncos.

În apropiere erau câteva dealuri ce formau un decor impresionant şi o groapă lată de doisprezece metri.

— Aterizează acolo, zise Reacher. În şanţ.

Pilotul coborî câteva zeci de metri şi întoarse, pentru a putea să aşeze elicopterul în groapă. Apoi îl duse în jos ca pe lift. Pe geam, Reacher văzu farurile lui Neagley apropiindu-se printr-o furtună de praf stârnită de curentul de aer provocat de elice.

Reacher ieşi primul pe uşă. Îi trimise înainte pe Dixon şi pe O’Donnell să se întâlnească cu Neagley şi se întoarse spre pilot.

— Bună aterizare, zise el.

— Mulţumesc, răspunse pilotul.

— Şi chestia aia cu rotaţia. Felul în care ai ţinut uşa deschisă. Foarte inteligentă metodă. Dar e adevărat că ai şi avut ocazia s-o exersezi.

Pilotul nu spuse nimic.

— De patru ori, zise Reacher. Mă rog, de atâtea ştiu eu, cel puţin de patru ori. Oamenii ăia erau prietenii mei.

— Lamaison mi-a zis că trebuie s-o fac. Altfel mă dă afară. Ştiu că nu trebuia să fac treaba asta, a fost o greşeală.

— Dar tot ai făcut-o.

— Ce puteam să fac?

Reacher clătină din cap.

— Aveai multe opţiuni, spuse el.

Farurile lui Neagley erau încă aprinse când Reacher ajunse la maşină. Ea, Dixon şi O'Donnell stăteau foarte aproape unul de celălalt.

— E totul în regulă? întrebă Reacher.

Dixon şi O'Donnell făcură semn că da. Neagley nu răspunse.

— Eşti supărată pe mine? o întrebă Reacher.

— Nu chiar, răspunse ea. M-aş fi supărat dacă dădeai greş.

— Aveam nevoie să afli unde se duc rachetele.

— Dar tu deja ştiai.

— Am vrut să aud şi o a doua opinie. Să-i facem o vizită domnului Dean.

Dean le deschise după prima bătaie în uşă. N-avea o figură foarte inteligentă. Era înalt, avea în jur de patruzeci de ani şi o claie de păr blond, murdar. Era desculţ şi îmbrăcat în pantaloni de trening şi un tricou. Era aproape de miezul nopţii.

— Cine sunteţi? îi întrebă el.

Reacher îi explică rar cine erau şi de ce se aflau acolo.

Dean habar nu avea despre ce vorbea.

Reacher se aşteptase să nege, dar negaţia lui Dean părea sinceră. Tipul era uimit, nu încerca să le ascundă ceva.

— Hai s-o luăm de la capăt. Ştim ce ai făcut cu echipamentele electronice şi de ce a trebuit să o faci. Ştim că fiica ta a fost ameninţată. Unde e ea acum?

— A plecat împreună cu maică-sa.

— Le-ai trimis de-acasă. Bravo, o mişcare inteligentă, spuse Reacher. Lamaison e mort. L-am aruncat din elicopter.

Dean nu spuse nimic.

Reacher zise:

— Karla, arată-i.

Dixon scoase portofelul pe care îl luase din buzunarul lui Lamaison. Dean îl luă şi-i trecu în revistă conţinutul. Carnet de conducere, cărţi de credit, o legitimaţie cu poză de la New Age. Le dădu înapoi portofelul.

— Asta nu e o dovadă că l-aţi prins.

— Pot să ţi-l arăt pe pilot. Şi el e mort. Tocmai l-am împuşcat.

— Eşti nebun.

— Iar tu ai scăpat de şantaj. Obişnuieşte-te cu ideea. Dar trebuie să ştim cine vine şi când.

— Nu vine nimeni. N-a fost niciodată vorba de aşa ceva.

— Nu? Cineva sigur trebuie să vină.

— Mai zi-mi o dată, spuse Dean. Lamaison chiar e mort?

— Mi-a omorât patru dintre prieteni, zise Reacher. Dacă n-ar fi mort, fii sigur că nu mi-aş pierde vremea cu tine.

Dean încuviinţă, încet.

— Dar tot nu ştiu despre ce discutaţi. Bine, am semnat nişte acte false, ceea ce e groaznic, dar asta e tot ce am făcut. N-a fost niciodată vorba să asamblez nimic şi cu atât mai puţin să arăt cuiva cum să o facă.

— Nouă ore, zise Neagley.

— A mai adăugat încă 210 000 de kilometri pătraţi, spuse Dixon.

Două sute zece mii de kilometri pătraţi, gândi Reacher. Doar distanţa adăugată depăşea o jumătate din statul Texas.

— Vin încoace, spuse el. Trebuie să vină.

Nimeni nu răspunse. Dean îi conduse înăuntru.

Avea o casă în stil vagon, cu tavane destul de joase, construită din lemn şi beton. Camera de zi era spaţioasă, decorată cu covoare Navajo, câteva piese de mobilier vechi şi un şemineu încă plin de cenuşa focurilor de anul trecut. Multe cărţi. O combină audio şi peste tot CD-uri

puse în teancuri. Locul arăta ca în visele oricărui orăşean disperat.

Dean se duse în bucătărie să pună de cafea, iar Dixon spuse:

— Nouă ore şi douăzeci şi şase de minute.

Neagley şi O'Donnell nu înţeleseseră nimic, dar Reacher pricepuse. Luând în calcul numărul *pi* cu trei zecimale şi viteza medie de optzeci la oră, obţineai un milion o sută douăzeci şi şase de mii de kilometri pătraţi.

Dean îi servi cu cafea şi o vreme nimeni nu mai spuse nimic. Apoi Reacher îl întrebă:

— Ţi-ai montat singur instalaţia electrică?

Dean spuse:

— O parte.

— Ţi-au mai rămas cumva legături de plastic pentru cabluri pe undeva?

— Da, o mulţime. Am atelierul în spatele casei.

— Ar trebui să te urci în maşină şi s-o iei spre nord, îi spuse Reacher. Du-te spre Palmdale, ia micul dejun.

— Acum?

— Acum. Rămâi acolo şi la prânz. Nu te întoarce aici până după-amiază.

— De ce? Ce o să se întâmple aici?

— Încă nu ştiu. Dar orice s-ar întâmpla, e mai bine să nu fii în zonă.

Dean rămase încremenit un moment. Apoi se ridică, îşi luă cheile de la maşină şi plecă. Îl auziră pornindu-şi maşina. Casa se cufundă din nou în tăcere.

Dixon spuse:

— Nouă ore şi patruzeci şi şase de minute.

Cercul se întindea acum pe o suprafaţă de trei pătrimi dintr-un milion şi şase sute de mii de kilometri pătraţi.

— Vine, spuse Reacher.

La optsprezece ore de Denver, dacă şoferul nu s-ar fi oprit deloc să se odihnească, ora şase dimineaţa părea cea mai probabilă pentru sosire. Ideală, din punctul de vedere al lui Mahmoud.

Lamaison îi spusese probabil despre ameninţările la adresa fiicei şi el va fi socotit că fata ar fi încă acasă la ora şase dimineaţa. Argumentul perfect care să-i amintească lui Dean cât de vulnerabil este.

Reacher se ridică şi porni prin casă. Trei dormitoare, o cameră de zi, o bucătărie. Unul dintre dormitoare era al fetei. Pe toţi pereţii erau prinse fotografii scoase la imprimantă. Reacher îşi dădu seama care dintre fete apărea în toate fotografiile. O blondă înaltă, de vreo paisprezece ani. Un ostatic al sorţii. Reacher îşi dori ca Lamaison să fi urlat ceva mai mult în cădere.

La cinci dimineaţa, cerul începuse să se lumineze spre est. Pe la cinci şi jumătate, Reacher mai făcu o plimbare. Dean nu avea vecini. Trăia în mijlocul a zeci de hectare de pustiu. Teren inutil, ars de soare, lipsit de orice valoare. Prima şosea pietruită dinspre sud-vest se afla la cel puţin un kilometru şi jumătate, dacă nu mai mult.

Reacher duse Honda lui Neagley în spatele garajului şi la vreo sută de metri distanţă văzu o stâncă plată de mărimea şi forma unui sicriu. Se duse până la ea, scoase bolovanul lui Tony Swan din buzunar şi îl puse pe piatră, ca pe un monument funerar. Se întoarse şi se strecură în atelier.

Legăturile de plastic pentru cabluri aveau cam şaizeci de centimetri şi erau groase şi rigide. Alese opt dintre cele mai mari şi intră înapoi în casă să aştepte.

Se făcu ora şase, dar Mahmoud nu apăru. Acum cercul măsura mai mult de patru milioane de kilometri pătraţi. Se făcu şase şi un sfert, trecu şase şi un sfert. Peste patru milioane de kilometri pătraţi.

Apoi, la şase şi treizeci şi două de minute, telefonul sună o singură dată.

— Începem, zise Reacher. Cineva tocmai a tăiat linia de telefon.

Se duseră la fereastră. Aşteptară. Dinspre sud-est văzură un punct alb strălucind în soarele dimineţii,

lăsând în urmă nori de praf ca un halou.

Aşteptară în camera de zi, tensionaţi şi atenţi. Cinci minute mai târziu auziră pietrişul scârţâind sub roţi şi zgomotul obosit făcut de un motor cu 8 cilindri în V, obosit. Scârţâitul încetă, motorul se opri, iar după un minut auziră o bătaie în uşă.

Reacher numără până la douăzeci şi străbătu holul. Deschise uşa. În prag văzu un om, iar în spatele lui era parcat un camion de tonaj mediu. Un camion închiriat, alb cu roşu. Bărbatul avea înălţime medie, greutate medie, era îmbrăcat în haine scumpe, dar boţite. Să tot fi avut patruzeci de ani. Avea un păr negru şi strălucitor, frumos tuns, un ten măsliniu şi trăsături obişnuite, care te-ar fi putut face să crezi că e indian, ori iranian, ori algerian, ba chiar evreu sau italian.

La rândul său, Azhari Mahmoud văzu un uriaş deşirat, cu încheieturile groase, îmbrăcat în pantaloni gri prăfuiţi şi încălţat în bocanci. *Un om de ştiinţă nebun,* îşi spuse el. *Acasă la el, într-o baracă în plin deşert.*

— Edward Dean? îl întrebă el.

— Da, răspunse Reacher. Cine sunteţi?

— Nu merg mobilele în zona asta, am observat. Şi mi-am luat şi măsura de precauţie de a vă tăia linia de telefon puţin mai sus pe şosea.

— Cine sunteţi?

— Sunt un prieten de-al lui Allen Lamaison. Îmi datoraţi aceleaşi favoruri ca şi lui.

— Nu-i datorez nicio favoare lui Allen Lamaison. Şterge-o.

Mahmoud clătină din cap.

— Să-ţi explic altfel. Ameninţarea pe care Lamaison a făcut-o la adresa fiicei tale este încă în funcţiune.

Reacher nu mai spuse nimic.

— Trebuie să-mi arăţi cum se armează Little Wing.

Reacher se uită la camion.

— N-ai decât componentele electronice.

— Ajung şi rachetele aici în curând.
— Unde o să le foloseşti?
— Pe ici, pe colo.
— Pe teritoriul Statelor Unite?
— E o zonă bogată în ţinte.
— N-am s-o fac.
— Ba ai s-o faci. Aşa cum ai făcut-o şi înainte, din aceleaşi motive.

Reacher făcu o scurtă pauză, apoi spuse.

— Ar fi mai bine să intri în casă.

Se dădu la o parte ca să-i facă loc. Mahmoud era obişnuit cu politeţea, aşa că păşi în hol. Reacher îl lovi puternic în ceafa şi-l trimise clătinându-se spre uşa camerei de zi, unde Frances Neagley îl termină cu un upercut. Un minut mai târziu era legat fedeleş pe podea, cu legăturile de cablu. Legăturile erau strânse foarte bine, iar carnea din jurul lor deja începuse să se umfle. Mahmoud gemea. Reacher intră în camera de zi şi aşteptă din nou.

Camionul care venea din Denver era de tonaj mare. Şoferul lui ajunse lângă Mahmoud, legat fedeleş, la mai puţin de un minut după ce coborâse din cabină. Apoi Reacher îl târî pe Mahmoud afară şi îl propti de propriul său camion. Ochii lui Mahmoud erau plini de teamă. Reacher îşi dădu seama că ar fi preferat să moară şi tocmai de aceea nu-l omorî. Se înghesuiră toţi patru în maşina lui Neagley şi o luară rapid spre sud. Imediat ce intrară în zona de acoperire a reţelei de telefonie, Neagley îşi sună omul de la Pentagon. Reacher privi pe fereastră tot drumul şi chiar înainte să intre în munţi văzu un întreg escadron de elicoptere îndreptându-se spre vest. Erau Bell AH-1, de la vreo bază militară din apropiere. Înnegriseră cerul.

După ce ieşiră din munţi discutară despre bani. Neagley îi dădu lui Dixon hârtiile şi diamantele să le ducă la New York şi să le transforme în bani lichizi. Prima urgenţă era să acopere cheltuielile lui Neagley, apoi să

deschidă câte un cont pentru Angela şi Charlie Franz, Tammy Orozco şi copiii ei, şi pentru Milena, prietena lui Sanchez. Apoi aveau de gând să facă o donaţie organizaţiei pentru tratamentul etic al animalelor, în numele lui Tony Swan.

Apoi socotelile se încurcară. Neagley părea să fie mulţumită cu ceea ce primise, dar Reacher simţi că Dixon şi O'Donnell nu erau în regulă, deşi nu ceruseră nimic. Aşa că sugeră să împartă la patru mărunţişul ce le mai rămânea. Toată lumea fu de acord.

După asta nu mai spuseră prea multe. Astfel că Reacher ajunse să-şi pună marea întrebare: Dacă maşina stricată de pe drumul 210 nu i-ar fi întârziat sosirea la spital, oare s-ar fi descurcat mai bine decât Dixon şi O'Donnell?

Adevărul era că nu ştia răspunsul la această întrebare şi detesta să nu ştie.

Două ore mai târziu erau în aeroportul din L.A. Abandonaseră Honda pe o stradă şi, înainte de a se despărţi, îşi luară la revedere pe trotuar şi îşi promiseseră că e doar o despărţire temporară. Neagley intră în sediul companiei American Airlines. Dixon căută compania America West. O'Donnell căuta reprezentanţa United Airlines. Reacher rămase în căldura de afară şi-i privi cum se îndepărtau.

Părăsi California cu vreo două mii de dolari în buzunar. N-avu nevoie de bani vreo lună. Apoi se opri la bancomatul din autogara din Santa Fe, New Mexico. Ca de obicei, îşi făcuse balanţa contului în gând şi apoi verificase rezultatul cu cel al băncii.

Pentru a doua oară în viaţa lui, rezultatele nu se potriveau.

Bancomatul îi spunea că în contul lui erau cu o sută unsprezece mii, opt sute douăzeci şi doi de dolari şi optsprezece cenţi mai mult decât se aştepta.

111 822,18. Era mâna lui Dixon, clar. Prada de război.

La început fu dezamăgit. Nu din cauza sumei. Era dezamăgit că nu descifra niciun mesaj în număr. Avea sute de factori. Până şi reciproca numărului era plictisitoare. Rădăcina lui pătrată era un şir dezordonat de cifre. Rădăcina cubică era şi mai dezastruoasă.

111 822,18. Dixon nu-şi pusese mintea la contribuţie.

Îl dezamăgise. Poate. Sau poate că nu.

Apăsă pe butonul prin care cerea chitanţă. Un pătrăţel de hârtie subţire ieşi prin fantă. Prima depunere a lui Neagley din Chicago. Retragerea lui de cincizeci de dolari de la autogara din Portland. Contravaloarea biletului de avion din Portland spre L.A.

Apoi încă o depunere de o sută una mii opt sute zece dolari şi optsprezece cenţi. Şi în aceeaşi zi o altă depunere, de zece mii doisprezece dolari fix.

101 810,18. 10 012.

Zâmbi. Până la urmă Dixon îşi pusese mintea la contribuţie. Clar. Prima depunere fusese de 10-18, repetat. În codul radio al poliţiei militare, 10-18 însemna misiune îndeplinită, de două ori. Ea şi O'Donnell, salvaţi. Lamaison şi Mahmoud înfrânţi.

Bravo, Karla, gândi el.

Al doilea depozit era codul ei poştal. 10012. Greenwich Village. Adresa ei. O referinţă geografică. Un pont.

Îl întrebase: *Ai chef să treci prin New York mai încolo?*

Zâmbi din nou, mototoli chitanţa şi o aruncă la coş. Scoase o sută de dolari de la bancomat şi intră în autogară. Cumpără un bilet la primul autobuz pe care îl văzu. Habar nu avea unde se ducea.

Îi răspunsese: *Nu fac planuri, Karla.*

LEE CHILD

Data şi locul naşterii: Coventry, Marea Britanie, 1954
Unde locuieşte: New York şi sudul Franţei
Motto: „Dacă faci o treabă, fă-o ca lumea."

Reader Digest: *Reacher este de regulă un solitar, însă în această carte el acţionează alături de fosta lui echipă. A existat vreun motiv special pentru această schimbare?*

Lee Child: Am început să mă gândesc la această carte din 2005, la zece ani după ce am părăsit postul Granada Television, unde făceam parte dintr-o echipă foarte bine sudată. Bănuiesc că visam la o revenire a muncii în echipă. Spre deosebire de asta, scrisul este o muncă pe care o desfăşori în singurătate. Ideea părea interesantă şi în ceea ce-l priveşte pe Reacher. El este un singuratic, dar a avut un motiv suficient de bine întemeiat pentru a se întâlni cu foştii lui camarazi. Mi s-a părut că este „decorul" potrivit şi pentru manifestarea unor sentimente.

RD: *Se pare că Reacher îşi pune întrebări în legătură cu unele dintre alegerile pe care le-a făcut în viaţă. Anunţă această atitudine o nouă direcţie pentru Reacher?*

LC: Am simţit că era momentul ca Reacher să-şi examineze propriul stil de viaţă. Îmi place faptul că este un tip foarte sigur pe el, dar exagerarea acestei calităţi devine ceva nerealist. Cred că posibilitatea unor comparaţii directe cu membrii fostei sale echipe i-ar putea ridica nişte întrebări. Dar nu ştiu în ce direcţie o va lua în viitor. Voi vedea.

RD: *E ciudată preocuparea lui Reacher pentru numere şi calcule. De unde v-a venit ideea?*

LC: Îmi place să demolez aşteptările. Reacher este un tip dur, dar poate şi să gândească. În cărţile precedente, indiciile erau date de semne de punctuaţie – Reacher nu

se luptă doar cu pumnii.

RD: *În acest roman Reacher este cinic faţă de jocurile de noroc. Îi împărtăşiţi punctul de vedere?*

LC: Nu e cinic, ci realist. Cazinoul va ieşi întotdeauna în câştig, per total. Altfel, afacerea ar da faliment.

RD: *Aţi fost în Las Vegas?*

LC: Da, am fost în 2004. Mi-a plăcut la nebunie noaptea, mai puţin ziua. Felul în care Reacher a văzut Las Vegas-ul coincide în mare parte cu propria mea viziune asupra oraşului.

RD: *Cum începeţi un nou roman?*

LC: În primul rând plec de la o temă şi o scenă introductivă, precum şi de la o replică hotărâtoare. În cazul de faţă, a fost replica lui Neagley: „Vreau să aduni fosta echipă.” Se pare că a funcţionat ca un clenci.

RD: *Ce program de scris aveţi şi unde scrieţi?*

LC: Scriu din septembrie până în martie, cinci sau şase zile pe săptămână, aproximativ cinci-şase ore pe zi. Pentru perioadele când stau în sudul Franţei, am o casă specială în oraş pe care o folosesc pe post de birou. E o clădire din secolul al XIV-lea, situată în cartierul arab. În New York am un apartament separat la etajul 25 al blocului în care locuiesc, de unde pot să văd Empire State Building.

RD: *Când aţi prezentat personajul Reacher prima dată cititorilor, în volumul* Killing Floor*, înţeleg că aţi fost surprins de faptul că a prins în egală măsură la bărbaţi şi la femei.*

LC: Da, într-adevăr. Credeam că va avea priză la o anumită parte a cititorilor, bărbaţi, care în general sunt atraşi de lucrurile mai dure. Îmi închipuiam că femeile îl vor detesta pentru că este prea necioplit, brutal, murdar şi necivilizat. Credeam că va fi o mare pierdere, deoarece femeile cumpără multe cărţi. Dar s-a dovedit că cititoarele l-au plăcut de la bun început, probabil chiar mai mult decât bărbaţii. Asta dovedeşte cam cât de bine mă pricep eu la femei!

RD: *Bineînţeles, are şi o atitudine puternic masculină.*

LC: Da, Reacher nu e stânjenit de nimic, situaţie ce pare a fi idealul bărbaţilor, mai ales a celor zdrobiţi de rate, ipoteci şi responsabilităţi.

RD: *Cum vă relaxaţi?*

LC: Cu muzică şi sport. Când sunt în Franţa joc fotbal, iar în America, baseball.

RD: *De ce anume sunteţi cel mai mândru?*

LC: De fiica mea, Ruth.